BABRII

FABULÆ ÆSOPEÆ,

CUM

FABULARUM DEPERDITARUM FRAGMENTIS.

RECENSUIT ET BREVITER ILLUSTRAVIT

GEORGIUS CORNEWALL LEWIS, A.M.

ÆDIS CHRISTI OLIM ALUMNUS.

OXONII:

EXCUDEBAT THOMAS COMBE.

LONDINI: IMPENSIS JOHANNIS GUL. PARKER.

MDCCCXLVI.

PRÆFATIO.

PRÆTER fragmenta a Suida et J. Tzetze citata, Babrii aliquot reliquias in Æsopeis fabulis latentes primus indicavit Bentleius, in epimetro ad Wottonii opus, unde controversia de Epistolis Phalarideis originem habuit. Hæc indicia prosecutus est Tyrwhittus, in Dissertatione de Babrio a. 1776. edita; qui fragmenta omnia Babrii apud grammaticos extantia collegit, et versus aliquot novos ex Æsopearum fabularum codice Bodleiano in lucem protraxit. Addidit præterea poetæ quattuor fabellas integras, quæ casibus diversis reliquarum naufragium effugerant.[a] Babrianis reliquiis magnum incrementum postea accessit a fabulis aliquot novis, quas Franciscus de Furia e Bibliothecæ Vaticanæ codicibus a. 1809. edidit.[b] Fabularum choliambicarum col-

[a] Vide inf. f. 12. 58. 84. 129.

[b] Hos codices ita describit vir doctus: "Uberrimam autem et nunquam editam fabularum seriem Bibliothecæ Vaticanæ codd. suppeditarunt, quarum exemplar Vir doctiss. Caietanus Marinius,

lectionem ita auctam plures critici curavere; postremo edita est in Mus. Phil. tom. I. p. 280. a. 1832. et a Knochio, in singulari libello, a. 1835.

Principio autem anni 1844 innotuit Minoidem Menam, Græcum, Gallorum regis auctoritate missum ad Græciæ bibliothecas explorandas, codicem in Monasterio montis Atho detexisse, qui Babrianarum fabularum satis magnum numerum contineret. In hoc codice, a monachis male habito, post historiarum fabulosarum seriem, Babrii fabulæ ordine alphabetico dispositæ extant. LXXX. paginas fabulæ complent; et aliqua folia rescripta sunt. Iota adscriptum est, non subscriptum; scripturam sæculi decimi esse judicavit Menas. Ob pretii magnitudinem a monachis postulati hunc codicem Menas non redemit, sed transcripsit; et apographo ejus usus est Boissonadius ad editionem suam comparandam quæ mense Octobri a. 1844. Parisiis prodiit.

In poetæ verbis recensendis sphalmata pleraque manifesta sustulit Boissonadius, atque aliis in locis textum passim emendavit aut saltem emendare conatus est. Veram autem emendandi viam primum ingressus est Dübnerus, in libello separato, Parisiis edito, qui ani-

---

illius Bibliothecæ custos primus, et Hieronymus Amatus amicissime transmiserunt. Dolendum tamen, horum codd. scriptorem adeo imperitum atque rudem fuisse, ut fere nulla in iis verba mendis careant, ut ex fidelissimo Amati apographo apparet. Codd. itaque Vaticanorum lectionem sarcire sæpissime necesse fuit; opus mehercle plenum aleæ periculosæ: in quo, licet omnis cura atque diligentia adhibita fuerit, non tamen ad unguem perfectum et castigatum dici potest." P. XL. ed. Lips. cf. p. XXVI. ubi Babrii choliambos in fabulis Vaticanis latere indicat.

madversiones ejus continet. Alia subsidia postea contulerunt Fixius,[c] Schneidewinus,[d] C. F. Hermannus,[e] et Ahrensius.[f] Fabularum ipsarum novas recensiones post Boissonadium dedere Orellius et Baiterus, Lachmannus, et Weisius. Lachmanni editio, præter viri ipsius doctissimi emendationes, continet conjecturas G. Hermanni, Meinekii, Hauptii et Bekkeri: habet quoque appendicem utilissimam choliambicæ poeseos Græcæ a Meinekio confectam.

Codex Athous CXXIII. fabulas choliambicas Babrii continet, præter duo prooemia. Ordo earum ab litera initiali primæ vocis dependet, et codex mutilus in litera O desinit. In codicibus Augustano et Florentino, a Schneidero et Furia editis, fabulæ Æsopeæ alphabetico itidem ordine disponuntur;[g] et comparatione facta, probabiliter conjici potest totum fabularum numerum in cod. Athoo circa CLX. fuisse;[h] ita ut fabulæ quæ interiere numerum XL. non excesserint. Notandum quinetiam circa LV. locos Babrianos in Suidæ lexico

---

[c] Revue de Philologie, Part. 1. (Paris. 1845.)

[d] Göttingische gelehrte Anzeigen, Jan. 1845.

[e] Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik, 1844. vol. II. p. 801.

[f] De Crasi et Aphæresi. 1845.

[g] Vide Schneideri editionem, Vrat. 1812. et Fab. 1—198. ed. Furiæ.

[h] Cod. August. 231 fabulas complectitur et fab. 175 circa medium O cadit. Cod. Flor. 198 fabulas complectitur et fab. 150 circa medium O cadit. Hinc

$$\frac{231 \times 123}{175} = 162 : \frac{198 \times 123}{150} = 162.$$

citari, quorum XLVI. in fabulis hujus codicis comparent. Ex fabulis quoque, quæ antea a viris doctis restitutæ erant, maxima pars in novo codice continetur.

Poeta suas fabulas diversis temporibus edidisse videtur,[i] et in libellos divisisse, quorum decem, Suida teste,[k] fecerat. Si autem singuli libelli ejus haud ex pluribus fabulis quam Phædri libelli constabant, potuit fortasse CLX. fabulas in decem libros dispertire. Avianus autem—seræ ætatis fabulator et exiguæ auctoritatis[l]—in epistola suis fabulis præmissa, Babrium fabulas *duobus voluminibus*, (hoc est, libris) inclusisse perhibet.[m] Extant quidem duo procemia in cod. Athoo; quorum primum toti collectioni, et alterum secundæ editioni (aut secundo libro) præfixum fuisse videtur.[n] Verum procemium alterum locum quem habet in cod. Athoo occupat quia per literam M. incipit; neque certum est alia procœmia in integro Babrii opere non fuisse. Librarius enim, qui fabulas suo ordine, secundum literam initia-

---

[i] Procem. II. 9.

[k] *Βαβρίας ἢ Βάβριος, μύθους ἤτοι μυθιάμβους. εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ι΄. οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους.*

[l] Ut ex loco proxime citando patet, credidit Socratem scripta reliquisse.

[m] 'Verum has pro exemplo fabulas et Socrates divinis oraculis indidit et poemati suo Flaccus aptavit, quod in se sub jocorum communium specie vitæ argumenta contineant: quas Græcus iambis Babrius repetens in duo volumina coartavit, Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit.' Avianus Præf. ad fab.

[n] Procem. II. ult.

lem, disposuit, eas quas idoneas habuit delegit, reliquas haud dubie omisit.[o] Nec dubitari potest quin qui hoc opus fecit, textum subinde mutarit, et epimythia aliqua adjecerit, aut ab alio diasceuasta sumserit.[p]

Antequam ad fabulas ipsas pergamus, pauca de nomine et ætate Babrii, de argumento poeseos ejus, de dialecto et metro quibus usus est, et de fabularum ejus fato præfanda sunt.

I. Nomen poetæ Babrium fuisse a Suida, Etymologico Magno, Tzetze, et Aviano satis constat. Titulus fabularum tamen in cod. Ath. est Βαλεβρίου μυθίαμβοι Αἰσώπειοι κατὰ στοιχεῖον. στίχοι χωλιαμβικοί. Fabula quoque de Jove et Spe, quæ in adversariis viri docti ignoti in cod. Harl. 3521. servatur, inscribitur

Versus Βαβρίου.
Βαλερίου χωριαμβικοὶ στίχοι ἐκ τῶν Αἰσώπου μύθων.[q]

Hinc Boissonadius censet poetam Romanum fuisse et *Valerium Babrium* appellatum.[r] Verum Βαλέβριος aut Βαλέριος pro corruptione nominis Βάβριος habendum est; neque facile crederem poetam nostrum Romanum

[o] Vide inf. fab. 128. et fragm. 2. 5. Fortasse quoque verba ἁλιεῖς σαγήνην εἷλκον in initio fabulæ pedestris ap. Cor. f. 13. p. 287. Schneider f. 13. p. 9. a Babrio derivata sunt. Conf. Babr. f. 4. 7. et 52.

[p] De fabularum corruptionibus, præsertim prologorum et epimythiorum adjectione, vide Cannegieter. ad Avian. p. 287—92.

[q] In hoc titulo vox *versus*, ob scripturæ perversitatem, certo legi nequit. Vide inf. f. 58.

[r] Conf. Knoch. ad Babr. p. 14. Ahrens. de Crasi et Aphæresi p. 30.

fuisse. Certe si Romanus fuit, linguam litterasque Græcas penitus callebat, et Græcum se haberi voluit.[s]

De poetæ ætate difficilior est quæstio. Coraes eum circa tempora Bionis et Moschi floruisse credidit;[t] quo cum Orellius et Baiterus in nupera editione consentiunt; Babrianum enim dicendi versificandique genus Alexandrinorum poetarum et grammaticorum tempora redolere affirmant.[u] Tyrwhittus Babrium paullo ante tempora Augusti posuit, fretus loco choliambico qui in Apollonii Lexico Homerico sine poetæ nomine citatur, et quem ipse primus indicavit et in numeros redegit.

> ταῦτα δ' Αἴσωπος
> ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοὶ
> ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.[x]

De hujus lexici auctore satis constat eum Apione gram-

---

[s] Ita gallos Tanagræos f. 5. v. 1. *ἰσχάδα Καμειραίαν*, f. 108. v. 25. apem Hymettiam, fr. 12. memorat. In f. 85 nonnisi canes Græciæ et finitimarum regionum nominantur. In f. 95. v. 87. cervam *ἀχαιίνην* appellat. In f. 18. v. 4. Boreas ex Thracia flat. Fab. 15. est de Atheniensi et Thebano: in f. 72. v. 16. ad Atheniensium *συκοφαντίαν* alludit; f. 48. *ἑρμᾶς τετραγώνους* vocat. Instituta politica, ut equitis stipendium a populo datum, f. 76. v. 5. et *στρατηγὸς* populi suffragio factus, f. 85. v. 2. sunt Græca, aut potius Atheniensia. Mythologia semper Græca est, neque poeta usquam Romam aut Italiam aut terras ad maris Mediterranei partem occidentalem sitas commemoravit.

[t] '*Τὰ σωζόμενα ὅμως εἰς τὸν Σουΐδαν ἀποσπασμάτια τοῦ Βαβρίου μὲ φαίνονται τόσον κομψὰ, ὥστε τολμῶ νὰ κρίνω τὸν Βάβριον ἑκατὸν ἔτη ἀρχαιότερον τοῦ Φαίδρου, ἤγουν σχεδὸν σύγχρονον τὸν Βίωνος καὶ τοῦ Μόσχου, δύο Βουκολικῶν ποιητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σώζεται ἀκόμη χάρις Ἑλληνική.*' Præf. ad Æsop. p. 19.

[u] Præf. ad Bab. p. VIII.

[x] In v. *ἄειδε*. p. 10. 13. ed. Bekker.

matico, cujus sæpe mentionem facit, et qui sub Claudio principe vixit, aliquanto seriorem fuisse.[y] Verum a Schneidewino bene animadversum est, eos versus non Babrio sed Callimacho potius tribuendos esse.[z] Callimachus enim fabulas metro choliambico conscripsit;[a] et in hoc fragmento tantum dissyllabi pedes, ut in aliis hujus poetæ choliambis, usurpantur; brevis contra syllaba finalis contra morem Babrii in ἐδέξαντο occurrit. Tyrwhittus quoque, de poetæ ætate disserens, indicium aliud in Aviani præfatione reperire se credidit, qui Babrium ante Phædrum nominat. Sed Avianus hos poetas ordine chronologico memorare voluisse prorsus incertum est; neque scriptorem tam indoctum ætatem eorum compertam habuisse constat.

Nullus scriptor neque Græcus neque Romanus, qui ante Septimii Severi tempora vixit, Babrium aut nominat aut verba ejus allegat. Nusquam a Plutarcho, aut Luciano, aut Athenæo (qui tot poetas memorat) citatur. Si autem ante Augusti tempora fabulæ ejus extabant, verisimile est Plutarchum, poetam ethicum, et poetarum locis sæpissime utentem, aliquam ejus fabulam commemorasse. Easdem etiam fabulas quas versibus expressit Babrius aliquoties enarravit Plutarchus, et diversam a Babrio recensionem fere semper secutus est.[b]

---

[y] Lachmann. Præf. ad Bab. p. XII.

[z] Gotting. Gel. Anz. Jan. 1845. cf. Bergk Mus. Class. vol. III. p. 120.

[a] Fragm. 87. 93. Vide p. 157. ed. Meineke.

[b] Vide not. ad fab. 7. 47. 62. 66.

Fabulis Æsopeis quinetiam bis terve usus est Lucianus;[c] Babrium tamen omnino ignorare videtur. Notatu quoque haud indignum est, quod Phædrus se Græcum inventum in Latium intulisse glorietur:[d] et tamen Æsopum suæ materiæ auctorem unice nominet.[e] Verum si fabulæ Græcæ iambico metro, tantaque elegantia conscriptæ, Phædri tempore exstarent, earum proculdubio mentionem fecisset.[f]

Scriptor antiquissimus qui Babrii fabulas allegat est Dositheus Magister. Hic grammaticus, qui annum Christi 207. nominat, et sub Septimio Severo et Ant. Caracalla scripsisse videtur, in tertio Ἑρμηνευμάτων libro octodecim fabulas Æsopeas, Græce et Latine, recitat. Ex his, sedecim prosa oratione, duæ autem versibus choliambicis scriptæ sunt.[g] Fabulas metricas Tyrwhittus jamdiu Babrio adjudicavit, et judicium ejus codex Athous confirmavit.[h] Locus Dosithei qui fabulas Æsopeas continet extat in unico codice, olim Vossiano, quo usus est primum Valckenarius, et quem Boeckingius

---

c Vide ad fab. 59. et conf. Hermotim. c. 84.

d Epil. lib. 2.

e Prol lib. 1. Gellius quoque, N. A. II. 29. fabulam de cassita quam versibus reddidit Babrius (f. 88.) Æsopo tribuit.

f In Consol. ad Polyb. c. 27. Seneca philosophus ait: "Non audeo te usque eo producere, ut fabellas quoque et Æsopeos logos, *intentatum Romanis ingeniis opus,* solita tibi venustate connectas." Si Phædrus sub Tiberio vixit, fabulæ ejus non tam celebres erant ut ad Senecæ notitiam pervenirent.

g Lib. III. §. 18. pp. 24—38. ed. Boecking. (Bonn. 1832.) Fabulas Græcas mutuatus esse videtur Dositheus, interpretationem Latinam ipse adjecit.

h Diss. de Bab. p. 188. 192. conf. inf. fab. 84. 129.

nuper evulgavit. Codex hodie Lipsiæ asservatur, et sæculo undecimo scriptus esse perhibetur.[i] Si binæ fabulæ choliambicæ quæ in codice Vossiano extant, a Dositheo ipso in opus suum translatæ sunt, certum est Babrium Septimio Severo aut Caracalla seriorem non fuisse.

A Juliano principe, in Epistola LIX.,[k] versus fabulæ Babrianæ de Fele in mulierem mutata, ut omnibus notus, sine poetæ nomine allegatur. Locus nulli suspicioni obnoxius est; et hoc testimonio freti Babrium saltem ante Julianum vixisse certo affirmare possumus.

Babrii tamen fabulæ, licet elegantia insignes, et (ipso teste) multos imitatores nactæ, a grammaticis raro memorantur. Nullus Babrii versus in amplis Eustathii commentariis et Stobæi Anthologiis comparet. In scholiis ad Aristophanem[l] et Thucydidem[m] semel, in Etymologico Magno[n] bis citatur. A Tzetze autem et Suida, ultimi ævi grammaticis, præcipuam fabularum ejus notitiam, ante novos codices repertos, duximus.

Cum ex fabulis ipsis earum ætatis indicia quærimus, mirum est quam signis indubitatis penitus careant. Instituta democratica in civitatibus pluries memorat poeta; verum hoc ex imitatione veterum Græciæ rerum publicarum explicandum est. Unica viri coætanei men-

---

[i] Boecking. Præf. p. xv.

[k] P. 444. ed. Spanheim. conf. f. 32. v. 1.

[l] Vide ad f. 18. v. 1. Locus ap. Schol. Pac. 153. ex Suida in ed. Ald. migravit. Vide ad fragm. 3.

[m] Vide ad f. 69. v. 5.

[n] Vide ad f. 19. v. ult. et fragm. 4.

tio est in Procem. II., ubi poeta filium βασιλέως Ἀλεξάνδρου alloquitur. De hoc Alexandro diversæ sunt virorum doctorum sententiæ. Eum fuisse Alexandrum Crateri filium, qui Eubœa et Corintho potitus, ab Antigono anno A.C. 244 interfectus est, conjicit Bergkius;[o] verum, ut alia taceam, hic Alexander regis titulum nunquam gessisse videtur. Schneidewinus de Alexandro Bala aut Alexandro Zebina, Syriæ regibus, cogitat, et Babrium ultima parte secundi ante Christum sæculi vixisse credit.[p] Ad eosdem Syriæ reges, aut ad Ptolemæos nomen referunt Orellius et Baiterus.[q] Lachmanno judice, Alexander a Babrio indicatus est Alexandri Herodis filii nepos, ex ea gente natus quam Josephus[r] statim ad Græcos mores ab Judaicis descivisse dicit, matrimonio conjunctus cum Iotape Commagenorum regis filia, ipse a Vespasiano rex constitutus Ἰσσιάδος τῆς ἐν Κιλικίᾳ. Credit ergo Babrium post a. 72. in Syriæ et Ciliciæ confiniis fabellas hujus Alexandri regis filio composuisse.[s] Alexandrum hunc pro regulo aliquo Syrorum, qui sub ditione Romana, circa Hadriani aut Antoninorum tempora, vixerit, habet Fixius.[t] Denique Boissonadius statuit eum fuisse Alexandrum Severum principem,

---

[o] Vide Mus. Class. vol. 2. p. 130. Fabulam 85. ad fœdus Achaicum refert Bergkius, et κύνα Ἀχαιὸν v. 2. Aratum esse credit. De hoc Alexandro vide Thirlwall. Hist. Gr. vol. 8. p. 108.

[p] Gött. Gel. Anz. ib.

[q] Præf. ad Babr. p. VII.

[r] Ant. Jud. XVIII. 5. §. 4.

[s] Præf. ad Babr. p. XII.

[t] Revue de Phil. p. 54.

qui a. 235. interfectus est. Si fabulæ Babrianæ in Dositheano opere citatæ a Dositheo ipso proveniunt, poetam ante Alexandri Severi ætatem scripsisse manifestum est. Verum hæc pars operis Dositheani in uno tantum codice servatur, et duæ fabulæ metricæ facile a scriba aliquo inter alias Æsopeas pedestri sermone conceptas inseri poterant. Si codicis hujus auctoritas dubia habenda est, nullum certum testimonium ante Juliani ætatem extat; unde mihi verisimillimum videtur, Boissonadii sententiam amplectendam esse, et Alexandri Severi filium aliquem a Babrio significari.[u] Notum est principem Romanum a Græcis βασιλέα vocatum esse; et, ubi tam pauca temporis vestigia supersunt, non prætereundum est poetæ cum Asia necessitudinem aliquam fuisse. Ita inter Arabes versatus est;[x] et Branchus, quem alloquitur, nomine tenus cum Asia affinitatem habet. Quinetiam in Procem. II. v. 2. fabulæ Æsopeæ originem a Syris antiquis deducit; in quo cum nemine inter Græcos qui de fabulæ origine scripserunt conspirat;[y] sed inventi meritum huic genti Alexandro Severo adulatus referre forsitan potuit. Præterea Alexandrum Severum litteras, præsertim Græcas, coluisse novimus.[z] Sed etiamsi fateamur Alexandrum βασιλέα

---

[u] Suidas in Πείσανδρος Pisandrum Larandensem vixisse ἐπὶ Ἀλεξάνδρου βασιλέως τοῦ Μαμαίας παῖδος refert. Ab historicis Alexander simpliciter vocatur.

[x] Vide fab. 57. v. 12. Notandum est Babrium veram Arabum indolem compertam habuisse: Herodotus autem, qui Arabes famâ tantum cognovit, eorum πίστιν immerito jactat, III. 8.

[y] Vide Grauert. de Æsopo, p. 69—72.

[z] 'Facundiæ fuit Græcæ magis quam Latinæ, nec versu in-

a Babrio indicatum non posse certo determinari, poetæ ætas inter primum post Christum sæculum et Juliani tempora necessario ponenda est.

Procemium in quo filius Alexandri salutatur secundo libro, aut, quod verisimilius est, secundæ fabularum editioni præfixum erat: aliud procemium toti operi præmissum fuisse videtur: verum de procemio primi libri nihil compertum habemus, neque primum procemium in secundo respici credo. Nulla igitur causa apparet quare Branchum cum Alexandri filio eundem esse censeamus; pro poetæ ipsius filio, ut e verbis ὦ Βράγχε τέκνον liquet, potius habendus est.

II. Ante Babrii opus nulla fabularum Æsopearum series metrice conscripta in Græcia extitisse videtur. Socrates quidem fabulam aliquam Æsopeam metro elegiaco illigasse fertur, dum in carcere morabatur.[a] Demetrii Phalerei συναγωγὴ haud dubie pedestri sermone conscripta erat,[b] et cum Septem Sapientum dictis, ab eodem collectis, conferri potest.[c] Fabulæ Æsopeæ, quæ passim apud auctores Græcos, ut Xenophontem, Aristotelem, Plutarchum, Lucianum, aliosque occurrunt, verbis semper ipsius scriptoris enarrantur, et numquam a poeta aliquo desumuntur. De fabularum heroico aut

---

venustus . . . . vitas principum bonorum versibus scripsit . . . . Post actus publicos, seu bellicos seu civiles, lectioni Græcæ operam majorem dabat.' Lamprid. vit. Alex. Sev. c. 27. 30.

[a] Plat. Phædon. §. 10.

[b] Diog. Laert. V. §. 80. 81. Libri titulus erat Αἰσώπεια.

[c] Stob. Anth. III. §. 79.

elegiaco metro scriptarum ætate, quarum apud Suidam fragmenta extant, nihil compertum est. Callimachus primus, ut videtur, fabulas aliquot Æsopeas choliambis inclusit—quarum fragmentum supra memoravimus; sed Babrius honorem auctoris in hoc genere sibi vindicat. In Prooemio altero suam musam *novam* vocat; et se aliis mythiamborum poetis januam aperuisse gloriatur.

A versibus iambicis senariis in hoc differebant choliambici,[d] quod pes ultimus spondeus aut trochæus semper erat. Hinc, ad nimiam metri tarditatem et pondus evitandum, quintum pedem fere semper iambum poetæ volebant. Choliambi qui hanc regulam violabant, *ischiorrhogici* a metricis antiquis vocabantur. Versus ischiorrhogicos aliquoties admisit Babrius, præsertim cum ultimi duo pedes una voce includerentur; ex. gr.

ἔτιλλεν ἃς εὕρισκε λευκανθιζούσας	f. 22. v. 9.
τὰς αἶγας ἅδρῃ χιόνι λευκανθιζούσας	f. 45. v. 3.
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι	f. 39. v. 4.
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἠλαφρύνθη.	f. 111. v. 6.

Versus sequentes in trisyllabum aut dissyllabum cum articulo desinunt:

μή νυν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων.	f. 70. v. 6.
ἥν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.	f. 95. v. 62.
ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν.	f. 100. v. 4.
Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ.	fragm. 5.

Extant alii versus ischiorrhogici in cod. Athoo; sed

---

[d] Metrum elegiacum Ovidius *claudum* appellat, Trist. III. 1. 11.
Clauda quod alterno subsidunt carmina versu,
Vel pedis hoc ratio, vel via longa facit.

plurimi certis conjecturis removeri possunt; et in aliis, ut f. 6. v. 8. f. 13. v. 13. f. 72. v. 23–4. f. 82. v. 11. f. 111. v. 14. lectio codicis suspicioni obnoxia, aut versus spurius esse videtur.[e]

Versum ischiorrhogicum binis dissyllabis numquam terminavit Babrius. Verbi causa, nunquam choliambum fecit qualem Hipponacti aut Ananio ascribit Heraclides Ponticus ap. Ath. XIV. p. 625 B.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.[f]

Versus qui in cod. Ath. hanc formam habent, emendationem facile patiuntur (conf. f. 42. v. 1. f. 73. v. 1. f. 98. v. 16. f. 123. v. 4.)[g] Et idcirco in f. 66. v. 6. ubi cod. habet

ἰδίων δ' ὄπισθεν ἥτις ἦν πολὺ μείζων,

et Boissonadius *πολλῷ μείζων* conjicit, aliud remedium quærendum est.

Babrius autem, qui in quinto pede nimium pondus vitabat, ultimum pedem justum spondeum esse voluit; et de finali syllaba non minus sollicitus erat quam si metro anapæstico uteretur. Fere semper versum cum longa syllaba concludit, ut f. 1. v. 1.

ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων.

Raro versum cum brevi syllaba ante consonantem terminat, rarissime cum brevi vocali. In tota poesi circa XL.

---

[e] Vide Dübneri Animadv. p. 19—25.

[f] Poes. Choliamb. p. 114. ed. Meineke.

[g] In f. 21. v. 11. et f. 81. v. 5. *φεύγειν* in *φυγεῖν* mutavi. Verum versus utrobique in epimythio reperitur, et ambo epimythia proscribit Lachmannus.

versus reperiuntur ubi sextus pes in brevem syllabam cum consonante finali desinit, ut

λύχνοις ἐτίμα καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν. f. 10. v. 7.
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός. ib. v. 14.

Tam raro autem versus cum brevi vocali clauditur, ut non facile sit exemplum omnino certum reperire. Versus sequens a suspicione vix liber est,

ἐν τῇσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα. f. 123. v. 3.

Fabula enim variis in locis mutationem passa est.

In f. 23. v. 4. Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανὶ, τοῖς πέριξ, ἄρνα lectio dubia est, ob λοιβὴν in initio versus sequentis.

In f. 114. v. 6. εἶπέν τις αὐτῷ, ' βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα,' aliam paraphrastes lectionem aut recensionem servavit, φαῖνε λύχνε καὶ σίγα.

F. 65. v. 8. ἢ ζῆν ἄδοξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι est ultimus epimythii versus.

Alia fabula, quæ in paraphrasi cod. Vat. servatur, cum brevi vocali clauditur,

ὑρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα. fragm. I. v. 14.

De poetæ versu ap. Suidam,

εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτοιτε,

vide not. ad fragm. 6.

Versum quoque ex alia recensione loci in f. 19. v. 6. habet idem Suidas,

ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα.

Fabula poetæ, quæ comicum magis habet colorem, et inter Æsopeas non stricte referenda est, duo exempla indubitata præbet.

γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα.
f. 116. v. 2 et 3.

In quibusdam locis ultima vocalis brevis aut emendatione amovenda aut versus pro spurio habendus; cf. f. 1. v. 5. f. 31, v. 14. f. 50. v. 3. f. 71. v. 12. f. 84. v. 8. f. 106. v. 4. f. 107. v. 3. 9. 19. f. 115. v. 4.

Choliamborum scriptores, cum poetis tragicis, anapæstum post primum pedem non admittebant. In primo pede sæpius apud Babrium invenitur, ex. gr.

ἁλιεὺς σαγήνην ἣν νεωστὶ βεβλήκει.	fab. 3. v. 11.
τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω.	f. 4. v. 1.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων.	f. 66. v. 7.
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ὅσπερ εἰώθει.	f. 55. v. 6.

Versus in quibus anapæstus post primum pedem occurrit collegit Dübnerus, Anim. p. 25—9. Horum pars longe maxima nullam difficultatem præbet; aliqua tamen exempla suppeditat codex corruptissimus, in quibus poetæ manus obliterata esse videtur. Vide f. 3. v. 2. f. 22. v. 12. f. 57. v. 6. f. 69. v. 2. f. 75. v. 6 et 16. f. 85. v. 20. f. 96. v. 6. quorum duo ultimi inter spurios haud dubie referendi sunt.

In vocalibus ante mutam cum liquida producendis easdem regulas cum iambographis antiquis sequutus est Babrius, et usum tragicorum Atticorum non tenuit. Ex. gr. brevem vocalem ante πλ, πρ, κρ, χρ, φρ, produxit. Ita

οὔ με πλανήσεις φησὶν οὐδ' ἐνεδρεύσεις.	f. 1. v. 14.
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.	f. 5. v. 6.
οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος ἀλλά με πρώην.	f. 6. v. 7.
εἶφ' ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη.	f. 8. v. 4.

Similiter ἐπῑ κρήνης, f. 2. v. 9. πολῡ πρὸς f. 9. v. 3. οὐκέτῑ χρέων, f. 25. v. 9. κατε̄φρόνησαν f. 26. v. 6. κατᾱχρέοιτο f. 34. v. 14.

In aliquibus locis ρ non geminatur, ut αὐτόριζος, f. 36. v. 1. ἐξεριζώθη, ib. v. 8. ἐξέριψε, f. 42. v. 5. ἐρᾳθύμει, f. 116. v. 14; alibi autem usum communem poeta retinet, ut διαρρήσσει f. 58. v. 7. διαρραγῆναι f. 41. v. 1.

In quibusdam vocabulis ancipiti prosodia usus est; nunc antiquum, nunc recentiorem morem secutus. Ita genitivum in ατος nunc corripit, nunc producit.[h] Idem de ἴσος, λύω, τίνω, ἰσχύω, et ἀεὶ dicendum est.[i] In κορύνη penultimam, post epicos poetas, corripit, f. 125. v. 20.

Vix dubium quoque videtur Babrium aliquoties vocalem ante ζ corripuisse: In duobus locis hæc correptio metro necessaria est, in quattuor maxime conveniens.

εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου.	f. 14. v. 4.
λέγει δ' ὁ μῦθος, εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως.	f. 31. v. 24.
ἐγώ σε, νὴ τὸν Πᾶνα, φησὶ, ζωγρήσω.	f. 53. v. 4.
πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει.	f. 61. v. 10.
πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλαι με ζητήσῃ.	f. 95. v. 29.
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας.	f. 107. v. 15.[k]

In tanto exemplorum numero, de corruptione vix cogitandum est; præsertim cum eandem licentiam sibi su-

---

[h] Habet κερᾱτος f. 21. v. 4. f. 37. v. 8. f. 43. v. 12. f. 112. v. 3. φρεᾱτος, f. 49. v. 2. sed κερᾰτος, f. 43. v. 5. f. 59. v. 9. f. 84. v. 1.

[i] De λύω et ἰσχύω vide not. ad f. 7. v. 11. f. 19. v. 6. de τίνω not. ad f. 34. v. 13. ἴσος primam corripit in f. 35. v. 2. f. 106. v. 16. f. 41. v. 2. producit, f. 15. v. 11.

[k] In f. 17. v. 6. fortasse legendum, οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχε ζῶντος αἰλούρου.

mant serioris Græcitatis scriptores; ita Anacreonticorum poetæ;

οὐδ' εἶλέ πώ με ζῆλος. ANACR. XV. 3.

ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε. XXVIII. 1—2.

Cynegeticorum auctor quoque eandem habet correptionem, qui I. 92. μεσσόθι ζώνης, III. 56. ἀπελύσατο ζώνην, IV. 238. υἱέϊ Ζηνὸς dixit. Scriptor etiam Orphicus ap. Macrob. I. 23. (p. 464. ed. Hermann.) per ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε versum inchoat.[l] Hæc exempla ad usum recentiorem, ab Homerico non derivatum, pertinere videntur.[m]

III. In fabulis suis dialecto Ionica usus est Babrius, quæ in poesi choliambica a temporibus Hipponactis et Ananii locum obtinuit. Ex poetis quorum reliquias collegit Meinekius, nullus ab hoc usu discessit. Verum Babrii dialectus idiomata Ionica minus fideliter quam cæterorum conservat; et propius ad communem Atticum sermonem accedit.

Ionicum η in nominum terminationibus retinet, ut γενεὴ, γαίη, πέτρη, οἰκίη, μούση, ὥρη, συνηθείη, προθυμίη, ἡδυφωνίη, χρόη, ποίη. Similiter in adjectivis, ἀθλίη, ἄκρη, δειλαίη, κερδῴη, ὀνείη, νέη, et ex formis in υς, βαθέην, (f. 25. v. 7.), βαθείῃ (f. 93. v. 7.), ὀξέην (f. 73. v. 1.), et

[l] Exempla epica collegit Hermannus ad Orph. p. 761.

[m] Homerus vocalem ante Ζέλεια et Ζάκυνθος, quæ voces aliter in versu heroico stare non poterant, corripuit. Vide Spitzner. de versu Her. p. 99. In his vocibus Δέλεια et Δάκυνθος scripsit Knightius.

ὀξέη (f. 6. v. 15. ex emend.)[n] Habet quoque Βορέης, Ἑρμείης, et adverbia λίην et λάθρῃ. (f. 107. 13.) Genitivi terminatione in οιο bis utitur, τόξοιο (f. 68. v. 6.) et οὐρανοῖο (f. 72. v. 1. ex em.)[o] Etiam μοῦνος habet pro μόνος (f. 25. v. 4. f. 106. v. 24.) et οὖλος pro ὅλος (f. 115. v. 10.), formam vel apud epicos inusitatum. In nominibus σ aliquoties geminat, ποσσὶν (f. 19. 4. f. 45. 11.) τόσσῃ f. 36. 8. πόσσον f. 127. v. 14. οὐρήεσσι f. 125. v. 24.; etiam in verbis, χωρίσσῃς f. 12. v. 20. εἰρύσσας f. 122. v. 7. ἔκυσσε f. 95. v. 12. et fortasse κύσσων f. 125. v. 17. Occurrunt ἐὼν f. 36. 7. et ἔσσι f. 77. 7. f. 119. v. 7., et formæ non contractæ ἡμέων f. 90. 2. καταχρέοιτο f. 34. 14. κνηκίης pro κνακίας f. 122. v. 12. et ὠχριήσας fab. 92. v. 9. usurpat. Notandum est Ionicas terminationes in η, apud Babrium, a librariis Attico sermoni assuetis sæpius obliteratas esse, ut a locorum apud Suidam comparatione patet.

Contra plurimas formas Ionicas quæ in pura Herodoti et Hippocratis dialecto reperiuntur non habet; neque Hipponactis linguam tam fideliter quam Callimachus cæterique seriores choliamborum poetæ expressit. Ita κω, κοτε, ὅκοσος, genitivum in ευς et εω, dativum plur. in ησι non usurpat, et augmentum nunquam omittit.

Dialectus ejus idcirco, licet Ionicum habeat colorem, tamen ad Atticismum seriorem vergit, et hodiernum vitæ sermonem satis exprimit.[p]

---

[n] De hac forma, cf. Buttmann. Gr. Gr. Ampl. I. p. 247.

[o] Terminationem in οιο retinent poetæ elegiaci, ut Τιθωνοῖο Tyrtæus, f. 9. v. 5. θανάτοιο Mimnerm. f. 2. v. 7. ποταμοῖο ib. fr. 9. ἠελίοιο ib. f. 11. f. 13. v. 11. Bergk. Usurpant etiam tragici, sed raro, Hermann. ad Orph. p. 725. Elmsl. ad Med. 807. Occurrit in Anacreonticis, δαφνηφόροιο Φοίβου XIII. 6.

[p] De scriptoribus Græcis, qui post Christum natum antiquam

Locutiones aliquæ, quæ ævo seriori pertinent, in notis indicantur, velut ἐρωτᾶν sensu *precandi* usurpatum. His adjici possunt στοιχεῖον pro aqua elemento et ποιότης pro magnitudine.[q]

IV. Erat fabulæ Æsopeæ proprium ut animalia aut etiam arbores, aliæve res natura mutæ, loquentes inducerentur.[r] Aliquando tamen meri apologi inter fabulas Æsopeas includebantur;[s] aut deorum cum hominibus vel inter se colloquia.[t] Harum fabularum pars maxima erat ad prudentiam virtutemque erudiendam comparata; aliquæ tamen politicum scopum habebant.[u] In collectione Babriana extat una fabula quæ γελοῖα antiqua, sub nomine Æsopi tradita, imitatur.[x]

In fabula Græcorum Æsopea primas fere partes gerunt leo et vulpes.[y] Supra reliqua animalia eminet leo, regiumque nomen et potestatem gerit.[z] Notandum est leonem priscis temporibus Græciam habitasse: carminum Homericorum et auctores et auditores leonis in-

---

dialectum Ionicam imitati sunt, consulendus Bernhardy, *Grundriss der Griechischen Litteratur*, tom. I. p. 420.

[q] Vide f. 10. v. 8. f. 71. v. 4. f. 28. v. 10.

[r] Vide loca grammaticorum ap. Grauert. de Æsopo p. 85—6.

[s] Inf. f. 2. 15. 22. 23. 34. 45. 47. 54. 75. 119.

[t] Inf. 10. 20. 30. 48. 49. 59. 63. 68. 70. 117. fab. 57 est mythus non absimilis illi de Pandoræ πίθῳ, qui in f. 58 exprimitur. In f. 66. est mythus de Prometheo, et in f. 128. de sera numinis vindicta. De harum fabularum scopo cf. epimythium ad f. 119.

[u] Inf. f. 39. 40. 70. 85.

[x] F. 116.

[y] Philostrat. Im. I. 3.

[z] Vide inf. fab. 67. v. 6. f. 95. v. 16.

dolem haud dubie experientia didicerant.[a] In Thracia leones belli Persici tempore adhuc supererant;[b] et eos Peloponnesum olim incoluisse fama de leone Nemeæo et portæ Mycenææ ornamenta testantur.[c] Quinetiam Asiæ citerioris, ut et Syriæ,[d] leonem fuisse indigenam non dubitandum est. Falsæ de leonis magnanimitate et clementia opiniones, quæ etiam in historiæ naturalis libros transiere,[e] a fabulis Æsopeis, ubi leo regis personа fungitur, propagatæ esse videntur.

Præter animalia domestica, (scil. equum, asinum, bovem, capram, ovem, canem, et felem), lupus et cervus, et aliquando ursus, in scenam prodeunt. Camelus et simia raro in partes vocantur;[f] suem, ut animal immundum, fabulatores Græci evitabant;[g] in Babrii fabulis superstitibus nusquam comparet.

---

[a] Heyne ad Il. XVI. 756. vol. VII. p. 265. Ukert, Geogr. vol. II. i. p. 171. Dissen ad Pind. Nem. IX. 26.

[b] Herod. VII. 126. conf. Eudemum ap. Ælian. N. A. III. 21. Pausan. VI. 5. §. 5—6. Alia loca in partibus Græciæ septentrionalibus, quæ leo incolebat, recenset Xen. de Venat. c. 11. §. 1.

[c] Ælianus Nat. An. III. 27. leonem in Peloponneso unquam exstitisse negat, fretus loco Odysseæ, VI. 104. verum argumenti ejus vim recte negat Nitzschius ad Od. vol. II. p. 102.

[d] De Syrio leone vide Plin. H. N. VIII. 17. Leo prope Trapezuntem adhuc reperitur. (Kinneir's Journey through Asia Minor, p. 359. 370.)

[e] Buffon. Quad. tom. III. p. 81.

[f] Vide inf. fab. 40. 80. 35 et 56. Elephanta non habet Babrius; vide tamen Æsop. ed. Cor. p. 123. Fabula de camelo et bove ap. Plutarch. Præc. San. c. 25.

[g] Fabula de apro et vulpe ap. Cor. f. 54. p. 32. De sue et cane ib. f. 68. p. 41. ubi Veneris sacerdotes a carne suilla abstinere perhibentur, conf. Mus. Phil. vol. I. p. 120. et iterum de sue et cane, ib. p. 69.

Quinetiam tigris a Græcorum fabulis Æsopeis omnino exulat.[h] A Babrio bis memoratur; semel in fabula de leone ægroto, ubi vulpes animalium quæ post leonis decessum regnare poterant, vitia recenset:

> σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
> ἄρκτος δὲ νωθὴς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
> τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
>
> f. 95. v. 17—9.

Tigrim ἀλαζόνα appellat Babrius, ob insignem pellis pulchritudinem: unde eam cum pavone comparat Cynegeticorum poeta.[i] Iterum tigrim inter fera animalia quæ debilioribus rationes reddebant, nominat:

> τὰ ζῷα πάντα δ' ὡς ὕπεσχον εὐθύνας,
> λύκος μὲν ἀρνὶ, πάρδαλις δέ γ' αἰγάγρῳ,
> ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην.
>
> f. 102. v. 7—9.

Tigrim Græci ante Alexandri expeditionem omnino ignorarunt. Etiam Aristoteles nomen ejus tantum audierat; et narrationem fabulosam de ea tradit, unde eum tigrim cani similem credidisse apparet.[k] Theophrastus lignum vario colore, instar pellis tigrinæ, distinctum memorat;[l] sed eum veræ tigridis pellem vidisse non

---

[h] Extat fabula de Venatore et tigride ap. Avian. f. 17.

[i] τόσσον δ' ἐν θήρεσσι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο τίγρις,
ὅσσον ἐν ἠερίοισι ταὼς καλὸς οἰωνοῖσιν. III. 343—4.

[k] Hist. An. VIII. 28. conf. de Gen. Anim. II. 7. Eandem Historiam de canibus Indicis habet Ælianus Nat. An. VIII. 1. Canes Indicos memorat Ctesias, sed fabulosam de eorum origine narrationem ab Aristotele traditam ignorare videtur. p. 80. 89. ed. Didot. Aristotelem tigrim ignorasse statuit Ritterus (*Erdkunde von Asien*, IV. 1. p. 481.)

[l] Hist. Plant. V. 4. §. 47.

certum est, cum etiam seris temporibus tigris cum pardo et panthera sæpe confusa sit.[m] Nearchus, Alexandri usque ad Indum comes, quique magnam Persidis partem peragravit, numquam tigrim ipsam, et solum pellem tigrinam, se ipso teste, aspexerat.[n] Postea autem Seleucus Nicator tigrim vivam Athenas misit, quam Philemon comicus cum reliquis Atheniensibus vidit.[o] Megasthenes, qui Prasiorum regem (in Bengalia hodierna) legatus inviserat, tigres immensæ magnitudinis commemoravit.[p] Tempore posteriore, Augustus legatos Indos, qui tigres donum secum asportabant, Samo recepit. Has tigres primas a Græcis visas credit Dio;[q] sed tigridis a Seleuco Athenas missæ non recordatus est. Tigrim Romanis primus ostendit Augustus;[r] post ejus tempora cum aliis feris animalibus sæpius in pugnis circensibus comparuit; et differentia inter veræ tigridis *virgas* et pardi *maculas* etiam populo nota est.[s]

---

[m] Buffon Quad. tom. 3. p. 151. Nearchus ap. Arrian. Ind. c. 15. p. 537. ed. Blancard. diserte testatur Græcos veram tigrim cum *θωῒ αἰόλῳ* confudisse. Conf. etiam Winer. Lex. Biblic. in *parder*. Pardus ab Homero memoratur, et in Sacris Scripturis sæpius occurrit. Arabiam et Palæstinam incolit.

[n] Arrian. ib.

[o] Ap. Athen. XIII. p. 590 A. (fragm. Com. Gr. vol. IV. p. 15. ed. Meineke). Eandem tigrim memorat Alexis comicus, ib. p. 590 B. (vol. 3. p. 477. Meineke). Seleucus expeditionem contra Sandracottum regem fecerat et cum gentibus Gangeticis rem gessit: Justin. XV. 4. Plin. H. N. VI. 21. Conf. Ukert. Geog. I. 1. p. 119. Bohlen., Ind. vol. I. p. 68. Schwanbeck. Megasthenis Indica, p. 12—9.

[p] Ap. Strab. XV. 1. [q] LIV. 9.

[r] Plin. H. N. VIII. 25. conf. Suet. Oct. 43.

[s] Sen. Hipp. 344. Herc. Oet. 146. Sil. V. 148. Claudian. Prim. Cons.

Romani credidere tigrim, non tantum Indiæ, sed etiam Hyrcaniæ prope mare Caspium incolam fuisse.[t] Quum Hyrcaniæ situm, ab Asia Citeriori et Græcia non valde remotum, consideramus, vix intelligi potest quare, si tigris in Hyrcania reperta esset, Græci ejus pellem saltem ante ætatem Alexandrinam non vidissent. Nec Xenophon nec Ctesias de hac fera quicquam audierunt, et Nearchus qui Asiæ cis Indum magnam partem peragravit, tigrim ipsam nunquam viderat. Tigris Seleuci, ut et tigres Augusto donatæ, ex India haud dubie quæsita est; neque traditur ullam tigrim ex Hyrcania, licet proxima et ad commeatus facillima, in Græciam aut Italiam advectam fuisse.[u]

Stil. 66. Oppian. Cyn. I. 322. Plin. H. N. XIII. 15. Bacchus ex India redux tigres curru agit apud Romanos poetas, Virg. Æn. VI. 806. Hor. Carm. III. 3. 13. Ovid. Art. Am. I. 559. Heroid. II. 80.

[t] Plin. H. N. VIII. 25. Ammian. Marcellin. XXIII. 6. §. 50. de Hyrcania ait: "ubi etiam tigridum millia multa cernuntur, feræque bestiæ plures." ubi vide Valesii notam. conf. Virg. Æn. IV. 367. Sil. V. 280. Martial. de Spect. ep. 18. Seneca Herc. Œt. 145. tigrim *feram Caspiam* appellat. '*Caucasiis* tigris se protulit *antris*,' Sil. IV. 231. 'Parthica tigris' ap. Claud. de Rapt. Pros. I. 17. 'Armeniæ tigres' Virg. Buc. V. 39. Tigridis nomen a lingua Armenia repetit Varro de L. L. V. §. 100. ed. Müller.

[u] Tigrim *Indicam* simpliciter appellat Juvenalis XV. 163. Gentes inter Indum et Jomanem sitas *tigri fera scatere* perhibet Plin. H. N. VI. 23. Tigris Siberiam et alias Asiæ Septentionalis partes hodie incolit.—Inter species pertinentes ad vectigal quæ in Dig. 39. t. 4. l. 16. §. 7. recensentur, *Indici leones, leænæ, pardi, leopardi*, et *pantheræ* locum obtinent. Viva animalia, ad ludorum circensium usum procurata, hic significari monuit Dirksen. in Act. Berolin. 1843. p. 103. Pantheras et leones inter animalia nocentia quæ tuto custodienda erant enumerat edictum Ædilium, Dig. XXI. 1. l. 40—2. In his legibus tigrium nulla fit mentio.

Babrius idcirco, quamquam animalium quæ serioribus Græcis nota erant mentionem aliquoties facit, tamen ea solum in fabulis producit quæ mythi Æsopei a priscis temporibus traditi agnoscebant.

Quod ad fabularum argumenta attinet, plurima haud dubie, ut in ore hominum aut in collectionibus prosariis circumferebantur, versibus tantummodo expressit; alia, ut videtur, invenit ipse aut mutavit.

Sermo ejus facilis, purus, et venustus; neque tenuis et exilis, neque ornatu poetico nimis distinctus. In carminibus suis simplicitati et perspicuitati se studuisse profitetur poeta.[x]

Post editas Babrii fabulas, fama earum late diffusa est, et multos imitatores nactus est poeta, ut a procemio ipsius discimus.[y] Ante Suidæ et Joannis Tzetzæ tempora in Græcia vulgo notæ erant; et fabularum Æsopicarum collectiones, quæ a Maximo Planude et aliis post hanc ætatem sermone pedestri confectæ sunt, a carminibus Babrianis originem fere traxerunt. Verum errore tantum post renatas litteras opinio invaluit fabulas Æsopeas, quas in codicibus habemus, ab Æsopo ipso fuisse scriptas. Etiam ante Bentleium doctis quibusdam innotuerat hos recentiorum monachorum fetus a priscis Græciæ temporibus haud esse repetendos.[z] Non est cur credamus paraphrastas qui fabulas Babrianas in compendia redegere, Æsopi personam mentitos esse, aut sub alieno nomine opera sua voluisse venditare.

Dabam Londini, mense Februario, A. S. 1846.

---

[x] Procem. II. 11. 13. [y] Ib. v. 9—12. [z] Bayle, Esope. note *K*.

INDEX FABULARUM.

c

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ.

PROŒMIUM I.

ΓΕΝΕΗ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην.

* * *

†τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη.

In codice Athoo [A]. titulus est Βαλεβρίου μυθίαμβοι Αἰσώπειοι κατὰ στοιχεῖον, στίχοι χωλιαμβικοί.

Tit. προοίμιον A.

2. Branchum iterum alloquitur, sed sine epitheto, inf. v. 10. et f. 74. v. 15. Branchus videtur poetæ filius fuisse, quem nude παῖ etiam appellat, f. 18. v. 15. cf. f. 72. v. 28. Nomen Branchus cum Apollinis templo Didymeo conjunctum, et in mythologia notum, alibi in Græcorum historia non obvium est.

3. αὐτῶν τῆς A. αὐτῶν τις Boiss. τῆς pro varia lectione prioris vocis habet Fixius, ut sit τῆς αὐτῶν. Idem ἐγενήθη corruptum putat; ἐγεννήθην, *natus sum*, inf. f. 89. v. 5 et f. 101. v. 1. invenitur. ἀπ' αὐτῶν per τῶν γενεῶν explicat Boiss., qui lacunam post v. 2., Lachmanno et Weisio consentientibus, statuit. Contra Orellius putat poetam argenteam ætatem, ut rem nimis notam, de qua nihil novi dicere poterat, præteriisse. Hesiodum in ætatum serie manifesto secutus est Babrius; verum librarius mihi versum saltem unum post v. 2. omisisse et vv. 3 et 4 decurtasse videtur. vv. 3—5. uncinis inclusit Lachmannus.

† μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν ἡρώων.
πέμπτη σιδηρᾶ ῥίζα καὶ γένος χεῖρον. 5
ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει,
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης,
ἐλάλει δὲ πόντος, Βράγχε, νηῒ καὶ ναύτῃ, 10
στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργὸν ὡμίλουν.
ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα μηδὲν αἰτούσης,
θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.

---

4. *δῖαν* pro *θείαν* conj. Fixius. Sed versum mutilatum credo; fortasse in integro erat *γένος— θεῖον ἡρώων*, ex imitatione loci Hesiodei, Op. 159. *ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος.* Formam *θείην* dialectus Babriana posceret, cf. *θείης* f. 15. v. 8.

5. *μεμπτή* A. *πέμπτη* Boiss. *πέμπτης* conj. Lachmannus. Verum ipsa hominum ætas *ῥίζα*, (hoc est *stirps* seu *gens*) et *γένος*, bene vocari potuit. ib. *σιδηρῆ* Boiss.

6. *ἐπὶ τῆς δὲ σῆς* A. *χρυσῆς* Dübnerus. *δ' ἐπίσης* Lachmannus, quod non intelligo. Per *τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων* cætera animalia, præter hominem, significari monet Baiterus. Cf. Callim. fr. 87. (p. 157. ed. Meineke.)

8. *ὕλαι* in numero plurali sæpius utitur Babrius; vid. f. 12. v. 2. f. 42. v. 2. f. 95. v. 10. 42.

9. *πέτρη* in hoc v. et *ἐλευθέρης* 16. legendum. Arbores loquuntur in f. 36 et 38.

10. *ἐλάλει δὲ πόντιος ἰχθὺς Βράγχε* A. Pro *πόντιος ἰχθὺς* Boiss. *δελφὶς*, Schneidewinus *πομπὸς* (id est, *πόμπιλος* piscis), Lachmannus cum aliis *πόντος* conjicit. Fabulas qualis est f. 71. haud dubie respexit poeta. Conf. Æsop. fab. 371. p. 240. ed. Cor. Sensus est; 'Non tantum rupes et arbores, verum etiam mare loquebatur.'

11. *γεωργοὺς* A. *γεωργὸν* Dübner. cf. *ναύτῃ* in superiore versu. ib. *συνετὰ* pro *συνετῶς*; cf. f. 103. v. 4. f. 117. v. 2.

12. *ἔφυέ τ' ἐκ γῆς* Fixius. versum intempestivum judicat, et pro spurio habet Weisius.

μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου, 15
μύθους φράσαντος τῆς ἐλευθέρας μούσης.
†ὧν νῦν ἕκαστον ἂν θείης ἐμῇ μνήμῃ,
μελισταγές σοι νῷ τὸ κηρίον θήσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλᾶσαι.†

14—6. Pro spuriis habet Fixius.
15. Fortasse legendum ἐκ τοῦ σοφοῦ πάλαι γέροντος Αἰσώπου. cf. Procem. 2. v. 4.
16. Conf. Procem. 2. v. 6 et 10.
17. ἵνα τιθῇς Dübnerus, ἂν θέλῃς Lachmannus pro ἂν θείης conjiciunt. ἐνὶ pro ἐμῇ Lachmann. ὡς ἂν δ' ἕκαστον ἐντιθῇς ἐν τῇ μνήμῃ Bergkius.
18. λῶστε Dübnerus, νῶντι (hoc est σωρεύοντι) Lachmann. pro νῷ τὸ scribunt. De participio νῶν cf. Buttmann. Gr. Gr. II. p. 248. not. τοῦτο κηρίον Bergkius.
19. θηλᾶσαι A. θηλύνας Lachmann. θηλάξαι Fixius, μαλθάξας Bergkius. cf. ἁρπάξων f. 89. v. 2. Ultimus versus pæne integer videtur, cf. Procem. 2. v. 14.; duo præcedentes autem ita depravavit librarius ut restitui nequeant.

PROŒMIUM II.

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιῶν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,

προοίμιον præfigit A. et sub litera μ̄ ponit ante fab. 108.

1. De filio Alexandri vide Præfationem.
2. παλαῖον Fixius et Lachmannus, verum ἀνθρώπων adjectivum poscit. ib. εὕρεμα pro εὕρημα habet etiam Dioscorides in Anth. Pal. VII. 411. qui Ptolemæorum temporibus vixit.

οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου.
πρῶτος δὲ, φασὶν, εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λιβυστίνοις 5
λόγους Κυβίσσης. ἀλλ' ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι, φαλάρῳ χρυσέῳ χαλινώσας,
τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
ὑπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης,
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσης 10
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἤ με γινώσκειν.
ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,

---

4. πᾶσιν A. φασὶν Fixius et Lachmann. cf. f. 59. v. 1. f. 74. v. 14. f. 102. v. 4. πάντων Boiss.

5. Λίβυς τινὸς A. Λιβυστῖνος Dübnerus, Λιβυστίνοις Schneidewinus.

6. λόγου Λιβύσσης A. λόγους Κύβισσος Schneidewin. λόγους Λίβυσσιν Meinekius. Fabulæ Libycæ ab Æschylo fr. 123. Aristotele Rhet. II. 20. aliisque memorantur. Cf. Grauert. de Æsopo p. 80. Harum fabularum Cybissus aut Cybisas quidam auctor fuisse perhibetur: vid. Theon. Prog. tom. I. p. 172. ed. Walz. Diogenian. p. V. ed. Gaisford. p. 180. ed. Schneidewin. Conf. Hesych. in λιβυκοὶ λόγοι. Vide Grauert. de Æsopo, p. 70—1. qui nomina propria Græca Κίβισσος et Κύβισθος ap. Diog. Laert. I. §. 26 et Plutarch. Solon. c. 7. indicavit. Ego Κυβίσσης dedi, utpote codicis lectioni proximum. Λίβυσσιν edidit Lachmannus, sed hac forma dativi Babrius nunquam utitur.

7. καθαρῷ A. φαλάρῳ Dübner. Pro δίδωμι Schneidewinus ᾄδοιμι conjicit, ᾄδω κεκρυφάλῳ edidit Lachmann.

9. θύρης Baiterus.

12. τιτρώσκειν Meinekius, collato v. 14. Locum non intelligo.

13. λουκῇ A. Corr. Boiss. qui usum λευκὸς, sensu perspicuitatis, γρίφοις oppositæ, illustravit. Cf. imprimis epigramma Philippi Anth. Pal. XI. 347. Lycophron ὁ σκοτεινὸς *ater* a Statio Sylv. V. 3. 157. vocatur.

καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω.
ἀλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας, 15
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

14. σου A. οὐ Dübner. Supra Procem. I. in fine, se iamborum asperitatem leniisse gloriatur.

15. Cf. ἐκ δευτέρου f. 95. v. ult. ἐκ δευτέρης f. 114. v. 5.

FAB. I.

ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων
φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
λέων δὲ τοῦτον προυκαλεῖτο θαρσήσας
αὐτῷ μάχεσθαι. "μεῖνον," εἶπε, "μὴ σπεύσῃς," 5
ἄνθρωπος αὐτῷ, "μηδ' ἐπελπίσῃς νίκῃ·
"τῷ δ' ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχὼν γνώσῃ
"τί σοι ποιητόν ἐστιν." εἶτα τοξεύει,

Hujus fabulæ extant duo paraphrases, et tetrastichon Ignatianum, Æsop. Fab. 179. p. 182. 397. ed. Coray. Eandem materiam tractavit Avianus, fab. 17.

3. φυγῆς A. Correxit Boiss.
4. θαρσῆσαι A. θαρσήσας conj. Boiss. Confer Fab. 31. v. 12. f. 25. v. 8.
5. σπεῦδε A. σπεύσῃς Fixius. Mutavit haud dubie librarius, ob imperativum præcedentem. Sed conf. f. 6. v. 8. f. 12. v. 20—21. f. 50. v. 4—5. f. 92. v. 10. Vide etiam f. 3. v. 8. f. 7. v. 7. f. 96. v. 4.
6. ἄνθρωπος A. ἅνθρωπος Lachm. ib. μὴ δ' A.

μικρὸν διαστάς. χὼ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας 10
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
"οὔ με πλανήσεις," φησὶν, "οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
"ὅπου γὰρ οὕτω πικρὸν ἄγγελον πέμπει, 15
"πῶς αὐτὸς ἤδη φοβερός ἐστι γιγνώσκω."

15. φοβερὸν ἄγγελον et v. 16. πικρός ἐστι A. Voces transposuit Dübnerus, fabulis pedestribus fretus, quæ πικρὸν ἄγγελον habent.

Epimythium pedestre huic fabulæ, ut aliis multis, subjicit A. Omnia hæc seriorum additamenta omisi.—Fabularum titulos, qui in A. desunt, in lectorum commodum adjeci.

FAB. II.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΔΙΚΕΛΛΑΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων,
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ποτ' ἐζήτει,
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἄγροικος.
ἠρνεῖθ' ἕκαστος. οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων· 5
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις

2. ποτὲ inseruit Lachmannus. Cf. f. 23. v. 2. ἐπεζήτει aut ἀπεζήτει Boiss.

3. ἀγροίκων A. ἄγροικος G. Hermannus. μή τις παρόντων Boiss. servato ἀγροίκων.

ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους
εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ὡς δ' εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἔνιζον, κἀπέθεντο τὰς πήρας, 10
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας εἶπεν· "ὡς μάτην ἥκω!
"κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ' ἂν εἰδείη,
"ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει, 15
"ζητεῖ δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;"

FAB. III.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

Αἶγάς ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρῄζων
ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ', ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ' οὔπω,
μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,

Extant duo hujus fabulæ paraphrases, quæ ultimum versum pæne integrum servant, cum tetrasticho Ignatiano: fab. 151. p. 91. 346. ed. Coray. Conf. Phædr. VI. 23. ed. Orell. Aphthon. f. 5.

1. *αἶγα* A. Corr. Boiss.

2. *ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ'*. Repetitio nominum *ἔπαυλιν* et *σηκὸν*, fere synonymorum, et anapæstus in secundo loco, offenderant Boissonadium. Fortasse *ἐπισυλλέγειν* aut *ἐπείσαγειν* legendum, vel *ἐπισυνάγειν* cum Lachmanno.

4. *αἴγιλον* et *σχῖνον* junxit Theocritus Id. V. 128. ubi Schol. ait frutices esse quos capræ pascantur.

κατέαξε τὸ κέρας μακρόθεν λίθῳ πλήξας. 5
τὴν δ' ἱκέτευε· "μή, χίμαιρα συνδούλη,
"πρὸς τοῦ σε Πανὸς, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
"τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
"ἄκων γὰρ ηὐστόχησα τὸν λίθον ῥίψας."
ἡ δ' εἶπε· "καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω; 10
"τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω."

5. τὸ κέρας κατέαξε A. Transposuit Fixius. κατῆξε Lachmann. Ib. τύψας reponit Schneidewinus.

FAB. IV.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ.

Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνείλετ'· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου,
ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη. 5
σωτηρία πως ἐστὶ καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

Fabula pedestris ap. Cor. f. 154. p. 93. Babrii vestigiis, præsertim in epimythio, presse insistit.

5. ἡπλώθη. Verbum ἁπλόω amat Babrius. Ita παραπλώσας f. 54. v. 2. ἀναπλώσας f. 74. v. 3. ἐφαπλώσας f. 95. v. 2.
6. σωτηρίη Baiterus.

FAB. V.

ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΙ.

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
τούτων ὁ λειφθεὶς, (τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,)
ἔκυπτ' ἐς οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.
ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας, 5
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
καὶ τὸν μὲν ἀετός τις ἐκ στέγους ἄρας
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφέβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.

Extant quinque fabulæ pedestres a Babriana decurtatæ, Cor. fab. 145. p. 86—8. 343—5. Cf. quoque Aphthon. n. 12.

1. Duos primos versus ex Babrio citat Suidas in Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι, ubi οἷς φασὶν εἶναι θυμὸν ὥσπερ ἀνθρώποις. οὓς λέγουσι θυμὸν ἔχειν οἷον ἀνθρώπων, Paraphr. Galli Tanagræi a Paus. IX. 22. §. 4 et Plinio H. N. X. 24. memorantur; vide Müller. Orchomen. p. 26.

3. λειφθεὶς valet ἡττηθεὶς, νικηθεὶς, ut in fab. pedestribus, monente Boiss. qui citat f. 69. v. 3.

4. ἐκρύπτετ' οἴκου A. ἔκυπτ' ἐς οἴκου Lachmann. ex Hauptii conjectura. Lectionem codicis recte se habere putat Fixius. Paraphrastæ ἐκρύπτετο legisse videntur.

5. δῶμα pro tecto usurpat etiam Babrius fab. 126. v. 1. ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων Τὸν κεραμὸν ἔθλα.

8. ἀμφίβαινε A. Corr. Lachmann. ib. θηλείας scribit Lachmannus, quod non necessarium. Per ταῖς θηλείαις ἐπέβαινεν explicat unus paraphrastes.

9. Citat versum Suidas in τἀπίχειρα, ubi ἀμείνονα ἔχων, c et ε confusis.

ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ' ἴσθι καυχήμων, 10
ἄλλου σε πλεῖον τῆς τύχης ἐπαιρούσης.
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

11. ἄλλου σε πλέον A. πλέον σε Boiss. σε πλεῖον Fixius et Lachmannus. Tres ultimos versus uncinis inclusit Lachmann.

FAB. VI.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ.

Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ᾐόνα ξύων,
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον σῴζων,
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ' ἱππείης
ἤγρευσεν, οὐ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.

Tres recensiones pedestres hujus fabulæ extant; in quarum una pisciculus μαινὶς, in aliis duabus σμαρὶς vocatur; Cor. fab. 124. p. 67. 326. Cf. Avian. fab. 20.

2. λεπτῷ καλ. A. τε inseruit Boiss. τὸν γλυκὺν βίον ζῴων A. Non bene Græce dicitur ζώων τὸν βίον καλάμῳ. Forma quoque ζώων in participio non alibi utitur Babrius. Occurrit quidem ζώειν f. 25. v. 1. ζώει f. 35. v. 6.; sed ζῶν f. 14. v. 4, 5. f. 17. v. 6. ζῆν f. 31. v. 23. f. 44. v. 7. f. 65. v. 8. Hinc σώζων pro ζῴων cum Baitero et C. F. Hermanno rescripsi; conf. f. 76. v. 9. ubi de equo male nutrito dicitur, τὸ πνεῦμα σώζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις. ζητῶν conjecit Orellius.

3. ὁρμειαὶ habet Theocritus XXI. 11. ὁρμίη, penultima producta, Oppianus Hal. III. 75. 78. ὁρμία, penultima correpta, utitur Euripides Hel. 1615. ὁρμιηβόλος iota corripit in versibus choliambicis Apollonidæ ap. Anth. Pal. VII. 693. (Meineke Poet. Chol. p. 171.)

4. ἐκ τῶν A. οὐ τῶν Lachmann. ib. ὡραῖον A. Corr. Boiss.

ὁ δ᾽ αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων· 5
"τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;
"οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλά με πρῴην
"πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἐκύησεν μήτηρ.
"νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
"ἐπὴν δὲ πλησθεὶς φυκίων θαλασσείων 10
"μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
"τότ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ."
τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε καὶ σπαίρων,
ἀλλ᾽ οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν·
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξέῃ σχοίνῳ, 15
"ὁ μὴ τὰ μικρὰ, πλὴν βέβαια, τηρήσας
"μάταιός ἐστιν, ἢν ἄδηλα θηρεύῃ."

---

5. ὁ δ᾽ αὐτὸς οὗτος A. Corr. Boiss. Confer fab. 127. v. 6. ὁ δ᾽ αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι. Fabula pedestris: σμικρὰ δὲ οὖσα (scil. capta σμαρὶς) ἱκέτευεν αὐτόν.

6. Suidas in ὦνον versum citat, τί σοι τὸ κέρδος ἢ τίν᾽ ὦνον εὑρήσεις, quod pro alia recensione hujus versus habet Boiss. In textum recepit Lachmann.

8. ἔκυσε A. ἀπέκυσεν Boiss. ἐκύησεν Schneidewin. ἐκκύει Lachmannus, quod præstaret, si verbum ἐκκύω notum esset.

10. θαλασσίων A. θαλασσείων aut θαλασσαίων Boiss.

13. κἀσπαίρων Lachmann. cf. v. 5 et f. 9. v. 7.

15. ὀξείῃ A. ὀξέῃ Bait. qui confert ὀξέη γλήνη f. 77. v. 4. ὀξέην κλαγγήν f. 73. v. 1. βαθέην ἐς ἰλὺν f. 25. v. 7.

17. ἄν γ᾽ ἄδηλα A. ἂν ἄδηλα Fixius et Lachm.

FAB. VII.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν· ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει·
"ἤν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου, 5
"τάχ' ἂν γενοίμην σῷος· εἰ δὲ μὴ, θνήσκω."
ὁ δ' "οὐ προάξεις;" εἶπε, "μηδ' ἐνοχλήσῃς."
εἷρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρὸς, ὡς προειρήκει.
τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας 10
ὁ δεσπότης καὶ πάντα τὸν γόμον λύων
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.

Hujus fabulæ quattuor paraphrases habemus: Cor. f. 125. p. 68. 327—8. (conf. Schneider f. 177. p. 91). Eandem fabulam bovi et camelo tribuit Plutarchus Præc. Sanit. c. 25. εἶτα ὡς ὁ βοῦς πρὸς τὴν ὁμόδουλον ἔλεγε κάμηλον, ἐπικουφίσαι τοῦ φορτίου μὴ βουλομένην· ἀλλὰ κἀμὲ καὶ ταῦτα πάντα μετὰ μικρὸν οἴσεις· ὃ καὶ συνέβη τελευτήσαντος αὐτοῦ.

5. ἄν μοι A.

11. λύω priorem producit hic et f. 55. v. 3. In ἀναλύω penultimam corripit f. 42. v. 8. In fragm. ap. Suid. producit, οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἦι' ἀλλύειν. (inf. fr. 11.)

12. Suidas in σάγη citat ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὸν γόμον, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους, poeta non nominato. Idem in ὀνεία citat e Babrio, τὴν σάγην—ἐκδείρας, ubi ὀνείαν.

ὁ δ' ἵππος, "οἴμοι τῆς κακῆς," ἔφη, "γνώμης!
"οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην, 15
"τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία."

15. *οὐ γὰρ* A. Corr. Boiss. ib. *ἠβουλήθην* A. Corr. Boiss. in ed. min. Conf. f. 111. v. 1. *μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη.* In f. 127. v. 12. *ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη*, cod. Vat. habet *ἠβουλήθη*, sed *ἐβουλήθη* Schneid.

16. *χρείη* Baiter. et Boiss. in ed. min.

FAB. VIII.

ΑΡΑΨ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. χὠ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἶφ'· "ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;"

Hujus fabulæ paraphrasis non extat.

1. *ἀχθήσας· γομώσας, ἤγουν πληρώσας*, Hesychius. Legendum, ut videtur, *ἀχθίσας*.

FAB. IX.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΥΛΩΝ.

Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει.
καὶ δή ποτ' ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἥξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε καὶ μάτην ηὔλει, 5
βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοσαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων·
"ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
"πάλαι χορεύειν, ἡνίκ' εἰς χοροὺς ηὖλουν." 10
οὐκ ἔστιν ἀπόνως κἀλύοντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ' ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τοῦ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

Extant hujus fabulæ tres paraphrases, quæ omnes vocem ἡδυφωνία servaverunt. Cor. f. 130. p. 72—3. 332. Schneider f. 11. p. 8. Vide etiam Aphthon. n. 33. Fabula ipsa ex Herod. I. 141. desumpta est. Conf. Ælian. Nat. An. I. 39. XVII. 18. ubi narratio de τρυγόνι pisce quam piscatores musica deliniebant.

3. ἡδυφωνείην A. Corr. Dübnerus.
4. ἠτέριζεν A. Corr. Menas et Boiss.
5. ἔκαμνε A. Corr. Dübner.
7. δὲ ἰδὼν ἀσπαίροντας A. Corr. Boiss.
8. τοιαῦτ' Sauppius.
9. ὀρχεῖσθαι A. Corr. Boiss.
11. οὐδ' ἀλύοντα A. κἀλύοντα Dübner. οὐ βαλόντα Lachmann.
12. τοῦτο θέλῃς A. Corr. Boiss.
13. τὸ κερτομεῖν A. Corr. Boiss. vv. 11—3. spurios esse putat Dübner.

FAB. X.

ΔΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακορρύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ' ἑτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάσῃ μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ. 5
τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν, ηὔχεθ', ἱκέτευεν, ἠρώτα,
ἕως πότ' αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνους, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ, 10
"μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ·

Hujus fabulæ tetrastichon Ignatianum tantum extat, Cor. f. 353. p. 228.

1. E Babrio citat Suidas in ἤρα, ubi κακοτρόπου pro κακορρύπου, cum Æsopi cod. Bodl. ap. Tyrwhitt. Diss. de Bab. p. 42. adjectivum κακόρρυπος lexicis deest, quæ habent κακορρύπαρος, notante Baitero. Unus Suidæ cod. habet αἰσχρὰς σαπράς τις. Confer Knoch. p. 166.

2. ἰδίης hic et αἰσχρῆς in superiore versu Baiterus. ib. αὐτοῦ et αἰτούσης A. Corr. Boiss. αἰτούσης retinet Fixius, comparans fab. 1. v. 13.

4. πορφύρην Bait. conf. Herod. III. 22. ib. ἐπὶ κνήμης Fixius.

5. πᾶσαν rescribunt Meinekius et Lachmannus. πάσῃ pro πάσῃ μηχανῇ aut τέχνῃ vel ἐπὶ πάσῃ προφάσει dictum putat Boiss. πάσῃ ἡμέρᾳ intelligit Fixius.

8. ἠρώτα. Locutio serioris ævi. Conf. f. 42. v. 3.

"τούτῳ χολοῦμαι," φησὶν, "ᾧ καλὴ φαίνῃ."
ἅπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

12. κεχόλωμαι A. χολοῦμαι Meinekius.
13. αἰσχροῖς A. Corr. Boiss.
De hoc epimythio dubitat Dübnerus.

FAB. XI.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλώπεκ' ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας,
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει 5
τὸ πῦρ φέρουσαν. ἦν δὲ ληΐων ὥρη,
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων,

Duo fabulæ pedestres (Cor. f. 163. p. 99. et 352) Babrium sequuntur, præsertim in epimythio. Cf. fabulam similis argumenti ap. Aphthon. n. 38. (Cor. p. 199). De vulpe segetem incendente, vide Judices, XV. 4. Ovid. Fast. IV. 703.

1. ἐχθρὴν Bait. ib. αἰτίῃ A. αἰκίῃ Dübnerus, quod recurrit infra f. 21. v. 7. f. 93. v. 3.
4. ἐπίσκοπος δαίμων, monente Boiss., est Nemesis; conf. f. 43. v. 6.
5. τοῦ βαλόντος A. cum paraphr. τοὐμβαλόντος Lachmann. τοῦ λαβόντος Orellius.
6. φεύγουσαν A. φέρουσαν Boiss. φλέγουσαν Lachmann.
7. ἀμητὸς A.
8. ὅδ' A. Corr. Boiss.

οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
  χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ' ἄμετρα θυμοῦσθαι. 10
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλασσοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

11. φυλαττοίμην A.

FAB. XII.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὸν ἐξεπωτήθη.
εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας· 5
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
ἡ μὲν χελιδὼν εἶπε· "φιλτάτη, ζῴεις;

Binæ hujus fabulæ paraphrases ap. Cor. f. 149. p. 89 et 346. Auctor hujus recensionis λύπην in v. 23. videtur legisse. Magna pars fabulæ diu edita erat inter Gabriæ (aut Ignatii) tetrasticha; primum ab Aldo, anno MDV. vide Tyrwhitt Diss. de Babrio, p. 35. Phil. Mus. vol. I. p. 291. Knoch. p. 52. Lachmann. p. VII.

1. μακρὰν ἐξεπωτήθη A. et ed. Ald. ἐξεπωτήθη μακρὰν Knoch. et Boiss. μακρὸν in Phil. Mus. olim reposui; cf. f. 68. v. 1. θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε, μακρὰ τοξεύων.

4. τὸν Ἴτυλον A. correxi ex ed. Ald. ib. τῆς ζωῆς conj. Tyrwhitt.

7. Versus 5 et 6 omittit ed. Ald. et in v. 7. habet χὴ μὲν χελιδών φησι. ib. ζῴεις A. ζώοις

" πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
" ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
" καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων. 10
" ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
" σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,
" ὅπου γεωργοῖς κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
" ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε, καὶ παρ' ἀνθρώποις
" ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει. 15
" τί σε δροσίζει πηκτὸς ἔννυχος στίβη,
" καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ' ἀγρότιν τήκει;
" ἄγε δὴ σεαυτὴν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον."
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
" ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις, 20
" καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
" μετὰ τὰς 'Αθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·

---

ed. Ald. ζώων Dobræus, Adv. vol. I. p. 559. ζωή Orellius, χαίροις Tyrwhitt. cf. f. 103. v. 13. χαῖρε φιλτάτη ζῴων. Codicis scripturam retinet post Dübnerum Lachmannus.

8. μετὰ Θρᾴκην pro μετὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ συμφορὰν breviter dictum monuit Schæferus. conf. μετὰ τὰς 'Αθήνας v. 22.

9. Versus 9 et 10 absunt ab Ald.

13. Hunc versum non habet A. Addidi ex Ald. Eum alii recensioni pertinere censet Boiss.

14—8. absunt ab Ald. Versus 14—15. ex alia recensione esse putant Dübnerus et Meinekius. Uncis inclusit Lachmann.

16. νυκτὸς ἔννυχος στείβη A. στίβη Boiss. πηκτὸς pro νυκτὸς reponit Meinekius; ἐν μυχοῖς pro ἔννυχος conjicit Schneidewinus.

17. ἀγρώτην A. ἀγρῶτιν Boiss. Dübnerus ἀγρότιν correxit, ut in Apollon. Rhod. II. 508. ib. πάντα τ' conj. Boiss.

18. σωφρονοῦσά γ' ἵδρυσον Lachmann.

21—2. Absunt ab Ald.

21. ὀρχάδος A. Corr. Boiss.

"οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
"λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης 25
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν τις οἷς ἂν εὐθενῶν ὀφθῇ
τούτοις ταπεινὸς αὖθις ὢν συνοικήσῃ.

ib. χωρίσῃς A. χωρίσσῃς Boiss. Conf. f. 44. v. 5. χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων.

23. καὶ ἐπίμιξις A. ἦτε μίξις Ald. κἀπίμιξις Dübner.

24. μνήμην—ἀναφλέξει Ald. Sed conf. f. 106. v. 23. πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω.

25—8. Absunt ab Ald.

25. παραμυθίη Bait.

26. οἷσιν inseruit Dübnerus, οἷς ἂν Bekkerus. ib. εὐσθενῶν A. εὐθενῶν Dübnerus.

28. ὢν A. Corr. Dübnerus. ib. συνοικήσει Sauppius.

FAB. XIII.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων,
(ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει),
"οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω. 5

Præter Aphthonii fabulam, n. 14. extant tres fabulæ pedestres, quæ aliqua Babrii vestigia conservant: Cor. f. 172. p. 105. 358. Schneider f. 190. p. 97.

2. σπορητῶν aut σποράων Fixius. ib. συνειλήφη A. Corr. Boiss.

" πελαργός εἰμι (χὴ χρόη με σημαίνει),
" πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων·
" τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω."
κἀκεῖνος, " ὦ πελαργὲ, τίνι βίῳ χαίρεις
" οὐκ οἶδα," φησίν· " ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω, 10
" ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἆργα τἀμὰ πορθούσαις.
" ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἥλως."
[κακοῖς ὁμιλῶν ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.]

6. χρόη. conf. f. 65. v. 3.
11. τὰ ἔργα A. Corr. Boiss.
12. ἥλως A.
13. ὡς ἐκείνοις μισηθήσῃ A. ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ Boiss., qui μισήσομαι passivo sensu in Eur. Troad. 680 indicat: cf. Ion. 611. Si epimythium genuinum est, legendum σὺν κακοῖσι μισήσῃ. Verum καταβλάπτειν quoque vox inusitata est. V. 13—4. uncinis inclusit Lachmann.

FAB. XIV.
ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκε μὴ σύρειν.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε, " μᾶλλον ᾑρούμην,
" εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου."
ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω. 5

Tres pedestris fabulæ, a Babrio desumptæ, varietates, ap. Cor. f. 165. p. 100. 354.

1. Citat hunc versum Suid. in ἐκτόπως sine poetæ nomine, ubi ἄρκος habet. Cf. Knoch. p. 137. Ἐκτόπως cum φιλεῖν jungendum esse recte monet Boiss.
2. In Fabula viatorum et ursi ap. Cor. f. 249. φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἅπτεσθαι τὸ ζῷον. Boiss.
4. δὲ ante ζῶντος corripit Babrius. δ' ἔτ' ὄντος reponit Lachmann.
5. θρηνήτω A. Corr. Boiss.

FAB. XV.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὡμίλει.
ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων·
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις, οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης 5
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ. 10
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·
"πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθείη
"Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις."

4. μακρὴ μὲν ἄλλη conj. Schneidewin.

FAB. XVI.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι, "παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω."
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν

Extant quinque fabulæ pedestres cum fabula Aphthonii 39. Harum duo quæ a Babriana originem traxere, versum videntur servasse choliambicum, qui apud Babrium non com-

νομίσας ἔμεινεν, ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη· 5
αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανὼν ὄντως,
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα,
"πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις;"
ὁ δ' εἶπε, "πῶς γὰρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;" 10

paret: ἐκαρτέρησε μέχρις ἑσπέρας πεινῶν. Cor. f. 138. p. 80 et 337. Schneider f. 155. p. 80. Conf. Tyrwhitt p. 16. Knoch. p. 200. Similem fabulam habet Avianus, n. 1.

6. Proverbium a Boiss. citatum (Boissonad. Anecdot. Gr. tom. II. p. 444) λύκος κεχηνὼς εἰς μάτην ἐλήλεγκτο est versus choliambicus. Vide Schneidewin. ad Diogen. VI. 20. p. 273.

9. εἰώθης A. Corr. Boiss. Cf. f. 13. v. 2.

10. γυναικὸς A. Ex fab. ped. corr. Boiss.

FAB. XVII.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη.
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
"πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη· 5
"οὐδεὶς δ' ὀδόντας ζῶντος εἶχεν αἰλούρου."

Extant tres ejusdem paraphrasis varietates; Cor. f. 28. p. 19 et 294. Schneider f. 80. p. 42. Confer Phædr. IV. 2.

6. εἶχεν αἰλούρου ζῶντος A. Voces cum Hauptio transposui.

3. Vox ἀγχυλογλώχιν quæ in lexicis non comparet, a Babrio ficta esse videtur.

FAB. XVIII.

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσῃ.
Βορέης δὲ φυσᾷ πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν. 5
ὁ δ' οὐ μεθῆκε μᾶλλον, ἀλλὰ ῥιγώσας,
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας,
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἡδὺς ἐκκύψας,
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους· 10
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἕλην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·

Extant hujus fabulæ tres paraphrases: Cor. f. 306. p. 200. Schneider, f. 46. p. 25. Hanc fabulam respicit Sophocles in epigrammate ap. Athen. XIII. p. 604 F. Habet etiam Plutarch. Præcept. Conjug. c. 12. et Alciphron. p. 336. a Toupio allegatus, cum Avian. f. 4.

ἀρχὴ τοῦ β̄ A.

1—3. Citant tres priores versus, Schol. Aristoph. Ran. 1507. (in codd. quibusdam) et Suidas in σισύρα, poeta non nominato. ἐκδύσῃ aut ἐκδύσει Suid. et Schol. ἐκδύσει A. Pro σίσυραν aut σισύραν quod habent Suid. Schol. et A. σίσυρναν emendavit Toupius, Emend. in Suid. vol. II. p. 166. τὴν σισύραν ἂν ἐκδύσαι Lachmann. σύρην hic et v. 13. Meinekius. In primo versu Βορέῃ Schol. et Suid. Βορέᾳ A.

4. Βορέας et φύσας A. δὲ φυσᾷ Boiss. δ' ἐφύσα Hermannus.

5. συλλήσειν A. Corr. Boiss. ib. et 16 βίῃ Boiss. in ed. min.

6. μαλλὸν Boiss. μᾶλλον cum sequentibus jungit Lachmannus.

11. ἄλλην vel ἄλλην A. ἀλέην Boiss. ἕλην Fixius et Hermann.

αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σίσυραν ἐγυμνώθη.
Βορρῆς μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.
λέγει δ' ὁ μῦθος· πρᾳότητα, παῖ, ζήλου· 15
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων.

13. σισύραν A.
14. Βορρᾶς A. Βορρῆς Boiss. Βορέης malit Bait. sicut v. 1 et 4. et ita edidit Lachmannus. De συγκρίνομαι, cum *contentionis* sensu usurpato, vide Schleusner Lex. Sept. in v.
15. Conf. f. 31. v. 23.
16. Citat Georgides ap. Boiss. Anecd. vol. I. p. 9. ubi πράττων pro ῥέζων.

FAB. XIX.

ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείῃ
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη κερδὼ
ἰδοῦσα πλήρεις πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶ πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία. 5
κάμνουσα δ' ἄλλως, (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),

Extant quattuor fabulæ pedestres, et tetrastichon Ignatianum, ap. Cor. f. 156. p. 94 et 348. Schneider, f. 15. p. 10. Fabulam habet Phædr. IV. 3.

1. παρωρείη A. παρωρείῃ aut παρ' αἰώρῃ Boiss. παρωρείης Fix. Confer Lobeck. ad Phryn. p. 712. qui formas ἀκρώρεια et ὑπώρεια comparat.
4. θίγειν A.
5. τρυγητὸν A. ib. ἀκμαίη Boiss. in ed. min.
6. Suidas in αἰώρα citat tres versus sine poetæ nomine: ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ' ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον

παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην,
"ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην."

αἰώρας, Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην: qui diversam loci recensionem exhibent. Ib. ἰσχύω penultimam producit in f. 47. v. 12. f. 76. v. 11. f. 77. v. 6. f. 112. v. 10. f. 95. v. 7. Corripit tamen in f. 96. v. 6. (si modo lectio sana est). Corripit quoque in Asclepiadæ epigrammate, Anth. Pal. V. 167. (Meineke Del. Anth. p. 19). De ancipiti hujus terminationis quantitate, vide Maltby. ad Morell. Thes. p. LXXXIV.

7. Voce βουκόλημα utitur Babrius fr. 3. De voce βουκολῶ vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 652. et Knoch. p. 160.

8. Citat ultimum versum, cum nomine Babrii, Etym. M. in ὄμφαξ, ubi μὴ πέπειρος, et sine auctoris nomine Phavorinus ap. Dindorf. Gramm. Gr. vol. I. p. 350. 33. ubi πέπειρος βότρυς ὁ ἀκμαῖος [ita pro ἀλκμαῖος leg.], οἷον ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος.

ib. Vulpium naturæ gnarus fabulator ἀλώπεκ' ἐχθρὰν ἀμπέλων vocat sup. f. 11. v. 1. Eundem vulpium morem respiciunt Aristoph. Eq. 1077. Theocrit. I. 48. V. 112—3. Nicander Alex. 185. Varro de R. R. I. 8. cum Cant. Salom. II. 15. (cf. Bochart. Hierozoic. III. 13. vol. I. p. 851). Vide quoque fabulam Arabicam, ubi vulpes vinearum prædatrix simili modo inducitur (*Lane's Thousand and One Nights*, vol. II. p. 60). Contra Horatii fabella ap. Epist. I. 7. 29., in qua vulpes frumento vescitur, naturæ leges violat.

FAB. XX.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,

Cor. fab. 335. p. 220. Babrium presse sequitur. Conf. Avian. f. 32.

δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἱστήκει·
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα· 5
θεὸς δ' ἐπιστὰς εἶπε· "τῶν τροχῶν ἅπτου,
"καὶ τοὺς βόας κέντιζε· τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
"ὅταν τι ποιῇς καὐτὸς, ἢ μάτην εὔξῃ."

3. αὐτὸς ἀργὸς εἱστήκει Fix.
5. προσεκύνει καὶ 'τίμα A. Corr. Boiss.
7. κέντριζε Boiss. et Lachm.
7—8. Sententia veteribus frequentata, observante Boiss. Vide Eurip. Temen. fr. 3. Elect. 80. Soph. Iph. fr. 288. Æsch. fr. inc. 277. ubi Dindorfius citat Æsch. Pers. 742.

FAB. XXI.

ΒΟΕΣ.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ' ἐζήτουν,
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.
καὶ δὴ συνηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς, (πολὺ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας), 5
"οὗτοι μὲν ἡμᾶς," εἶπε, "χερσὶν ἐμπείροις
"σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
"ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
"διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος. οὐ γὰρ ἐλλείψει
"τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ." 10
ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φυγεῖν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

2. πολεμίαν A. πολεμίην Or. et Bait.
5. πολλὰ γὰρ ἦν A. πολὺ γὰρ ἦν Fixius. πολλὰ γὴν Lachmann.
9 et 10 inverso ordine exhibet A. Transposuit Boiss.
11. φεύγειν A. φυγεῖν Fix. Versus 11—2. uncinis includit Lach.

FAB. XXII.

ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην,
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης),
λευκαῖς μελαίνας μιγάδας ἐκλόνει χαίτας,
εἶτ᾽ εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
ἤρα γυναικῶν δύο, νέης τε καὶ γραίης· 5
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστὴν, συγγέροντα δ᾽ ἡ γραίη.
τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ᾽ ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας·
ἔτιλλε δ᾽ ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ηὑρήκει· 10
ἕως φαλακρὸν ἡ νέη τε χἠ γραίη
†ἔθηκαν, ἑκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα.
[ἀεὶ γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.]

Extant tres fabulæ pedestres, et tetrastichon Ignatianum, ap. Cor. f. 162. p. 98 et 352. Schneider, f. 31 p. 18. Confer Knoch. p. 161. Fabulam habet Phædrus II. 2.

3. λευκὰς A. λευκαῖς Meinekius.

5. νέης τε καὶ γραίης Boiss. in ed. min. et Bait. qui confert Proœm. 2. v. 6. f. 95. v. 31. f. 104. v. 5. νέας et γραίας A.

7. γραῖα A. Corr. Boiss. in ed. min.

8. ἀκμαία A. et Suid. ἀκμαίη Boiss. Hunc et seq. versum citat Suidas in ἑκαστότε, ubi εὕρισκε.

11. νέα et γραῖα A. Corr. Boiss. in ed. min.

12. ἔθηχ᾽ cum Hermanno et Meinekio, et ἑκάστην cum Bekkero, Lachmannus. Fortasse legendum, ἐθέτην, ἑκάστην τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα (aut ἀποσπῶσαι.)

13 et 16. ἔνγε A. εὖ γε Boiss.

φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
ἐλεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει. 15
[ἀεὶ γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται.]

14. Conf. f. 18. v. 15. λέγει δ' ὁ μῦθος. Verum versus mihi suspectus est.
15. ἐλεεινὸς A.
16. ἐκγυμνοῦται vel ἐγυμνώθη Boiss. ἀναλοῦται Lach. V. 16. e v. 13. Baitero confictus videtur. Ambo mihi videntur ab aliquo editore adjecti. Versus 13—6. uncis includit Lachmann.

FAB. XXIII.
ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει.
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανὶ, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοι γε τὸν κλέπτην. 5
ὄχθον δ' ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦν προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν·
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν, 10
ἐκ τῆς πρὸς ὥρην ἐκφορουμένους λύπης.

Extat hæc fabula quinquies ap. Cor. f. 131. p. 73. 332—4. Schneider. f. 49. p. 27.

1. μακρὴν Bait. coll. f. 15. v. 4.
5. λοιπὸν pro λοιβὴν reposuit Lachmannus. Similiter λοιπὸν inf. fab. 26. v. 6. ib. λάβοιτο A. λάβοι γε Dübnerus, qui orationem symmetricum cum v. 8. indicabit.
8. βοῦς A. βοῦν recte corrigunt Baiterus et Meinekius, ut e fabulis pedestribus patet.
11. ὥραν A. Corr. Boiss. ib. ἐκφορουμένης A. ἐκφορουμένην Boiss. ἐκφορουμένους Menas, ἐκφοβουμένους Lachm. v. 9—11. post Dübnerum damnat Lachmannus.

FAB. XXIV.

ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ,
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οὓς εἶπε παύσας φρῦνος· "οὐχὶ παιάνων
"τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης· 5
"εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
"τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
"ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
  χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν. 10

Duæ fabulæ pedestres, ex Babrio desumptæ, cum tetrasticho Ignatiano, Cor. f. 350. p. 226. 407. Fabulam habet Phædrus I. 6. Confer Knoch. p. 141.

ἀρχὴ τοῦ γ̄ A.

3. λιμναίους. Nisi λιμνάδας ex fab. 115. v. 1. reponendum, λιμναῖος penultimam hic corripit, ut παλαιός apud Sophoclem, Euripidem, et Aristophanem; vide Dindorf. ad Eur. El. 497. In fabula pedestri codicis Florentini, ab homine Christiano conscripta, ranæ in Solis mensa saltare dicuntur: οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο μεγάλως ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου, (Cor. p. 407. Furia, p. 143.); quæ verba Solis mensam apud Æthiopes, ab Herodoto III. 18 (cf. Paus. VI. 26. §. 2). memoratam, spectant.

4—5. Suidas in παιὰν affert hos duo versus sine poetæ nomine; sed legit ὁ δὲ εἶπε κλαύσας —παιᾶνος et φροντίδος. Pro οἷς quod habet A. Boiss. conjicit οὓς. Credo legendum esse εἷς δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος. Conf. fabulam Florentinam. τοῦτ' ἔργον Hermannus.

6. λιβάδα· σταγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον, Suidas, qui hunc locum fortasse respexit.

6—8. affert Suidas in αὐήνας, ubi εἰ γὰρ et ὅταν γήμας. ὃς γὰρ A. Sed εἰ γὰρ legendum paraphrases docent.

9—10. pro spuriis habet Lachmannus.

FAB. XXV.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζῴειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ᾽ εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων,
ψυχάς τ᾽ ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης, 5
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας,
"ἄψ νῦν ἴωμεν. οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
"ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν." 10

Extant quinque paraphrases, cum tetrasticho Ignatiano, et Aphthonii fabula 23 ap. Cor. f. 57. p. 33—5. 310. Schneider. f. 137. p. 70. Conf. Knoch. p. 135.

3. Sine poetæ nomine citat Suidas in ἄτολμοι, ubi ψυχὰς ἄτολμοι.

6. Citat Suid. in ἀκταίων, sine nom.

7. Hunc versum sine nomine Suid. in ὀκλαδίας ita citat, βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδώντων. Adverbia cum ὀκλάζω cognata, ὀκλαδὸν et ὀκλὰξ alibi reperiuntur, sed ὀκλαδιστὶ aut ὀκλαστὶ est ἅπαξ λεγόμενον.

10. Post hunc versum est in cod. A. spatium vacuum, cum notula λείπει.

FAB. XXVI.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας, 5
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις,
"φεύγωμεν," ἐκραύγαζον, "εἰς τὰ Πυγμαίων. 10
"ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
"ἔοικεν, ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν."

---

1. *χώραν* A. Duos primos versus affert Suid. in *πυρίνῳ σίτῳ*, ubi *τὴν* omissum, et *χώρην*.

5. *ἐπέχω* hic *intelligere, percipere*, valet. Conf. f. 50. v. 11. ubi eundem sensum habet. *ἄπεσχον* conj. Bekkerus.

7. Subaudiri *ἐποίησεν* monet Boiss.

8. *βαλὼν* A. Corr. Boiss.

10. Pygmæorum terras a gruibus devictas esse innuit poeta. *εἰς τὰς* A. *εἰς τὰ* Boiss.

11. *ἄνθρωπος* A.

FAB. XXVII.

ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.
τῆς δ' αὖ λεγούσης, "ὡς κακὴν χάριν τίνεις
"ὧν σ' ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας!"
"ἐπιμαρτυρῶ σοι," φησὶν, "ἀλλὰ καὶ πάσας 5
"ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
"κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
"βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς."

Extabat hæc fabula, pæne integra, sed forma pedestri, in codice Vaticano, unde evulgavit Furia, fab. 355. Conf. Cor. f. 406. p. 265. Mus. Phil. vol. I. p. 293. Knoch. p. 68. Fabulam habet Phædrus I. 22.

1. καὶ πνίγων A. καὶ δήσας Vat.

2. συναγγία A. συναγγίᾳ Boiss. συναγκείῃ Baiterus. ab ἄγγος, non ἄγκος, formatum esse hoc vocabulum recte monet Boiss. qui v. κεναγγία comparat. Vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Ag. 181. στενυγρίῃ conj. Lachmann. Ἔπνιγε βαλὼν ὕδατος ἐν συνεχεία Vat. unde ἔπνιγε βάλλων ὑδάτων ἐν ἀγγείῳ reposuit Buttmannus.

4. ὧν ὠφέλουν A. ὧν σ' ὠφέλουν Fixius. cf. v. ult. et f. 119. v. 8. ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς.

7. Omittit A. Ex Vat. suppletus. Ib. ἀνέῳγες Buttmanni conjecturam receperunt nuperi editores.

FAB. XXVIII.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γὰρ) ἡ μήτηρ
παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
" τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
" ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται 5
" χηλῇ μαλαχθείς." ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρὶ, " παῦε, μὴ πρίου.
" θᾶσσον σεαυτὴν," εἶπον, " ἐκ μέσου ῥήξεις,
" ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ." 10

Hanc fabulam quoque ex Cod. Vat. evulgaverat Furia, fab. 378. Vide Cor. p. 273. Mus. Phil. vol. I. p. 299. Knoch, p. 63. Conf. Phædr. I. 24. Horat. Serm. II. 3. 314.

2. *αὐτὸν* A. *αὐτόσε* Vat.

4. *μήτηρ* A. *μῆτερ* Vat. *ὥρας* A. Corr. Boiss. *τῆσδ'* pro *τῆς* conj. Lachmann.

6. *μαλαχθὲν* A. *μαλαχθεὶς* Vat.

7. *φυσῶ ἐμ' αὐτὴν* A. *φυσῶσ' ἑαυτὴν* Vat. Ib. *τοσοῦτον* conj. Menas post Schneiderum.

8. *μὴ πρίου* hic valet, ' ne torqueas, ne exagites te.' vide Meinek. ad Menand. p. 278. In Vat. est, *οἱ δὲ παύου, μὴ ποιοῦ, μῆτερ.*

10. *ποσότητα* A. *ποιότητα* Vat. *πιότητα* conj. Coray.

FAB. XXIX.

ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.
* * * *
ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν.
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν· "ἐκ δρόμων οἵων
"καμπτῆρας οἵους ἀλφίτοισι γυρεύω!"
[μὴ λίην ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·] 5
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

Cum fabula Aphthonii n. 13. extant duo fabulæ pedestres, a Babrio desumptæ, quarum una voces ipsas v. 3 et 4. et epimythii pæne retinet (Cor. f. 193. p. 122 et 368.) Ad molam, quam asini plerumque versabant (conf. Ovid. Fast. VI. 318), hic equus senex ablegatur.

1. Lacunam post v. 1. indicavi. Excidit, opinor, versus, cujus sensus erat, ὁ δὲ ἀεὶ ἐταλαιπώρει. Post v. 2. lacunam ponit Fixius, qui locum e conjectura ita refingit:

ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν
ἔκαμνε πολλὰ, συντριβεὶς πόνοις δεινοῖς.

Lachmannus v. 2. ita emendat, ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἤλεσ' ἑσπέρην πᾶσαν.

2. πᾶσαν τάλας A. Transposuit Menas.

4. ἀλφιτεῦσι Meinekius.

5. μὴ λίην ἐπαίρου A. μὴ δῆτ' Baiterus. μὴ δὴν Sauppius. coll. Il. V. 412. Si versus germanus est, scribendum μὴ σφόδρ' ἐπαίρου. Conf. f. 84. v. 8. μὴ σὺ μέγ' ἐπαίρου Hermannus.

6. ἐν κόποις videtur legisse paraphrastes. v. 5–6. uncis includit Lachmann. Alterum malui non rejicere.

FAB. XXX.

ΛΙΘΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ' ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην,
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ' ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ' ὀψὲ, χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει, 5
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
"σὺ δὴ," λέγοντα, "τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
"ἢ γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις." 10

Hanc fabulam non intellexit scriba cod. A. et idcirco mutilam in fine esse credidit. Verum integra videtur, et conspirat cum fabula Aviani n. 23. Diversi argumenti fabula de *ἀγαλματοπώλῃ*, ap. Cor. f. 148. p. 89. 345. servatur.

1. Hunc versum sine nomine affert Suidas in *λύγδινη*, ubi *Ἑρμείαν*.

4. *χειροτέχνης* A. *χειροτέχνημ'* Lachmann.

5. *καὶ ὁ* A. Corr. Boiss.

8. Sumptum ab Hom. Od. IV. 809. *ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν*, unde Boiss. *πύλῃς ὀνειρείῃς* rescripsit: perperam: nam Babrius Ionico dativo feminini generis nunquam utitur.

9. *εἶδε* A. *αὐτῷ* Fixius, *σὺ δὴ* Meinekius.

10. *ἐν γὰρ* A. *ἢ γὰρ* Meinekius. Vulgatum retinet Dübner. Post hunc v. est in A. lacuna, adscripto *λείπει*.

ib. 9—10. Conf. Aviani fabulam v. 7—10. ubi Bacchus statuarium alloquitur:

> Nunc, ait, ambiguum facies de mercibus omen,
> Quum spes et pretium pectora dispar agit.
> An me defunctis, seu malis credere divis,
> Sive decus busti, seu velis esse Deum.

Locus Aviani corruptus est; Cannegieteri emendationes secutus sum.

FAB. XXXI.

ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον ἀεὶ πόλεμον, αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ' ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης
ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους, 5
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις. 10
ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
καί τις γαλῆν μῦς προυκαλεῖτο θαρσήσας,

Extant hujus fabulæ sex paraphrases, ap. Cor. f. 242. p. 159. 382—3. Schneider. f. 163. p. 83. Ex his duo in epimythio pæne verba Babrii servavere; ex. gr. ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως ἡ εὐτέλεια ὑπὲρ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ βίου κρείττων. Eandem fabulam habent Dositheus n. 3. et Phædrus IV. 6.

1. 3. μῦες A. Corr. Boiss.

2. αἰεὶ A. ib. αἱμάτων. Conf. Soph. Ant. 121.

6. ἀτάκτους A. Corr. Boiss. Corruptio orta ex vicino κινδύνους. Vide Elmsl. ad Med. 865.

9—10. Citat Suidas in φρήτρα, ubi φρήτρας pro ἴλας et ὥσπερ ἀνθρώπους pro ὡς ἐν ἀνθ. Duplicis recensionis vestigia hic invenit Boiss.

12 Hunc versum post decimum quintum cum Boiss. rejicit Lachmann. v. 12. omittit Fixius, et ei versum tenoris sequentis substituere vult:

σάλπιγγος ἠχῇ στρατὸς ἔβαινεν εὐκόσμως.

Locus mihi mutilus videtur.

οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τειχῶν
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀκραίοις
ἡγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους. 15
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
ἀλλ' οἱ μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι τε πρόσθεν τῶν μυχῶν ἑάλωσαν. 20
νίκης δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
λέγει δ' ὁ μῦθος· "εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
"τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων."

---

14. ἀχρεῖα A. ἀκραίοις emendavit Dübnerus. cf. f. 95. v. 40. ὄνυξιν οὖατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις.

16. κατειλήφεν (sic) A. κατειλήφει vel κατείληφεν Boiss.

17. ἄλλοι A. ἀλλ' οἱ Suid. in τρώγλη.

20. μόνοι θ' ἑάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν A. ἑάλων et αὐτόθεν Hermannus. Malui aliam emendandi viam tentare. Corruptio ex ignorata v. ἑάλωσαν quantitate orta esse videtur.

21. νίκη A. νίκης Dübnerus.

23. Conf. f. 18. v. 15.

24. ηὐτέλεια Fixius. v. 23—4. pro spuriis habet Lachmannus, qui εἰς ἀκίνδυνον ζωήν in v. 23 conjicit.

FAB. XXXII.

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην,
καλῆς γυναικὸς, ἧς τίς οὐκ ἔχων ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος, (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει), 5
γαμεῖν ἔμελλεν. ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς. τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη·
γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο. καὶ καλῶς παίξας
Ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη. 10

Extant quatuor pedestres fabulæ cum tetrasticho Ignatiano ap. Cor. f. 169. p. 103—4. 356. Schneider. f. 50. p. 27. Ex his tres a Babrio defluxere, quarta Minervam Veneri substituit.

1. Hunc versum sine poetæ nomine citat Julianus Epist. 59. p. 444. ed. Spanheim. cf. Knoch. p. 150.

4. τις οὐχ ἑκὼν Lachm. τίς οὐκ ἰδὼν Hermann. et Schneidewin.

5. Versum et dimidium citat Suidas in ἐν τῷ μέρει, ubi ἰδὼν κἀκεῖνος. Veram lectionem, a codice nunc confirmatam, restituit Toupius Emend. in Suid. vol. I. p. 178.

7. Ultimam hujus versus partem cum versu sequente citat Suidas in βαθύστρωτος κοίτη, ubi τὸν δὲ pro ἡ δὲ et κοίτης pro κλίνης. Priorem lectionem recepi.

9. γάμου δὲ δαιτὶ δέδυτο A. γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο Boiss. γάμος δὲ δαιτὶ λέλυτο Baiterus. Vocem Homericam δαίτη usurpat Babrius.

10. τῷ φύσει A. Corr. v. d. ap. Boiss.

FAB. XXXIII.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΨΑΡΕΣ.

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων. 5
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην, τόν τε παῖδα φωνήσας 10
ἐδίδασκεν· "ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς

Hanc fabulam pæne integram, ex cod. Vat., edidit Furia, fab. 374. Conf. Cor. f. 271. Mus. Phil. vol. I. p. 278. Knoch. p. 73.

ἀρχὴ τοῦ δ̄ A.

2. *νειὸν* A. Hunc versum et partem sequentis citat Suid. in *νέος*, ubi *εἰς νεὸν σπείρας* et *φύλασσεν*. Etiam *σπείρας* Vat., qui et *ἐφύλαττεν*.

4. *ψᾶρας* et *κολοιοὺς* conjunxit Homerus, Il. XVI. 583. XVII. 755.

5. *ὀρύκται* pro *ὄλεθρος* Vat.

8. *ἠτήκει* A. Corr. Boiss. *ἰθύκει* Vat. quod recte emendaverat Buttmannus.

9. *βαλεῖν* Vat. quod fortasse præstat. Conf. v. l. ad f. 11. v. 5. f. 98. v. 9.

"σοφὸν δολῶσαι φῦλον, ἡνίκ' ἂν τοίνυν
"ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν," εἶπεν, "ἄρτον αἰτήσω·
"σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις."
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην. 15
ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον. οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης. 20
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καί τις κολοιῶν εἶπε, "φεύγετ' ἀνθρώπων
"γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
"λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων."
δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πρασσόντων. 25

---

12. *ἡνίκα τοίνυν* A. Supplevit *ἂν* Boiss. ex Vat.

13. *ἔλθωσιν* A.

14. *τότ' ἄρτον* conj. Schneidewin.

15. *καὶ ἐνέμοντο* A. Corr. Boiss.

16. *αἰτεῖ* Vat. ib. *συνθήκης* Meinekius.

22. *καί τις κολοιὸς* Vat. Sed conf. f. 126. v. 2. *καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων Ἐπιδραμὼν κατῆγε.*—f. 100. v. 1. *αἰετῶν τις.*

24. *ἄλλα δὲ ποιούντων* A. Supplevit ex Vat. Boiss. In fabella de Lupo et Vetula (sup. f. 16.) lupus ait in paraphrasi, *ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.* Schn. f. 155. p. 80. Cor. p. 80. 337.

25. *ὅτι* in initio versus habet A. quod expunxit Boiss. *πραττόντων* A. Ultimus versus deest in Vat. et in textum non recepit Lachmann.

FAB. XXXIV.

ΠΑΙΣ ΕΣΘΙΩΝ ΣΠΛΑΓΧΝΑ.

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάσιν κατεστρώκει.
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη, 5
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ' ἐφ' ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις "οἴμοι!
"τί ταῦτ';" ἐφώνει· "δυστυχὴς ἀποθνήσκω.
"τὰ σπλάγχνα γὰρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει."
ἡ δ' εἶπε· "θάρσει κἀπόβαλλε· μὴ φείδου· 10
"οὐ γὰρ σὰ, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου."
ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας,
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

Extant quattuor fabulæ pedestres, a Babriana decurtatæ, et tetrastichon Ignatianum, Cor. f. 262. p. 173. 391. Schneider. f. 47. p. 26. Conf. Plutarch. de Vit. ære Al. c. 8. ubi fabula variatur.

1—2. Affert sine poetæ nomine Suidas in *οἴναρα*, ubi *ταύρων ὄχλον, θύσας* et *οἰνάροις ὑπεστρώκει*. Vide Knoch. p. 187. ib. *οἰνάσι* A. Corr. Boiss. *κατεστρωκὼς* Sauppius. Post v. 2. versum excidisse statuit Lachmannus, in cujus fine fuit *πλήρεις*.

3. *τραπέζας τ' εἶχε* Boiss.

7. *ἐν ὑγραῖς* Schneidewin.

9. *μοὐκπίπτει* Meinekius.

12. *οὐσίην* Baiterus et Boiss. in ed. min.

13. *ἀποιμόζῃ* A. Corr. Boiss. ib. *ἐκτίνων. τίνω* penultimam producit in f. 27. v. 3. Priorem longam apud Homerum, apud Atticos brevem habet: quantitatem variat Babrius, ut in aliis vocibus. Conf. Buttmann. Gramm. Gr. II. p. 304.

FAB. XXXV.

ΠΙΘΗΚΟΙ.

Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστιν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει· 5
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζῴει.
τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς ἀεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

Quattuor fabulæ pedestres, a Babriana derivatæ, ap. Cor. f. 267. p. 177. 396. Conf. Avian. f. 35. De hoc simiarum amore erga prolem, Oppian. Cyneg. II. 608.

1. *δύο* A. Corr. Baiterus. 8. *αἰεὶ* A.

FAB. XXXVI.

ΦΗΓΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ.

Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας,
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων,

Extant septem fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, in quibus arboris nomen variatur (*δρῦς, ἐλαία* et *δένδρα*), sed

1. *δρῦν αὐτόρριζον* A. Corr. Dübnerus. Legi etiam posset, *δρῦν ἄνεμος αὐτόρριζον*. Sed cf. v. 8.

2. Hunc versum post tertium habet A. Transposuit Lachmann.

ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων.
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει,
ἐλαφρὸν ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων. 5
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τ' ἐὼν κάβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.
σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· "μηδὲν ἐκπλήσσου·
"σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης, 10
"ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
"κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ."
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

---

omnes a fabula Babriana originem duxerunt. Cor. f. 143. p. 84—5. 340—2. Schneider f. 70. p. 37. f. 213. p. 108. conf. Aphthon. f. 36. Avian. f. 16.

3. ἐνῆκε conj. Lachmann.

5. Voc. ἐλαφρὸν suspectum habet Weisius.

7. τε ὢν A. τ' ἐὼν Boiss. in ed. min. τις ὢν Fixius et Schneidewinus. ib. κἀμβληχὸς A. Corr. Boiss. conf. ἀβληχρώδης f. 93. v. 5.

8. αὔτη A. Corr. Boiss. ib. ἐξερριζώθη A.

9. σοφὸς a prima manu A.

10. σὺ μαχομένη μὲν Fixius.

11. καμπτόμεθα A. Corr. Boiss.

13—4. non esse Babrii existimat Dübnerus.

14. Lacunam in fine, ad epimythium pedestre adjiciendum, reliquit scriba.

FAB. XXXVII.

ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Δάμαλις ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
"τάλας," ἐφώνει, "μόχθον οἷον ὀτλεύεις!"
ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν, 5
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο, σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας,
"εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης· 10
"ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα καὶ θύῃ,
"καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει."

Ex quattuor fabulis pedestribus ap. Cor. f. 174. p. 107. 360. una Babrium presse sequitur. Cf. Mus. Phil. vol. I. p. 302. Knoch. p. 178. Fabulam habet Avianus, n. 36.

1. *δαμάλης* pro feminino *δάμαλις* corrigit Meinekius.

2. *ὕνις* priorem corripit in epigrammate Philippi ap. Anth. Pal. VI. 104. Antiphili ib. VII. 175. Isidori ib. VII. 280. Secundum Suidam, priorem producit. Vide Jacobs ad Anth. Pal. vol. 3. p. 147.

3. Versum sine auctoris nomine citat Suidas in *ὄτλος*.

4. *καὶ ὑπέτεμνε* et *χώραν* A. Corr. Boiss.

6. *ἐπεζεύχθη* A. Ex pedestri fabula, ubi *ἀποζευχθεὶς*, corr. Boiss.

7. *ἀδμήσκειν ὃς* A. Corr. Menas.

8. *πλήσσων* A. Corr. Boiss.

10. *πονεῖν* A. Ex pedestri fabula, (ubi *κάμνων*), corr. Boiss.

FAB. XXXVIII.

ΠΕΥΚΗ.

Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίην πεύκην
ἐνῆραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη,
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
πεύκη στένουσα, "πῶς ἄν," εἶπε, "μεμφοίμην
"τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ, 5
"ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
"ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαρρήσσει."
[ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν ὑπ' ἀνθρώπων
πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.] 10

Extant quattuor fabulæ pedestres, ex Babrio valde decurtatæ, Cor. f. 179. p. 110—1. 363—4. (In duabus δρῦς pro pinu).

1. ἀγρίαν A. Corr. Boiss.
2. ἐνῆραν A. ἐνεῖραν Fixius, ἐνῆρσαν Orellius, (citans Suid. ἐνῆρσεν, ἐφήρμοσεν), ἐνῆκαν Boiss. versum affert Suidas in ἐνάφηκαν, ubi ἐνάφηκαν τῇ δρυὶ σφῆνας. Vide Knoch. p. 163.
8. ὁ μῦθος δ' ἡμῖν A. Corr. Dübnerus.
9. Codicis lectionem exhibui. ἂν pro ἐὰν cum Dübnero intelligit Lachmannus, et idcirco πάθῃς pro πάθοις rescribit. πρὸς ἀνθρώπων corrigit Boiss. Epimythium spurium esse videtur, et fortasse peccatum metricum interpolatori imputandum est.

FAB. XXXIX.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.

Δελφῖνες ἀεὶ διεφέροντο φαλαίναις.
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων·
ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

* * * *

Extant tres fabulæ pedestres, a Babriana decurtatæ et paululum mutatæ; Cor. f. 177. p. 110 et 362. Schneider f. 72. p. 38. Conclusio, quæ in cod. A. deest, in fabula pedestri ita suppletur: *εἷς δέ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἀλλ' ἡμῖν αἱρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι, ἢ σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν.*

1. *φαλλαίναις* A. Corr. Boiss.
2. *καρκῖνος* A. Corr. Boiss.
3. *πολιτείᾳ* Fixius, quod recipiendum videtur.
4. Post hunc versum est in A. vacuum spatium cum notula *λείπει.*

FAB. XL.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ' ἔχεζε. τοῦ δ' ὄνθου
φθάνοντος αὐτὴν, εἶπεν, "ἦ κακῶς πράσσω·

Tres fabulæ pedestres, ex Babriana derivatæ, ap. Cor. f. 342. p. 223 et 406.

3. *πράττω* A.

"ἔμπροσθεν ἤδη τἀξόπισθέ μου βαίνει."
πόλις ἄν τις εἴποι τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου, 5
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

---

4. τάχ' ὄπισθεν A. Emendavit Dübnerus. Duo fab. pedestres voc. ἐξόπισθε servant.

5. πόλιν Boiss. sed lectio codicis recte se habet. ib. τοῦ Αἰσ. A. Corr. Boiss.

FAB. XLI.

ΣΑΥΡΑ.

Διαρραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
βλάψεις σεαυτὸν κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἢν τόν σε λίην ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

Hujus fabulæ paraphrasis nulla extat. Pro spuria habet Fixius, qui idem argumentum in fab. 28. a Babrio tractatum esse monet.

2. μήκους A. Corr. Boiss. ib. σαύρην Baiterus.
4. ἂν et τόνδε A. τόν γε Baiterus et Fixius. τόν σε Lachmann. ib. λίαν A. Corr. Bait.

FAB. XLII.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δεῖπνόν τις εἶχε λαμπρὸν ἐν πόλει θύσας.
ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·
κἀκεῖνος ἦλθε; τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος ἐκτὸς ἐξέριψε τοῦ τοίχου 5
ἐς τὴν ἄγυιαν. τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων,
ὅπως ἐδείπνησ', εἶπε, "πῶς γὰρ ἂν κρεῖσσον,
"ὃς οὐδὲ ποίαν ἀναλύειν με γινώσκω;"

Extant tres paraphrases ap. Cor. f. 129. p. 71 et 331. Tertiæ initium ad Babrium proxime accedit.

1. εἶχεν ἐν πόλει λαμπρὸν A. Transposuit Dübnerus.
5. ἐξέρριψε A. Corr. Sauppius.
7. κρεῖττον A. Corr. Fixius.
8. ποῖ· ἂν A. ποίαν Boiss. ποίην Bait. qui confert f. 95. v. 101. ποίαν ἠλόων μ' ἐγίνωσκον conj. Lachmannus.

FAB. XLIII.

ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Ἔλαφος κεράστης ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης.

Extant septem fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, (Cor. f. 181. p. 111—3. p. 364—6. Schneider f. 75. p. 40.) quæ omnes, plus minusve variatæ, a Babriana descendunt;

ἀρχὴ τοῦ ε̄ A.
1. ὑπὸ τὸ καῦμα, 'sub tempus æstus meridiani,' interpretatur Fixius.

ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὴν θεωρήσας
χηλῆς μὲν ἕνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ηὔχει. 5
παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρα πημαίνει.
κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης,
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις·
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις. 10
ἐπεὶ δὲ δὴ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη,
καὶ ταῦτ' ἔφη· "δύστηνος, ὡς διεψεύσθην!
"οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσῳζον, οἷς ἐπηδούμην·
"τὰ κέρατα δὲ προύδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην." 15
περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς προγινώσκων,
μηδ' αὖτ' ἀπογνῷς, μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.

---

una fabulam metricam, epimythio incluso, proxime sequitur, Cor. p. 113. cf. Aphthon. f. 18. Dosith. f. 1. Phædr. I. 12.

3. *δὲ αὐτοῦ* et *σκιὰν* A. Corr. Boiss.

5. *ἐπὶ τοῖς κέρασι δ' ὡς* conj. Dübnerus.

6. Suidas in *Νέμεσις* citat ex Babrio, *παρῆν δὲ Νέμεσις ἣ τἄδικ' ἐποπτεύει*, cum varia lectione *ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει*.

11. Post Dübnerum *δὴ* supplevi.

16—8. uncis includit Lachmann.

18. *μήτ' αὖ* A. Corr. Sauppius et Baiterus.

FAB. XLIV.

ΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν,
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων 5
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.
 ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

Quattuor fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, a Babrio desumptæ, ap. Cor. f. 296. p. 193. 401. Fabula, ἐνέμοντο μετ' ἀλλήλων &c. p. 193. fabulam metricam proxime sequitur. Conf. etiam Aphthonii fabulam, n. 16. et Avian. f. 18.

1. αἰεὶ A. Corr. Boiss. vide v. ult. 6. ῥᾳδίην Baiterus.

FAB. XLV.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.

Ἔνιφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἅδρῃ χιόνι λευκανθιζούσας.

Extant binæ fabulæ pedestres, a Babrio derivatæ, Cor. f. 150. p. 90. Schneider f. 6. p. 4.

1. ἔνειφεν A. Corr. Boiss.
3. ἄκρῃ A. ἁδρῇ Dübnerus. conf. Herod. IV. 31.

εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους 5
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
τὰς δέ γ' ἰδίας ἀφῆκε μακρὰ λιμώσσειν.
ὡς δ' ᾐθρίασε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας·
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν, ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων 10
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
ὁ δ' αἰπόλος γελαστὸς ἦλθεν εἰς οἴκους
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

8. τὰς δὲ ἰδίας A. τὰς δέ γ' ἰδίας Fixius aliique.

ib. λιμώττειν A. Nonnulla post hunc versum excidisse suspicatur Boiss.; sed hanc suspicionem fabularum pedestrium comparatio non confirmat.

9. ᾐθρίαζε Meinekius.

11. ποσὶν A. Corr. Boiss.

12. γελάσας A. ἀγέλαστος Boiss. γελαστὸς Schneidewinus et Baiterus, γελοῖος Lachmann. De ἀγέλαστος vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 767.

FAB. XLVI.

ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΩΝ.

Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,
ἐξ ἧς ἕτοιμον χιλὸν εἶχε πεινήσας.

Extat unica paraphrasis ap. Cor. f. 377. p. 242.

3. ἑτοίμην A. Corr. Baiterus et Fixius.

ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῴων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων. 5
ἐλθὼν δ' ἕκαστος, τῆς πόας ἀποτρώγων,
ᾔει πρὸς ὕλας· [ὁ δέ γε πρὸς πείνης θνήσκει.]
ἔλαφος δὲ λιμῷ, κοὐ νόσῳ, κατεσκλήκει,
μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
ὃς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει. 10

6. πόης Baiterus.

7. ὁ δὲ πενίῃ θνήσκει A. a prima manu, manus posterior textum ut exhibui correxit. Cum Fixio, has voces extra metrum esse arbitror, et glossema proximi versus. Conf. f. 107. v. 12. Lectio recepta est metrici alicujus emendatio. Fixius supplet, ᾔει πρὸς ὕλας, τοῦ νοσοῦντος ἀμνήμων, quæ verba, propter ὁμοιοτέλευτον, facile excidere poterant. vv. 6. 7. ita exhibet Lachmannus: ᾔει πρὸς ὕλας, ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει.

9. Apud antiquos cervorum vita longissima esse credebatur, et vitam etiam corvorum superare. Vide Hesiod. fr. 50. ed. Gaisford. cum Ruhnkenii nota et Plin. H. N. VIII. 50. Aristoteles autem hunc errorem popularem confutavit. De cervo agens, Hist. An. VI. 29. ita ait: περὶ δὲ τῆς ζωῆς μυθολογεῖται μὲν ὡς ὂν μακρόβιον, οὐ φαίνεται δ' οὔτε τῶν μυθολογουμένων οὐθὲν σαφὲς, ἥτε κύησις καὶ ἡ αὔξησις τῶν νεβρῶν συμβαίνει οὐχ ὡς μακροβίου τοῦ ζῴου ὄντος. Eorum vita annum quadragesimum non excedit, teste G. Cuviero, in versione Plinii Gallica, tom. VI. p. 450.

FAB. XLVII.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ.

Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρως,
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων

Extant tres hujus fabulæ paraphrases, in quibus pater γεωργὸς appellatur, ap. Cor. f. 171. p. 105. 358. Schneider f. 53.

(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τίς ἐστί που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν. ἧκέ τις φέρων ταύτην. 5
“ πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ
“ ῥάβδους κατάξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις.”
ὁ δ' (οὐ γὰρ ἠδύναντο), “ κατὰ μίαν τοίνυν
“ πειρᾶσθ'.” ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,
“ ὦ παῖδες, οὕτως,” εἶπεν, “ ἢν μὲν ἀλλήλοις 10
“ ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὑμᾶς
“ βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
“ ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
“ πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιᾷ ῥάβδῳ.”
φιλαδελφία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις, 15
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

---

p. 29. Eundem apologum de jaculorum fasce, Sciluro Scytharum regi tribuit Plutarchus de Garrulit. c. 17. Apophth. p. 174 F. (citatus a Stob. Flor. tit. 84. n. 16.) Narrationem de Sertorio et caudæ equinæ vellicatione, ap. Plutarch. Sertor. c. 16. Val. Max. VII. 3. §. 6. comparat Wyttenbachius.

8. οἱ δ' οὐ γὰρ ἠδύναντο A. ὁ δ' (οὐ γὰρ ἠδύναντο) Boiss. οἱ δ' οὐκ ἄρ' ἠδύναντο Sauppius.
10. ἂν A.

15. μέγ' A. μέγιστον Lachmann. coll. f. 85. v. 19. ib. φιλαδελφίη forsan legendum.
15—6. rejicit Lachmann.

FAB. XLVIII.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ
εἶπε προσελθών· "χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
"ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
"θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην." 5
ὁ δ' εἶπεν· "ἣν μὴ τοῦτό μοι 'πιλιχμήσῃς
"τοὔλαιον ἐλθὼν, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
"χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα."

---

1. de Ἑρμαῖς τετραγώνοις vide Thuc. VI. 27. de acervo lapidum ad Mercurii statuas, Hom. Od. XVI. 471., de more statuas ungendi, Lucian Contempl. c. 22. et de Mercurio palæstrarum præside, Diod. V. 75. Aristoph. Plut. 1162. quæ omnia contulit Boiss.

6. ἂν A. μ' ἐπιλιχμήσῃς A. μοι 'πιλιχμήσῃς Boiss. μοὐπιλιχμήσῃς Lachmann. μοι τοῦτο μὴ 'πιλιχμήσῃς Fixius.

FAB. XLIX.

ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίης
φρέατος ἐγγύς. τῆς Τύχης δ' ἐπιστάσης,
ἔδοξ' ἀκούειν· "οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;

Quattuor breves fabulæ pedestres, ap. Cor. f. 252 p. 165. 387.

1. ἀγνοίας A. Corr. Baiterus. coll. f. 35. v. 3. f. 95. v. 85.

“ μή σου πεσόντος αἰτίη παρ᾽ ἀνθρώποις
“ ἐγὼ λέγωμαι καὶ κακὴν λάβω φήμην. 5
“ ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
“ ὅσ᾽ ἂν παρ᾽ αὐτοῦ δυστυχῇ τις ἢ πταίῃ.”

4. *αἰτία* A. Corr. Boiss.
7. *πίπτῃ* A. *πταίῃ* Dübnerus, coll. f. 111. v. ult. *πολλάκις ἐν οἷς τις ἠὐτύχησε καὶ πταίει.* In initio versus *ὅταν* corr. Boiss.

FAB. L.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΤΟΜΟΣ.

Ἔφευγ᾽ ἀλώπηξ, τῆς δ᾽ ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. ἡ δ᾽ ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ᾽ ἰδοῦσα, “ πρὸς θεῶν σε σωτήρων,
“ κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις,
“ καὶ τῷ κυνηγῷ,” φησὶ, “ μή με μηνύσῃς.” 5
ὁ δ᾽ οὐ προδώσειν ὤμνυ᾽, ἡ δ᾽ ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγὸς, καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐπηρώτα,
μὴ τῇδ᾽ ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
“ οὐκ εἶδον,” εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ᾽ οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη. 10

Extant quinque fabulæ pedestres, a Babriana paululum variatæ, Cor. f. 127. p. 69. 329. Schneider f. 22. p. 13.

3. *σωτῆρα* A. *σωτήρων* Fixius et alii.
6. *ὅδ᾽—ῇδ᾽*—et v. 11. *ὅδ᾽* A. Corr. Boiss. ib. *ὅμνυ* A. Corr. Fixius et Baiterus.
10. *ἐδείκνυ* A. Corr. Boiss.

ὁ δ' οὐκ ἐπισχὼν, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ' ὁ πρεσβύτης,
"ζωαγρίους μοι χάριτας," εἶπεν, "ὀφλήσεις. 15
"ἐρρυσάμην σε," φησὶν, "ἀλλά μου μνήσκου."
"πῶς οὐκ ἂν," εἶπεν, "ὧν γε μάρτυς εἰστήκειν;
"ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ.
"φωνῇ μ' ἔσῳσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας."
σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις 20
λάθρῃ 'πιορκῶν προσδοκᾷ δίκην φεύγειν.

---

11. De *ἐπισχὼν* cf. f. 26. v. 5.

13. *παχείης* Baiterus.

14. *ἀκάλλουσα* A. Corr. Boiss. qui notat, 'est *αἰκάλλειν* cauda blandiri, sed quod est in illo gestu benevolentiæ fictum esse monstrat *σεσηρός*: blanditur, sed exertis dentibus minaciter frendens.'

16. *ἀλλὰ μιμνήσκου* Fixius et Lachmann. *Μνήσκομαι* defendit Schneidewinus, allato Anacreontis loco ap. Athen. XI. p. 463 A. (ubi Bergkius fr. 94. *μήσεται* reposuit.)

17. *εἱστήκει* A. Corr. Fixius et Orell.

18. Hunc versum post 15. posuit Lachmann.

20. *καὶ ἀπλάνητον* A. Corr. Boiss.

21. *λαθεῖν ἐπιορκῶν* A. *λάθοι γ' ἐπίορκος προσδοκῶν δίκην φεύγειν* Boiss. *λαθὼν ἐπιορκῶν προσδόκῳ δίκην φεύγειν* Sauppius. Lego *οὐδ' ἄν τις λάθρᾳ* (aut *λάθρῃ*) *'πιορκῶν, προσδοκᾷ δίκην φεύγειν*: id est, *οὐδέ τις προσδοκᾷ φεύγειν ἂν δίκην*. Verum epimythium mihi suspectum est. Uncis inclusit Lachmannus, qui *φεύγει* reposuit. Damnat quoque Weisius. Quod ad sententiam spectat, confer exempla a Stobæo Ecl. Phys. I. 4. collecta.

FAB. LI.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

Ἔν τῳ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα.
θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε· "μή με λυμαίνου· 5
"πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
"ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
"ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·
"εἰ δ' εἰρίων πόκου τε κοὐ κρεῶν χρῄζεις,
"πάλιν ἔστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σῴσει." 10

Tres fabulæ pedestres ap. Cor. f. 288. p. 189. 399. Schneider. f. 208. p. 106, quarum una Babrii verba sequitur. Vide Knoch. p. 179.

1. ἐν τῷ A. ἔν τῳ Schneidewinus et alii. ib. χήρη Baiterus.
10. πάρεστι susp. Fixius, ob anapæstum cum dissyllabo inchoantem. Sed conf. f. 106. v. 15. ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ.

FAB. LII.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.

Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον. ἡ δ' ἐτετρίγει,

Extant quattuor breves fabulæ pedestres ap. Cor. f. 168. p. 102. 355. Schneider. f. 45. p 25.

2. ἦδ' A. Corr. Boiss.

καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε. τῇ δ' οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι·
"ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις, 5
"ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι.

3. εἶλε Lachmann.
5. κράζεις fab. pedest. scriptor videtur legisse.
8. ἄλλων ποιούντων ὡσείπερ αὐτὸς κάμνων A. πονούντων B. qui in fine legit ὡσπερεὶ κάμνων αὐτός. Sauppius conjecit, ὡς ἂν εἴ γ' αὐτὸς κάμνοι. Melius Dübnerus ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι. Sed epimythium νοθείας suspicioni obnoxium est, et uncinis inclusit Lachmann.

FAB. LIII.
ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ', "ἣν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
"ἐγώ σε, νὴ τὸν Πᾶνα," φησὶ, "ζωγρήσω."
ἡ δ', "εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκεις· 5
"ἔπειτα δ', εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκεις·
"τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς," εἶπε, "μὴ σύγ' εἰς ὥρας
"ἵκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσαις."

Binæ fabulæ pedestres ap. Cor. f. 232. p. 152. 379. Extat quoque fabula similis argumenti, puero pro vulpe posito, ap. Schneider. f. 156. p. 80.

3. ὅδ' et 5. ἥδ' A. Corr. Boiss. ib. ἂν A.
4. φησί νὴ τὸν πάνα A. Transp. Lachm. 5 et 6. συνηντήκοις et ὑπηντήκοις A. συνηντήκεις et ὑπηντήκεις Fixius.
6. δ' inseruit Boiss.
7. εἶπε A. εἴθε Lachmann.
8. συναντήσοις A. συναντήσαις Fixius.

FAB. LIV.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΘΥΤΗΣ.

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἀγνοεῖν παραπλώσας,
"ὅταν μὲν," εἶπεν, "αὔτ' ἴδω, πατὴρ γίγνῃ·
"ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνῃ."

2. Hunc versum emendare conatus est Dübnerus, rescripto *ἅμνιον* pro *ἀγνοεῖν* et *τοῦτ' ἴδω* in versu sequente. Sed præpositio nullam vim habet, si *παραπλώσας* *explicans* significat. *ἀγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας* conj. Lachmannus; *ἀρνὸς ἧπαρ ἁπλώσας* Ahrensius.—Sensus videtur esse, '*simulans se ignorare*:' vid. not. ad f. 4. v. 5. Dolendum est quod in hac fabella emendanda nulla paraphrasi adjuti simus.

3. *εἶπε αὔτ' ἴδω* A.

FAB. LV.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἕνα βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοὔργον ἐτετέλεστο, καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτοὺς, ἥ γ' ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν, "τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;" 5
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν, "ὅσπερ εἰώθει."

Cor. fab. 415. p. 270. Babrii verba proxime sequitur.

3. *τετέλεστο* A. Corr. Boiss.

4. *ἥ τ' ὄνος* A. *ἥ γ' ὄνος* Baiter. *εἶτ' ὄνος* Lachm. aut *δὲ* in v. 6. cum Fixio omittendum.

6. Post hunc versum spatium vacuum in A. cum notula *λείπει*. Affabulationem deesse credit Boiss.

FAB. LVI.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπε κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ,
πίθωνα γυμνὸν, σιμὸν, ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη. 5
ἡ δ' εἶπεν οὕτω· "Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
"ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων."
ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.

Conf. Avian. Fab. 14.

9. τά γ' αὐτὸς Lachmannus, qui epimythium pro spurio habet.

FAB. LVII.

ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.

Ἑρμῆς, ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης,
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχεδίην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν ἀνδρῶν,

Brevis paraphrasis hujus fabulæ, ap. Cor. f. 403. p. 264.

2. πανουργίης Baiterus.

4. σχεδίην A. quod ex Homero Il. V. 830 sumptum putat Boiss. ubi σχεδίην per ἐγγύθεν et πλήσιον explicant grammatici. σχέδην Meinekius et Hermannus.

ib. μέρος τι τῶν ἀνθρώπων A. ἀνδρῶν pro ἀνθρώπων Meinekius. τι τῶν ἐθνῶν aut τοῦ φόρτου Fixius.

νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ 5
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ', ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν, οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους 10
ἔτι προσελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

6. τῶν Ἀραβίων Dübnerus, qui credit formas Ἀράβιοι et Ἄραβες alternare in scriptoribus. Sed non invenio ullum scriptorem præter Herodotum substantivo Ἀράβιος usum fuisse. Crederem potius cum Dübnero versum incepisse cum verbis Ἀράβων ἐπῆλθε et interpolatorum τῷ τῶν præfixisse, ut lacunam aliquam in alia parte versus suppleret.

11. προσελθεῖν A. προελθεῖν Boiss.

14. ἀληθείης Boiss.

FAB. LVIII.

ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων

Brevis fabula pedestris ap. Cor. f. 360. p. 235. Fabula Babrii integra servata est in adversariis viri docti ignoti in cod. Harleiano, 3521., et a Tyrwhitto edita, Diss. de Babrio, ad fin. Conf. Mus. Phil. tom. I. p. 292. Knoch. p. 82.

τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους, 5
κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπὶς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν. 10

6. τῆς δὲ mutatum in τῆς τε Harl.
7. κατείληφεν mutatum in κατειλήφει Harl. Fabulam explicuit Buttmann. Mythol. vol. I. p. 61.

FAB. LIX.

ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῴων
ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις,
ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. ᾑρέθη τούτοις 5

Tres fabulæ pedestres, a Babrio, ut videtur, desumptæ, Cor. f. 190. p. 119—21. Schneider f. 100. p. 53. Aristoteles de Part. An. III. 2. dictum de tauri cornibus Æsopo tribuit; sed error in eo fuisse perhibetur, quod in humeris non figerentur. Aristoteles contra docet Momi dicterium funda-

3. ἐκπρεπέστατον. Eadem voce utitur inf. f. 114. v. 3. f. 64. v. 6.
ib. ζῷον A. ζῴων Dübnerus.
5. ἠρέθη A. Corr. Boiss.

κριτὴς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι,
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου, 10
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποι τις τὸν πέλας, τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις. 15
τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;
πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν·
ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ.

---

mento carere, et cornua in fronte bene esse collocata. Lucianus Nigrin. c. 32. idem Momi judicium memorat; sed cum Babrio conspirat. Fortasse fabula postea variata est, ut Aristotelis argumenta eluderentur.

12. *βλέποιτο* A. *βλέποι τις* Baiterus, *βλέποιτ' ἐς* Dübnerus.

13. *οἰκίης* Baiterus, coll. f. 17. v. 1. f. 74. v. 2.

14. *τόπους δ' ἄλλους* A. *δὲ* ejecit Boiss., in *τε* mutavit Sauppius.

16. *τί οὖν.* Recurrit hic hiatus inf. f. 87. v. 5. *τί οὖν σαίνεις*, et f. 129. v. 5. *τί οὖν ἐποίεις, φησὶ, τῷ θέρει τούτῳ;*

17. Sensus est, "Tenta aliquid facere, et non anteponere invidiam." De *κρίνω* ita usurpato, cf. Æsch. Ag. 471. Eur. Med. 641. In fine fabulæ pedestris, Jupiter Momum cælo ejicit: cf. v. 6. *ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.*

FAB. LX.

ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡΑΙ.

Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ,
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος, ἐκπνέων τ' ἤδη,
" βέβρωκα," φησὶ, " καὶ πέπωκα καὶ πάσης
" τροφῆς πέπλησμαι. καιρός ἐστί μοι θνήσκειν."
τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις, 5
ἢν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.

1. ζωμῷ A. Corr. Boiss.
ib. χύτρῃ Baiterus.
2. τ' delet Fixius.
4. τροφῆς A. τρυφῆς Boiss.
5—6. Uncis includit Lachmann.
6. ἐὰν A. ἂν Boiss.

FAB. LXI.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΕΥΣ.

Ἤιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ᾔει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις·
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήρην δ' ὁ γριπεὺς ᾑρέτιζεν ἀγρείην· 5

ἀρχὴ τοῦ ῆ A.
1. γρυπεὺς A. Corr. Boiss.
3. Confert Boiss. f. 12. v. 5. ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας.
4. ἁλίπλοος alibi reperitur, non ἁλίπλωος. Hinc ἁλιπλώτων aut ἁλιπλωτῶν ab ἁλιπλώτης conj. Fixius, ἁλιζώων Sauppius.
5. θήραν A. θήρην Baiterus.
ib. ἠρέθιζεν A. Corr. Dübner.
ib. ἀγρίην A. ἄγριος penultima brevi, ut vulgo, alibi utitur Ba-

ἅ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον ἀεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· "ἀλλὰ καὶ τούτων
"τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
"πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει." 10

brius. Rescripsit ἀγρείην Dübnerus, qua voce, sensu licet dissimili, utitur Aristoph. Nub. 655. Thesm. 160.

6. τά τ' εἶχον A. Corr. Bait.
7. αἰεὶ A.
9. ἐξολεῖται A. Corr. Dübner.
ib. συνηθείῃ Baiterus.

FAB. LXII.

ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,
καὶ κριθιάσας, ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων· "ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
"ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥσσων."
ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας· 5
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὧν ἀνεμνήσθη.

Quattuor fabulæ pedestres, quæ omnes Babrium sequuntur, et quarum una multas poetæ voces servavit; ap. Cor. f. 140. p. 82—3. p. 338. Ultimus versus integer est. Cf. Knoch. p. 201. Eandem fabulam Æsopo tribuit Plutarchus Sept. Sap. Conviv. c. 4.

2. καὶ φώνει A. Corr. Boiss. 4. ἥττων A.

FAB. LXIII.

ΗΡΩΣ.

Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος, ἔνθα δὴ θύων,
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ,
προσηύχετ' ἀεί· "χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
"καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει." 5
κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις,
"ἀγαθὸν μὲν," εἶπεν, "οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
"οὔτὰν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
"κακῶν δὲ πάντων, ἅ γε σύνεστιν ἀνθρώποις,
"δοτῆρες ἡμεῖς. τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις, 10
"εὔχου· παρέξω πολλὰ, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
"πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας εἰ θύσεις."

Binæ fabulæ pedestres ap. Cor. f. 399. p. 263. et Schneider. f. 109. p. 57.

7. οὐδ' ἄν A. οὐδὲν ἂν Boiss. οὐδ' ἂν εἷς Meinekius.
8. οὔτ' ἂν A. ὦ τᾶν Hermannus et alii.
9. ἅ τε A. ἅ γε Lachmann.
12. ἂν θύσῃς A. ἂν θύσας Sauppius, εἰ θύσεις Fixius.

FAB. LXIV.

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·
"καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
"καὶ τῶν νεφῶν σύνοικος ὀρθίη φύω·
"στέγη τε μελάθρων εἰμὶ καὶ τρόπις πλοίων, 5
"δένδρων τοσοῦτον ἐκπρεπεστάτη πάντων."
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· "ἢν λάβῃς μνήμην
"τῶν πελέκεών τε τῶν ἀεί σε κοπτόντων,
†"καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
"βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ." 10
ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλασσόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε χὐπέμεινε κινδύνους.

Brevis fabula pedestris ap. Cor. f. 180. p. 111. Fragmenta fabulæ elegiacæ ejusdem argumenti habet Suidas in αἰπεινὴ et αἶσυλα. Vide Knoch. p. 204. Conf. Avian. f. 19.

6. τοσούτων A.

8. τῶν πελέκεων τῶν A. τῶν πελέκεών τε τῶν Sauppius, καὶ τῶν πελέκεων τῶν Boiss. τῶν πελεκέων γε τῶν Lachmann.

9. τῶν πριόνων τε Fixius. πέλυξ est vox serioris Græcitatis, quæ cum πέλεκυς eundem sensum habere videtur. Versum pro spurio habet Lachmann.

11. ἐλαττόνων A.

12. καὶ ὑπέμεινε A. Corr. Boiss.

ib. εἰ δόξαν ἔσχε Fix. Recta est vulgata lectio: 'vir omnis clarus majorem habet inferioribus gloriam, et majora subit pericula.'

FAB. LXV.

ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.

Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. "ἀλλ' ἐγὼ ταύταις,"
ἡ γέρανος εἶπεν, "ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
"ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.
"σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις 5
"χαμαὶ πτερύσσῃ," φησὶν, "οὐδ' ἄνω φαίνῃ."
θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

Extant duæ fabulæ pedestres, quarum una multa Babrii vestigia conservat; Cor. f. 357. p. 230. 408. Cf. Avian. f. 15.

1. τέφρη A. Corr. Boiss. ταὼς primam producit in fragmento Babrii ap. Suid. in γέρανος (fr. 5) quos versus alii recensioni hujus fabulæ pertinere censet Boissonadius. Vide Knoch. p. 155. ἤριζε γέρανος εὐφυεῖ ταῷ τεφρὴ, Lachmannus.

8. πλουσίῃ Baiterus.

FAB. LXVI.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων

Extant duo fabulæ pedestres, a Babriana fortasse decurtatæ, Cor. f. 337. p. 221. Hanc fabulam de binis manticis Æsopo

ἀρχὴ τοῦ $\bar{\theta}$ A.

2. πλάσαι θ' ἅπασι et ζῴοις et in v. 3. ἔκ τε τοῦ Lachmann. πλάσανθ' ἅπασι et ζῴοις et in v. 3. ἐκδέτους Meinekius.

ἄνθρωπον ἐκ γῆς. ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι τένοντός φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων, 5
ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν, ἥτις ἦν μείζων.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

tribuunt Plutarch. Crass. c. 32. et Stob. Flor. tit. 23. § 6. Fragmentum fabulæ elegiacæ habet Suid. in δύη. Conf. Phædr. IV. 10.

3. δύο A. Corr. Dübner.
4. τένοντος pro φέροντα Lachmann.
6. ἰδίων δ᾽ ὄπισθεν, ἥτις ἦν πολὺ μείζων A. πολλῷ μείζων Boiss. πλέη μείζω Lachmann. ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν πολύ γε δὴ μείζω Dübner. quem partim secutus sum. De inæquali manticarum magnitudine silet fabula apud Stobæum, cum paraphrastis.
7. δοκοῦμεν Lachmann.

FAB. LXVII.

ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ᾽ ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσων.
ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζῴων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας.

Extat fabula pedestris, quæ Babrium multis in locis exprimit; etiam tetrastichon Ignatianum: Cor. f. 225. p. 148. Fragmenta fabulæ metro heroico vel elegiaco conscriptæ citat Suidas in λὶς et λάχος. Conf. Knoch. p. 203. fragm. 3. Habet quoque Phædrus I. 5.

3. λεῖαν A. Corr. Boiss.

καὶ, "τὴν μὲν αὐτὸς," φησὶ, "λήψομαι πρῶτος· 5
"βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην,
"ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη
"κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν."
μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε, μηδὲ κοινώνει. 10

FAB. LXVIII.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων,
"οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον οὐδὲ τοξεῦσαι."
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους.
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας 5
τόξοιο νευρὴν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος,
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου κήπου.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον εἱστήκει,
καὶ, "ποῦ βάλω, παῖ;" φησὶν, "οὐκ ἔχω χώραν."
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας. 10

Hujus fabulæ brevis paraphrasis extat Cor. f. 187. p. 116. Schneider. f. 103. p. 54. Sed Babrii fabula pæne integra servata erat in Æsopi cod. Vaticano, Furia fab. 351. Cor. p. 366. Conf. Mus. Phil. vol. I. p. 293. Knoch. p. 59.

1. τοξεύειν A. τοξεύων Vat.
2. τοξεύσει A. τοξεῦσαι Vat.
5. λαχὼν δὲ φοῖβος τὸ τόξον ἐκκυκλώσας omisso v. 6. Vat. unde καὶ τὰ τόξα κυκλώσας critici emendaverunt.
8. τοῦτο A. ταὐτὸ Vat.
9. βάλλω A. βάλω Vat.
ib. παῖ A. ναὶ Vat.
ib. χώρην Baiterus.

FAB. LXIX.

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Θάμνου λαγωὸν τὸν δασύποδ' ἀναστήσας
κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων,
" ὁ πηλίκος σου," φησὶν, " εὑρέθη θάσσων."
ὁ δ' εἶπεν· " ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων 5
" τρέχει τις, ἄλλως δ' αὑτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων."

---

1. λαγωὸν δασύπουν A. λαγωὸν τὸν δασύπουν Boiss. δασύπον ἐξαναστήσας Fixius. conf. f. 87. v. 1. κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας. λασιόπουν Bekkerus, δασυπόδην Ahrensius.

2. ἐδίζητ' Lachmann. Fabulæ prior pars mutilationem, ut videtur, passa est.

5. Citat Schol. Thuc. IV. 92. ex Æsopi fabulis, ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων, Τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων. Conf. Knoch. p. 192.

6. ἄλλον A. Correxerunt Fixius, Baiterus et Bekkerus.

FAB. LXX.

ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.

Fabula pedestris ex Babrio decurtata ap. Cor. f. 361. p. 236. Conf. Knoch. p. 199. Tyrwhitt Diss. de Bab. p. 13. qui citat locum Theopompi ap. Theon. Progymn. c. 2. καὶ ἐν τῇ εἰκόστῃ Θεοπόμπου τῶν Φιλιππικῶν, ὁ [μῦθος] τοῦ Πολέμου καὶ τῆς Ὕβρεως, ὃν ὁ Φίλιππος διεξέρχεται πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας τῶν Χαλκιδέων. (Fragm. Hist. Gr. p. 302. ed. Didot.)

2. παρῆν ἐφ' ἁπᾶσι Πόλεμος ἑκάστῳ κλήρῳ A. Pro ἑκάστῳ Dübnerus ἐσχάτῳ ex fabula pedestri reposuit. Pro ἐφ' ἁπᾶσι

῞Υβριν δὲ γήμας, ἣν μόνην κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ. 5
  μὴ νῦν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις γ' ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

Fixius conjicit ἐπιστάς. Ego malui verba cum Hermanno et aliis transponere. Legi etiam posset, παρῆν ἁπάντων Πόλεμος ἐσχάτῳ κλήρῳ.

3. ἣν Ἄρης κατειλήφει A. manifesto scripturæ errore. ἣν μόνην κατειλήφει ex fabula pedestri reposuit Fixius, ubi Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρῳ, Ὕβριν δὲ μόνην κατέλαβε. Baiterus et Lachmann. conjiciunt ἣν χαρεὶς κατειλήφει.

5. δ' ἔτ' αὐτῇ Lachmann.

6. μή γ' οὖν A. μήτ' οὖν Hermannus et Lachmannus.

ib. πόλιν τιν' ἀνθρώπων Herm.

7. ὕβρις ἐπέλθοι A. ὕβρις γ' ἐπέλθοι Baiterus et Hermannus, ἐφ' ὕβρις ἔλθοι προυσελοῦσα τὸν δῆμον Ahrensius. vv. 6 et 7 sensus est: 'procul a civitatibus sit insolentia, neque populum ad injustitiam impellat; bellum enim cito ab iis quorum jura violata sunt orietur.' Hinc patet Ahrensii conjecturam inutilem esse.

FAB. LXXI.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης,
"ὦ πελαγος," εἶπεν, "εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
"ἀνηλεὲς στοιχεῖον, ἐχθρὸν ἀνθρώποις!"

Duo fabulæ pedestres, ex Babrio desumptæ, sed in una γεωργὸς in ναυαγὸν mutatur; Cor. f. 247. p. 162. 385.

ἀρχὴ τοῦ ῑ A. 2. πρώτης A. πρῴρης Dübner.

ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα, καὶ γυναικείην 5
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε· "μή με βλασφήμει·
"ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
"ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
"τούτων δὲ χωρὶς ἣν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
"ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης." 10
[ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.]

9. ἂν A.
11. παμπολλὰ vel ὡς πολλὰ Boiss. et in fine versus, πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις χρηστά. Pro φύσεις Sauppius reponit ψυχαὶ, Meinekius χρήσεις. Mihi epimythium videtur a seriore librario adjectum fuisse, qui primam in φύσεις, vi accentus, produxit. Uncinis inclusit Lachmannus.

FAB. LXXII.

ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Ἶρίς ποτ' οὐρανοῖο πορφυρῆ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις

Extant sex fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, Cor. f. 188. p. 116—9. 367. Schneider f. 101. p. 53. Fabula Bodleiana multa Babrii vestigia retinet, ex. gr. κολοιὸς υἱὸς κορώνης γέρων, v. 11. et ἦλθεν ἀετοῦ κρείσσων, v. 14. Conf. Tyrwhitt. Diss. p. 17. vide etiam Aphthon. f. 31. Phædr. I. 3.

1. οὐρανίου A. οὐρανοῖο Dübnerus. Genitivum in οιο usurpat noster f. 68. v. 6. In fabula Bodl. est Ἶρις, ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος.

ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη, 5
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει·
πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὑτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσοὺς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην, 10
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων,
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤϊξεν ἀετοῦ κρείσσων.
ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην, 15
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτὸν, ὡς Ἀθηναία,

---

4. καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἵμερον ζῴων A. θείων et δώρων Dübnerus. Orellius et Baiterus, ex Sauppii conjectura, reposuerunt, καὶ πάντ' ἀέθλων. Legi quidem posset, καὶ πάντ' ἀέθλων ἔσχεν ἵμερος ζῷα, sed omnia animalia non citabantur (conf. v. 7.), et v. ζῴων haud dubie corrupta est. Eadem vox contra sensum in textum irrepsit, sup. f. 6. v. 2.

5. κρήνης A. Corr. Boiss.

6. θερμὸν ὕδωρ conj. Boiss. ἧς καθάριον Sauppius. θερινὸν ὕδωρ videtur esse fons aquæ qui æstate non deficit.

7. τ' omittit Meinekius.

8. αὐτῶν A. Corr. Boiss.

11. Longa cornicis vita ab Hesiodo in proverbium transiit. Vide Juven. X. 247.

12. καθ' ὑγρῶν A. καθύγρων Meinekius.

14. αἰετοῦ A.

ib. κρεῖσσον Lachmannus.

16. Ἀθηναίη Boiss.

ἤλεγξεν, ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ᾽ εἶπεν αὐτῇ· "μή με συκοφαντήσῃς."
τὸν δ᾽ ἆρα τρυγὼν ἐσπάρασσε καὶ κίχλη,
καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλὸς οὐν τάφοις παίζων, 20
χὠ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἶρηξ,
τά τ᾽ ἄλλ᾽ ὁμοίως. καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
[ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.]

---

19. *ἄρα* A. Corr. Orell. et Bait.
ib. *ἐσπάραττε* et *κίχλα* A.
20. Penultimam in *κορυδαλὸς* corripere videtur Babrius; conf. f. 88. v. 1.
ib. *παιδῶν* a *παιδόω* Orellius. *ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες* a Theocrit. Id. VII. 23. memorantur, ubi unus Scholiastes, *λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἐνδιατρίβουσιν.* Alii aliter interpretantur. Fabulam Æsopi de *κορυδοῦ* patre in filii capite sepulto recitat Aristophanes Av. 472—5.
21. *καὶ ὁ* A. Corr. Boiss.
ib. *ἔφηβος* A. *ἔφεδρος* Boiss. *εὔθηρος* Sauppius. Boissonadii emendatio potior est: *ἔφεδρος* *hostem* ap. Pind. Nem. IV. ult. Eur. Phœn. 1110. Xen. Anab. II. 5. § 10. significat.
23—4. Hos versus, quorum metra laborant, ita refingit Hermannus:

ὦ παῖ, σεαυτοῦ κόσμον οἰκόθεν κόσμει·
κόσμοις ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ.

Verum epimythium cum Lachmanno pro spurio habendum est.

FAB. LXXIII.

ΙΚΤΙΝΟΣ.

Ἴκτινος ἄλλην εἶχεν ὀξέην κλαγγήν·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείσσω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

Fabula pedestris ap. Cor. f. 293. p. 191. cum Aphthon. f. 3. Conf. Aphthonii fabulam similis argumenti, de corvo et cycno, f. 40. Cor. f. 305. p. 200.

1. ὀξέην εἶχε A. Transp. Fixius. Pro ἄλλην Boiss. conjicit ἀπαλὴν, Baiterus et Lachmannus ἀρχήν. Mutationis necessitatem non video: sensus est, 'Miluus acutam habuit vocem, sed diversam ab ea quam nunc habet.'
3. κρείττω A. κρείσσω Lachm.

FAB. LXXIV.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων, 5

Extant duo fabulæ pedestres, quarum una Babrianam proxime sequitur, Cor. f. 194. p. 122. Schneider f. 104. p. 55.

κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐθῶν ἀφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις 10
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασὶ, τοὺς τελευταίους.
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας, 15
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

8. ξενίης Baiterus.
9. ἐτῶν A. cum fabulis pedestribus. ἐθῶν Dübnerus, quam conjecturam recepit Lachmannus.
13. φιλεργός ἐστιν A. φιλεργός τ' ἐστὶν Boiss. In fab. ped. διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φίλεργός ἐστι πλοῦτον ἀθροίζων.

FAB. LXXV.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων· "μὴ δέδιδι, σωθήσῃ·

Fabulæ Babrianæ paraphrasis, ap. Cor. f. 192. p. 121. Eandem fabulam habet Dositheus, n. 7.

1—3. Paraphrasis ita orditur, ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος· οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ πάντα τὰ αὐτοῦ ἑτοιμά-

“ πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ᾽ ἔσῃ ῥᾴων,”
ὁ δέ γ᾽ ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
“ ἕτοιμα δεῖ σε πάντ᾽ ἔχειν· ἀποθνήσκεις·   5
“ οὐκ ἐξαπατῶ σε,” φησὶν, “ οὐδ᾽ ἐνεδρεύω·
“ τὴν αὔριον τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ.”
ταῦτ᾽ εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ᾽ εἰσῄει.
χρόνῳ δ᾽ ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.   10
ὁ δ᾽ ἰατρὸς αὐτῷ, “ χαῖρ᾽,” ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν· “ ἠρεμοῦσι, τῆς Λήθης
“ πιόντες. ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
“ πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν   15
“ ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,

σαι· τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήσῃ. In Babrio nihil est cui οὗτος in v. 1. referatur. Sensum continuari posse, emendato ὁ δ᾽ ἄτεχνος οὖν ἰατρὸς in v. 4. putat Fix. ὧδ᾽ ἀτεχνὴς scribit Lachmann.

2. μὴ σὺ δέδιθι Boiss. μή τι δέδιθι Ahrensius. Lectionem codicis retinuit Lachmannus. δείδιθι cum penultima longa habet Nicander Alex. 443. conf. Buttmann. Gramm. Gr. ampl. II. p. 144.

4. ὁ δ᾽ ἀτεχνὴς A. ὁ δέ γ᾽ ἀτεχνὴς Boiss. Verum suspicor voces ὁ δ᾽ ἀτεχνὴς ἰατρὸς interpolatas fuisse, et aliquas excidisse quarum sensus esset, παρὰ τὸν ἄρρωστον.

6. οὐ γὰρ ἀπατῶ Fixius. ἐξαρῶ et ἐνεδρεύσω Lachmann. ἐνεδρεύω eodem sensu usurpatur in f. 1. v. 14.

7. τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν A. τὸ omittit Baiterus. Malui γὰρ expungere. τῆς αὔριον γὰρ τὸ μέτρον Meinekius.

9. νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι, f. 78. v. 4.

14. πίνοντες A. πιόντες Dübnerus ex paraphrasi.

16. Pro θεραπεύειν Fixius ῥύε-

"ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
"καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
"εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
"κἀπώμοσ' αὐτοῖς, ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις 20
"ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης."

θαι rescribit, aut totum versum omittit. βραβεύειν Lachmann. Videtur paraphrastes legisse, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῶσ' ἀποθνήσκειν.

20. Formula ταῖς ἀληθείας utitur poeta f. 83. v. 3. notante Boiss. qui citat Meineke. ad Philem. fr. incert. 40. a. p. 410. Locutio seriori Atticismo pertinere videtur.

21. διεκλήθης A. διεβλήθης et fab. pedestri restituit Boiss.

FAB. LXXVI.

ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου, 5
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην τε νώτοις ἔφερεν, οὐκέθ' ἵππευσιν. 10

Fabula pedestris, e codice Bodleiano, Babrianæ proxima, ap. Cor. f. 362. p. 236. Conf. Tyrwhitt. p. 13.

6. τόθ' ὁ κλεινὸς Lachmann.

8. δὲ Baiterus. ἀλλοίων Fixius.

9. δύστηνος Meinekius.

10. δὲ Hermannus. ἱππεῦσιν

ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύσων. 15
ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
"ἔντασσε πεζοῖς σαυτὸν," εἶπεν, "ὁπλίταις·
"σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
"πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;"

A. Corr. Boiss. ephippium intelligens. ἵππευσεν Sauppius, ἱππευτὴν aut ἱππηδὸν Fixius, ἱππείην Lachmann.

12. ἔκλαγξε pro ἐκέλευε Fixius. καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει fabula pedestris, quod reposuit Lachmann. conf. f. 2. v. 11.

14. κἀκεῖνος αὐτὸν A. κἀκεῖνος εὖ τὸν Dübnerus, κἀκεῖνον αὖ τὸν Baiterus, κἀκεῖνος αὖ τὸν Fixius et alii.

FAB. LXXVII.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῴη

Quattuor fabulæ pedestres, et tetrastichon Ignatianum, ap. Cor. f. 204. p. 131—2. Schneider f. 123. p. 64. Una ultimum Babrii versum pæne integrum servavit: ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα, νοῦς δέ σε λείπει, Cor. p. 131. Fabula ap. Schneid. aliam Babrii recensionem fortasse sequuta est: ὦ κόραξ, ἔχεις τὰ πάντα, νοῦν μόνον κτῆσαι. Conf. Aphthon. f. 29. ap. Cor. f. 131. Dosith. n. 8. Phædr. I. 13.

ἀρχὴ τοῦ κ̄ A.

2. ἰχανῶσα A. ἰχανᾶν pro ἰσχανᾶν serior forma esse videtur. Vide Hesych. in ἰσχανάα cum

μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
" κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
" θηητὸς αὐχήν· στέρνον ἀετοῦ φαίνεις· 5
" ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
" ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσὶ κοὐ κρώζεις!"
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ, 10
" οὐκ ἦσθ' ἄφωνος," εἶπεν, " ἀλλὰ φωνήεις.
" ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει."

notis, et Heyn. ad Il. XXIII. 300. (vol. 8. p. 415.)
5. θειητὸς A. Corr. Boiss. ib. αἰετοῦ A.
10. τὸν δ' ἡ Baiterus et Lachmannus.

FAB. LXXVIII.

ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ.

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·
" μὴ κλαῖε, μῆτερ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
" νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι."
" καὶ τίς σε," φησὶ, " τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
" τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;" 5

Duo fabulæ pedestres ap. Cor. f. 132. p. 73. 334.

FAB. LXXIX.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΙΑ.

Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου.
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν, οὔθ' ὃ βεβλήκει, 5
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.

Sex fabulæ pedestres, Babrium secutæ, et tetrastichon Ignatianum, Cor. f. 209. p. 135. Schneid. f. 132. p. 68. Habent quoque Dositheus n. 11. Phædrus I. 4. Conf. Knoch. p. 191.

3. τοῦ omittit Fixius.
7—8. Citat Georgid. Gnomol. ap. Boisson. Anecd. Gr. vol. I. p. 17. ubi ματαίων et ἀναλοῦται. Epimythium uncinis includit Lachmannus.

FAB. LXXX.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ' εἶπ'· "ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
"ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν."

Brevis fabula pedestris ap. Cor. f. 405. p. 265.

3. κἂν A. Corr. Boiss.
3—4. Citat Suid. in πυρρίχαις. ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν Μὴ καταγέλαστον μήτε πυρρίχην παίζειν.

FAB. LXXXI.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Κερδὼ πιθήκῳ φησίν· "ἣν ὁρᾷς στήλην,
"ἐμὴ πατρῴη τ' ἐστὶ κἄτι παππῴη."
κερδοῖ πίθηκος εἶπεν· "ὡς θέλεις ψεύδου,
"ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας."
κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φυγεῖν ψεῦδος, 5
ἣν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

Extant duo fabulæ pedestres, Cor. f. 374. p. 241. Schneider f. 14. p. 9. Una harum epimythium habet quod cum epimythio pedestri in cod. A. pæne conspirat.

1—2. Citat Suid. in *πίθηκος*, ubi *ἐμοὶ, καί τι* et *τοῦτ' ἔστι κἔτι* codices. *κἄτι* correxerat Toupius. *ἐμὴ πατρῴα τ' ἐστὶ κἂν μὴ παππῴα* A. In v. 1. *κερδοῖ πίθηκος εἶπεν* et in v. 3. *κερδὼ πιθήκῳ φησὶν* Ahrensius post Huschkium Diss. de Fab. Archil. p. 227. confirmant hanc emendationem duo paraphrases, quæ vera esse videtur, quamvis Suidas cum cod. A. conspiret.

5. *φεύγειν* A.

6. *κ' ἂν* A. *ἂν* Sauppius. v. 5—6. pro spuriis habet Lachmannus post Dübnerum.

FAB. LXXXII.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·

Extant tres fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, et J. Tzetzæ allusione, Cor. f. 218. p. 141. 374. Schneider f. 144. p. 74.

1—3. Citat Suidas in *φριξότριχα*, et v. 3. iterum in *φωλάδι*, ubi *ἔκθορε φωλάδος κοίλης* cum explicatione *σπηλαίου κρυπτοῦ*, et

φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων. 5
ὁ δ', "οὐχὶ τὸν μῦν," εἶπεν, "ὦ παλαμναίη,
"δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
"κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει."
ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει 10
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

in ἔκθορεν. κοίτης A. ut unus codex Suid. in ἔκθορεν. κοίλης ἔσω σπήλυγγος citat Boiss. e f. 103. v. 3. conf. f. 95. v. 37.

5. ὁ πάντων βασιλεύων θηρίων A. Legendum ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων (cum Fixio et aliis) aut δυναστεύων. Cf. f. 95. v. 16. τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει, et inf. v. 20. In f. 102. v. 4. δυναστεία leonis memoratur.

6—8. Citat Suid. in παλαμναία, ubi duo ultimi versus ita repræsantur:

δέδοικα μή μου τὴν δορὰν δάκοι φεύγων,
χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν.

Pedestres fabulæ, observante Boiss., lectionem codicis A. sequuntur. Conf. Knoch. p. 162.

11. εἶναι σαυτὸν A. Transposuit Boiss. Fortasse legendum ἔμμεναί σε; sed totum epimythium cum Lachmanno potius pro spurio habendum.

FAB. LXXXIII.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Κριθάς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέρην πίνων
ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ·

Una fabula pedestris, Babrio proxima, Cor. f. 195. p. 123.

1. Post ἵππου aliqua excidisse statuunt Dübnerus et Meinekius. Mihi sensus integer videtur, quem diffusius reddidit paraphrastes.

ib. ἡμέραν A. ἡμέρην Baiterus.

ὁ δ' εἶπεν· "εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
"καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."
τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν 5
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσεν
* * τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

3. ὅδ' A. Corr. Boiss.

5—7. Prosa oratione et a præcedentibus separatum exhibet A. ubi ὅτι τῶν, et κόσμος γὰρ, quæ emendavit Boiss. Lacunam inserto σαφ' ἴσθι idem explevit. Potuit ὦ Βράγχε inserere. ὤνησεν pro ὠνήσει, quod habet A., corrigit Fixius, sed totum epimythium pro spurio habet. Hoc epimythium prosa oratione scriptum post Dübnerum censuit Lachmannus, et in textum non recepit. Potest serioris poetæ fœtus esse, sed choliamborum vestigia mihi haud dubia continere videtur.

FAB. LXXXIV.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου,
μικρόν τ' ἐπισχὼν, εἶπε ταῦτα βομβήσας·
"εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,

Tres fabulæ Babrianæ paraphrases, cum tetrasticho Ignatiano, ap. Cor. f. 213. p. 138—9. Schneider f. 136. p. 70. Edita prius erat fabula metrica e codice Dosithei magistri (n. 16. p. 36. Boecking.) Vide Tyrwhitt. Diss. p. 192. Mus. Phil. I. p. 292. Knoch. p. 88.

1. επιτας cod. Voss. quod in ἐπιπτὰς mutavit Tyrwhittus.

ib. κέρατι A. κέπατι Voss. κρατὶ conj. Dobræus Adv. vol. I. p. 559. Sed Babrius penultimam in κέρατος et similibus nunc corripit, nunc producit.

2. δὲ ἔπισχον Voss. cf. f. 108. v. 24. μικρὸν δ' ἐπισχὼν, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας.

3. σαίνω A. κλίνω recte Voss. Orta prior lectio ex confusione ΚΑΙCΑΙ et ΚΑΙΚΑΙ.

"καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ', "οὐ μέλει μοι," φησὶν, "οὔτ' ἐὰν μείνῃς, 5
οὔτ' ἢν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."
[γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ' ὥς τις ὢν σφόδρα.]

4. καθευδομαι η κατελθω Voss.
ib. ποταμίης Baiterus. ποταμιοσις ιναιγιροις Voss., id est, ποταμίαις ἐν αἰγείροις.
5. μέλλει A. μελι Voss.
6. οὔθ' ὅτε A. ουτε οτε Voss. οὐδ' ὅτ' Tyrwhitt.
ib. ἂν A. et Voss.
7—8. Absunt a Voss. Uncis inclusit Lachmannus.
8. λίην pro σφόδρα corr. Boiss. qui de λίην et σφόδρα confusis citat f. 21. v. 4. f. 36. v. 6.

FAB. LXXXV.

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ.

Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
κύων δ' Ἀχαιὸς ἡρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι. καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξει, τὴν μάχην δ' ἐνεδρεύσει. 5

Fabula pedestris ap. Cor. f. 359. p. 235.

1. ἔχθρη Baiterus.
2. ἡρέθη A. Corr. Boiss.
5. εἰ μὴ προάξῃ τὴν μάχην ἐνεδρεύσει A. εἰ μὴ προάξει, τὴν μάχην δ' ἐνεδρεύσει emendavit Fixius, hoc est, 'Si non educat e castris, sed occasionem pugnandi insidiis aucupetur.' Verbum ἐνεδρεύω usurpat noster f. 1. v. 14. f. 17. v. 1. f. 75. v. 6. et προάγειν f. 7. v. 7. προάξει et ἐνεδρεύσειν Lachmann.

“ ἀκούσατ’,” εἶπεν, “ οὗ χάριν διατρίβω,
“ τί δ’ εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ’ ἀεὶ προβουλεύειν.
“ τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
“ ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ’ ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
“ οἱ δ’ ἐκ Μολοσσῶν· εἰσὶν οἵδ’ Ἀκαρνάνων, 10
“ ἄλλοι δὲ Δόλοπες· οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
“ αὐχοῦσιν· ἄλλοι δ’ ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
“ τὸ χρῶμα δ’ ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις.
“ ἀλλ’ οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
“ ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη, 15
“ ἄλλοι δὲ λευκοί· πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
“ εἰς πόλεμον ἄρχειν,” εἶπε, “ τῶν ἀσυμφώνων
“ πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ’ ἔχοντας ἀλλήλοις;”
συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις.
[τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.] 20

---

10. οἵ δ’ A. Corr. Boiss. οἱ δ’ ἐκ Μολοσσῶν εἰσὶν, οἱ δ’ Ἀκαρνάνων Fixius.

14—5. Citat Suidas in διάργεμοι, ubi ἀλλ’ οἱ μὲν ἡμῶν et ἕτεροι ξανθοὶ pro ἔνιοι δὲ λαμπροί. ἄλλοι μὲν ἡμῶν A. Conf. Knoch. p. 158. Paraphrastes habet, ἀλλ’ οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρροὶ, οἱ δὲ λευκοὶ, οἱ δὲ τεφρώδες, ubi πυρροὶ pro λαμπροὶ et λευκοὶ pro διάργεμοι reposuit.

19. συμφωνίη Baiterus. Si cum Dübnero et Lachmanno totum epimythium Babrio non abjudicandum est, de ultimo versu saltem dubitare licet. Conf. fab. 47. v. 15.

FAB. LXXXVI.

ΑΛΩΠΗΞ ΟΓΚΩΘΕΙΣΑ.

Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.
ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης·
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκὸς, ὠγκώθη, 5
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.
ἑτέρα δ' ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα, "μεῖνον," εἶπεν, "ἄχρι πεινήσῃς·
"οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
"τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῄεις." 10

Extant hujus fabulæ quattuor paraphrases, et tetrastichon Ignatianum, Cor. f. 158. p. 95. 350. Schneider f. 24. p. 15. Similem fabulam de vulpe et mustela habet Horatius Epist. I. 7. 29. ubi consule Orellii notam. Eandem quam Babrius expressit fabulam respicit Dio Chrysost. Or. 47. vol. II. p. 232. ed. Reiske.

2—3. Citat Suidas in ῥωγάς, ubi αἰπόλων πήρα. In v. ἕωλα citat καὶ ἑώλων κρεῶν πλήρεσι et ἔκειτο πήρα ἄρτων, quæ ex Babrii verbis corrupta monet Toupius. Vid. Knoch. p. 165.

6. στεινῆς Bait. coll. f. 108. v. 22.

7. ἑτέρη Bait.

8. σκώπτουσ' ἀνάμεινον A. quod correxit Dübnerus. cf. f. 1. v. 5.

9. Hunc versum delet Fixius, et in v. 10. καὶ γαστέρα emendat. Si versus retinetur, legit εἶπε μέχρι in v. 8. et οὐκ ἐξελεύσῃ in v. 9.

FAB. LXXXVII.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ.

Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν, εἰ κατειλήφει·
μεταστραφεὶς δ' ἔσαινεν ὡς φίλου ψαύων.
ὁ λαγωὸς, "ἁπλοῦν," δ' εἶπε, "θηρίον γίγνου·
"φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;"
ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις, 6
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.

Tres fabulæ pedestres ex Babrio desumptæ ap. Cor. f. 354. p. 229. Schneid. f. 135. p. 69. Fabulam Æsopo tribuit Tzetzes Chil. VIII. 844.

1. Conf. f. 69. v. 1.

2—3. Sensus horum versuum (quem diverse cepere critici), mihi videtur esse: 'Canis mordebat leporem, si quando eum attingeret; at rursum conversus blandiebatur ei ut amico.' φίλου pro φίλῳ corr. Sauppius.

6—7. Uncis includit Lachmannus.

FAB. LXXXVIII.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣΣΟΙ.

Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
καὶ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων·

Hæc fabula pæne integra restituta est e cod. Vat. Furia p. 379. Cor. p. 273. vide Mus. Phil. I. p. 300. Knoch. p. 128.

1. χαράδριος ἦν τις Vat. Penultimam in κορυδαλὸς corripere videtur Babrius: cf. f. 72. v. 20. et inf. v. 8. et 17. A κορυδὸς credo κορυδαλὸς formatum fuisse, ut πάσσαλος, κονίσσαλος, ὄμφα-

ὃς παῖδας εἶχε, ληΐου κόμῃ θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων 5
ἀνθηρὸν ἤδη τὸ θέρος, εἶπε· "νῦν ὥρη
"πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω."

Codicis Vat. fabulator aliam Babrii recensionem secutus est, in qua charadrii et κορυδαλοῦ partes permutantur. Suidas in λόφος fabulam ut in cod. A. videtur legisse; nam post citatos v. 3 et 4. adjungit, περὶ κορυδαλοῦ φησί. Ita quoque Gellius N. A. II. 29. qui fabulam Æsopo tribuit. Alia fabella de κυρυδαλῷ ap. Cor. f. 55. p. 33. a Babrio videtur descendisse. Conf. Avian. f. 21.

λος, τροχαλὸς, κρόταλος, penultima brevi; et deinceps, metri heroici gratia, syllabam reduplicatione productam, ita ut κορυδαλλὸς fieret. Hac forma utitur Theocritus, priore Babrius.

2. τῷ κορυδαλῷ Vat. ὃς τῷ χαραδραίῳ A. Si ὃς servatur, ἀντῆδεν cum Boiss. legendum. Malui καὶ τῷ χαρ. cum Sauppio rescribere. ὁ τῷ χαρ. Lachm.

3. καὶ παῖδας A. ὃς παῖδας Sauppius. De charadrio egit Knochius p. 130. de κορυδαλῷ Lobeck ad Phryn. p. 338. Hujus aviculæ λόφος a Simonide celebratus est. Simon. fr. 110. p. 114. ed. Schneidewin.

ib. κόμαις Vat.

3—4. Citat Suid. in λόφος.

6. ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος A. ἀνθηρὸν ὂν τὸ θέρος Vat. Alibi apud Babrium ἐποπτεύω cum casu construitur, f. 2. v. 8. τὰ πάντ' ἐποπτεύειν, f. 3. v. 7. ὃς νάπας ἐποπτεύει. Ap. Suid. in νέμεσις. παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει. (vide sup. ad f. 43. v. 6.) Hinc præferenda est lectio Vaticani codicis, ὂν in ἤδη cum Blomfieldio mutato; quæ vox in εἶδε, lectionem cod. A., transiisse videtur.

ib. ὥρη hic et v. 18. cum A. habet Vat. et ἀρούρης v. 5.

7. καλεῖν με Vat. Homerus et seriores epicæ poeseos scriptores priorem in ἀμᾶν et producunt et corripiunt; vide Heyn. ad Il. XXIV. 165. vol. VIII. p. 625. Primam producit ap. Theognin v. 107.

καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει. 10
ὁ δ' εἶπεν· "οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
"ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει."
ὡς δ' αὖθις ἐλθὼν, ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν, 15
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις οὕτως·
"νῦν ἔστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
"ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοὐ φίλοισι πιστεύει.

---

8. κορυδοῦ A. κορυδαλοῦ Lachmannus, χαραδριοῦ Vat.

9. ἤκουσεν Vat.

11. τοῦ φεύγειν Vat. quod præstat.

12. ὃς τοῖς φίλοις Vat.

13. ὡς αὖτις ἦλθεν A. ὡς δ' αὖθις ἐλθὼν Vat.

ib. ἡλίου δ' ὑπ' A. ἡλίου θ' ὑπ' Vat.

Pro 15—6. μισθὸν μὲν ἀμυντῆρσιν αὔριον δώσειν A. Restitui locum ex Vat., ubi ἀμήτορσιν et δραγματοφόροις, jamdiu a Blomfieldio emendata. Emendationem ἀμητῆρσιν lectio cod. A. confirmat. In A scribæ errorem fecerunt duo versus, se excipientes, qui ambo cum eadem voce incipiebant, et in eandem syllabam desinebant.

17. ἔλεγε, εἶπε χαραδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως Vat. ὄντως pro οὕτως A. Legi etiam potest; ἔλεγε, κορυδαλὸς εἶπε νηπίοις οὕτως.

18—9. E Babrio citat Suid. in ἀμᾶν, ubi ὄντως pro ὥρη, ἐκ τόπων pro ἀλλαχοῦ, et ἀμᾶ pro αὐτῷ.

19. αὐτῷ A. Corr. Boiss.

FAB. LXXXIX.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος πότ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν, βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
" σὺ δ' ἐμὲ τί πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις."
" ἐγὼ οὐ περυσινὸς, ὃς γ' ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην." 5
" οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις."
" οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην."
" οὐδ' ἆρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω ;"
" θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη."
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων, 10
" ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον," εἶπε, " τὸν λύκον θήσεις,
" κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς."

Tres fabulæ pedestres, a Babrio derivatæ, ap. Cor. f. 229. p. 150. 378. cum tetrasticho Ignatiano. Eandem fabulam habet Phædrus I. 1. Confer similis argumenti fabulam, 'Felis et Gallus,' ap. Cor. f. 6. p. 7. Schneider. f. 16. p. 10.

ἀρχὴ τοῦ λ̄ A.
2. βίῃ Baiterus.
3. ἔχθρης Baiterus.
4. σύ με τί πέρυσι A. σὺ δ' ἐμὲ τί πέρυσι Fixius, σύ μ', εἶπε, πέρυσι Baiterus. οὐ σύ με τι Meinekius. μ' ἔτι Bekkerus.
5. ἐγὼ οὐ περύσινος ἐπ' ἔτος A. περύσινός εἰμ' Sauppius, περύσινος, ἀλλ' vel ὅς γ' Baiterus, ἐγὼ οὐ σὲ πέρυσιν, ὡς ἐπ' ἔτος Fixius.
9. μητρῴα A. μητρῴη Boiss.
12. αἰτίαν A. αἰτίην Boiss.

FAB. XC.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΒΡΟΣ.

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν· "ἡμέων ταλαιπώρων!
"τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
"ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν;"

Hujus fabulæ superest tantum tetrastichon Ignatianum, Cor. f. 348. p. 226.

FAB. XCI.

ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας
τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.

Extant tres fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, ap. Cor. f. 277. p. 181. f. 382. p. 244. Schneid. f. 214. p. 108. Conf. Avian. f. 13.

2. *σπήλιγγα* A. Corr. Boiss.

4. *τὸν ταῦρον ἐμβάντα τοῖς κέρασιν ἐξώθει* A. Si *ἐμβῆναι* sensu *ingrediendi* usurpavit Babrius, legendum *ἐμβάντα τοῦτον* e fab. pedestri, *λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον, τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει*, Cor. p. 181. Sed *ἐμβὰς* recte emendaverunt Schneidewinus et Baiterus, quod *resistendi* significationem habet. Cf. Iliad. XVI. 94. ubi *ἐμβήῃ* per *ἐμποδὼν στῇ, ἐμποδίσῃ* explicant grammatici. (Heyne, vol. VII. p. 155). *τὸν ταῦρον ἐμβαλόντα* (vel *ἐμβαίνοντα*) *κέρασιν ἐξώθει* conjiciunt Fixius et Lachmannus.

ὁ δ᾿ εἶπεν· "οὐ σέ, τὸν λέοντα δ᾿ ἐκκλίνω. 5
"ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
"ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
"πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου."

5. ἐξωθῶ, cum varietate marginali ἐκκλίνω A.

FAB. XCII.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης,
"ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν," εἶπεν, "ἆρα γινώσκεις
"ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;" 5
κἀκεῖνος εἶπεν· "ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
"αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω."
ὁ δ᾿ ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων,
"μή μοι χαρίζου," φησὶ, "πλεῖον οὗ χρῄζω·
"τὸ δ᾿ ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς." 10

Fabula pedestris, a Babriana decurtata, cum tetrasticho Ignatiano, Cor. f. 175. p. 108.

3. μακρῆς Baiterus.
8—9. Versum et dimidium citat Suid. in γομφίους, ubi ὠχρήσας et συγκρούσας. ὠχριάσας et συγκρούων A. cf. Knoch. p. 157.

9. οὐ A. Corr. Boiss. Epimythium pedestre hujus fabulæ in versus choliambicos redigere conatus est Boissonadius: postea vidit non esse Babrianum.

FAB. XCIII.

ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην,
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντ' ἀβληχρώδης 5
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς, βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας,
"καινῆς γε ταύτης," εἶπε, "τῆς μεσιτείης!
"ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,
"δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως 10
"ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;"

Præter unam Aphthonii, n. 21. extant tres fabulæ similis, sed non ejusdem argumenti, ap. Cor. f. 237. p. 155—6. In hac oves decipiuntur et a lupis devorantur. (Conf. Phædri fabulam de Milvo et Columba, I. 31.) Alia recensio f. 238. p. 156. a Babrio derivatur. Conf. Knoch. p 152.

5. τὰ πάντ' ἀμβληχρώδης A. ἀβληχρώδης Boiss. conf. ἀβληχρὸς f. 36. v. 7. Versum et dimidium citat Suidas in βληχώδης, ubi μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης. Recensionem aliam et meliorem Suidam secutum esse censet Boiss. quæ pastoris personam continebat. Mihi videtur Suidæ lectio ποιμὴν pro ποιμνὴ omnino corrupta esse. Fabulæ pedestris auctor eundem textum quem exhibet codex A. ante se habuit. τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι, Cor. p. 156.

7. μᾶλλον cum correctione μαλλὸν A.

10. νέμεσθε A. Corr. Boiss.

FAB. XCIV.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΙΔΙΟΣ.

Λύκῳ ποτ' ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε, καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὁ δ' ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει. 5
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
" σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ," φησὶ, " τῶν ἰατρειῶν,
" κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σῴην."
κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ·
[ἀλλ' ἀρκέσει σοι μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.] 10

Tres fabulæ pedestres, a Babriana desumptæ, ap. Cor. f. 144. p. 85—6. 342. Schneider. f. 153. p. 79. cum tetrasticho Ignatiano. In omnibus his, præter Schneiderianam, *γέρανος* pro *ἐρωδιῷ* comparet. Conf. Aphthon. f. 25. Phædr. I. 8. Proverbium *ἐκ λύκου* (aut *λυκείου*) *στόματος* ap. Zenob. III. 48. hanc fabulam respicere videtur.

1. *φάρυγγος* A. Corr. Boiss.
3. *καθειμήσας* A. Corr. Boiss. ib. *ἔταξε*] *ἔφασκε* conjicit Fix. Sed *τάσσειν*, *statuere*, *pacisci* significat.
6—8. Citat Suidas in *καρχαρόδους*, ubi *καὶ κάρχαρον*, *φάρυγος* pro *στόματος*, et *σώαν* pro *σῴην*. *φάρυγος* correxit Kusterus. Conf. Knoch. p. 170.
7. *ἰατρείων* A. E Suida correxit Boiss. 'Ιατρεία hic et *ἰατρεύω* f. 120. v. 6. primam corripiunt, ut *ἰατρὸς* f. 75. v. 11 et 15.
10. *πάθοις* A. *πάσχειν* Boiss. Vv. 9 et 10. rejecit Lachmannus; ultimus saltem spurius videtur.

FAB. XCV.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ.

Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·
φίλην δ᾽ ἀλώπεκ᾽ εἶχεν, ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ᾽ εἶπεν· "ἦ θέλεις με σὺ ζῴειν;
"πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ᾽ ἀγρίαις πεύκαις 5
"κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης·
"καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ᾽ ἰσχύω·
"σὺ δ᾽ ἢν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει,
"λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις."
ἀπῆλθε κερδώ· τὴν δ᾽ ὑπ᾽ ἀγρίαις ὕλαις 10
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
ἔκυσσε δ᾽ αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ᾽ ἄγγελος λόγων ἥκειν.
"ὁ λέων," ἔφασκεν, "οἶδας, ἔστι μοι γείτων·

Extant binæ fabulæ pedestres, e cod. Bodl. et Flor., quæ multa Babrii vestigia exhibent, Cor. f. 358. p. 231. 408. Conf. Tyrwhitt. Diss. de Bab. f. 7. Knoch. f. 145—7.

3. ἦν A. Ex fab ped. Corr. Boiss.

4. εἰ θέλεις A. ἦ θέλεις Boiss.

8. ἂν A. εἰς χεῖρας A. Transposuit Boiss.

11. μαλακῆς A. Corr. Boiss.

12. ἔσκυσε A. ἔσαινε Boiss. ἔκυσσε Baiterus. In fabula pedestri est προσπαίσασα (i.q. προσπεσοῦσα) δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα p. 408. Cor.

ib. αὐτῇ conjicit Fixius.

13. Constructio est, εἶπέ τε ἥκειν.

" ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. 15
" τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
" διεσκοπεῖτο· σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
" ἄρκτος δὲ νωθὴς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
" τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
" ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει· 20
" γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζώει·
" κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
" δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
" τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης,
" μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων. 25
" τότ' ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
" δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
" ταῦτ' ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. σπεύδω
" πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
" χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις· 30
" δοκῶ δὲ καί σε, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
" κεφαλῆς ἀκούεις. ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
" ἐλθοῦσαν αὐτῷ, καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
" τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις,

---

15. κἐγγὺς A. κἀγγὺς Dübner.
16. μετ' αὐτὸν A. Sententia μεθ' αὐτὸν poscere videtur.
21. De longa cervorum vita vide not. ad f. 46. v. 9. Et pro epitheto γαῦρος, cf. fab. 42. v. 6. 15.
22. De cervorum cum serpentibus inimicitia vid. Plin. H. N. VIII. 50. XXII. 37.
26. τότ' οὖν γένοιτο Sauppius et Lachmannus.
29. Legi potest μὴ πάλιν μ' ἐπιζητῇ, cf. v. 97. Sed easdem voces habet fabula pedestris e cod. Flor. p. 409. Cor. πάλαι μ' ἐζήτησεν Lachmannus.

“ ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων.” 35
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν· ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρὸς, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις, 40
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων· 45
ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.
πάλιν δ' ἀλώπεχ' ἱκέτευε φωνήσας,
ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
“ χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ' ὑπουργήσω.” 50
καὶ δὴ κατ' ἴχνος, ὡς σοφὴ κύων, ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας·
ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει·

---

36. ἐτυφλώθη fab. ped. in cod. Flor. ἐτυφώθη in cod. Bodl. Conf. f. 101. v. 6.

41. σπουδῇ διωχθείς. ‘Festinatione concitatus nimia.’ Boiss.

42. καθ' ἰθὺς A. Corr. Boiss.

45. ἐστέναξε ut in Fab. Bodl. Fixius. idem βρύκων legit.

47. πάλιν δὲ κερδὼ καθικέτευε φωνήσας A. Correxit Fixius ex fabula Bodl. ubi καὶ ἱκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι. Cor. p. 232. κερδοῦν ἱκέτευε Meinekius.

τὴν δ᾽ ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει, 55
ἕως ποθ᾽ εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ᾽ ἀναιδείης
ὀφρύν τ᾽ ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολὴ δ᾽ ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ᾽ οὕτω· 60
" σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ᾽ ὅποι φεύγω·
" ἀλλ᾽, ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
" ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
" ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις·
" ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει." 65
τῆς δ᾽ οὐκ ἐτράφθη θυμός· ἀλλ᾽ ὑποβλήδην,
" οὕτως ἀγεννὴς," φησὶ, " καὶ φόβου πλήρης
" πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
" ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων,
" μέλλων τ᾽ ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης, 70
" ἔψαυσεν ὠτὸς, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
" ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
" ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.

---

55. ἀνωδήγει A. ἂν ὡδήγει Dübnerus.

57. ἦδ᾽ A. Corr. Boiss.

58. ὀφρὺν ἔχουσα A.

59. ἔπεσχεν ὦτα A. ἔπεσχε νῶτα Meinekius.

60. χολῇ Dübnerus.

61. με καὶ A. μ᾽ ὅποι Hermannus.

63. γρύξαι τι A. τι γρύξαι Boiss. Fortasse φράσαι τι aut λέγειν τι legendum.

64. ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς ἀπείρους in fab. ped.

66. ἐτέρφθη A. ἐτρέφθη Fixius, ἐτράφθη Bekkerus.

70. πάροιθεν A. Corr. Boiss.

"σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
"βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης. 75
"καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
"λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
"βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
"οἴμοι πονηροῦ δεσπότου! τί ποιήσω;
"ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ. 80
"ἀλλ' ἐλθὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
"μηδ' ἐπτόησο πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
"ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
"οὕτω γένοιτό σοι μόνῃ με δουλεύειν,
"ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίης 85
"τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων."
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς αἴδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην, 90

---

74. κνίσμα A. κνῆσμα Fab. Bodl.

76. πλέον A. Corr. Boiss.

81. γενναίη Boiss. et Bait.

83. Juramentum per brassicam ap. Ananium (fr. 3. p. 533. ed. Bergk.) comparavit Knochius. conf. Grimm. Deutsche Rechtsalterthümer, p. 896.

84. μόνη A. Ita quoque fabula pedestris. Sed correxit Furia, quem secutus est Boiss.

85. ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν ὁ λέων A. ἐχθρὸς conj. Boiss. Metrum transpositis ἐχθρὸν et ὁ λέων sanari potest; sed præstat legere οἶδεν pro ὁ λέων cum Lachmanno.

86. κυρίην Bait.

87. κοτίλλουσα A.

87—8. E Babrio citat Suidas in κωτίλλω et ἀχαιίνη (ubi κωτίλλουσαν). Cf. Knoch. p. 143.

90. παντοίην et 92 λάπτων A.

90—3. Duos versus et dimidium citat Suidas in πανθοίνην, ubi πανθοίνην pro παντοίην, ἔγκατα

σάρκας λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ' ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως·
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει. 95
λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας
μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει,
καὶ πᾶσαν εὐνὴν, πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα·
κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης,
"οὐκ εἶχε πάντως," φησί· "μὴ μάτην ζήτει. 100
"ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
"ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

---

pro σάρκας, et δάπτων pro λάπτων. πανθοίνην pro πανδαισίαν male explicat Suidas. Est enim adjectivum. Vide Knoch. p. 144. Ultimi pars prima iterum a Suida in δάπτω adducitur.

91. Lectionem Suidæ, ἔγκατα pro σάρκας, vel poeta vel librarius ab Homero sumpsit; apud quem leo αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει Il. XI. 176. XVII. 64. et iterum duo leones ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον, Il. XVIII. 583. Λάπτω est idem quod Latinum *lambo* (Il. XVI. 161), et λαφύσσω ab eadem radice descendit; sed si leo σάρκας λαφύσσειν dici poterat, eodem jure vulpes καρδίην λάπτειν diceretur. Fortasse tamen melius, quamvis contra Suidæ auctoritatem, cum Fixio legeretur σπλάγχνα λάπτων et δάπτει πεσοῦσαν.

93—4. Ambo versus citat Suid. in νέβρος, ubi κερδὼ pro θήρης.

101. Intellectus sedem in corde, non in capite, Græci ponebant.

ib. ἥτις similem sedem in versu habet, f. 102. v. 11.

FAB. XCVI.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΕΙΟΣ.

Λύκος παρῄει θριγκὸν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·
"ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ."
[ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει· 5
μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι γαυρούσθω.]

Extant quattuor fabulæ pedestres, cum tetrasticho Ignatiano, ap. Cor. f. 139. p. 81. 337. In binis, vice arietis, ut in Babrio, fabulator capellam ἐπὶ δώματος inducit. Cf. Knoch. p. 94.

1—2. Citat Suidas in τριγχὸς, ubi τριγχὸν et ἐκκύψας. ἐγκύψας A. τριγχὸν præfert Fixius.

3. Citat Suid. in πρίων.

6. De ἰσχύω cum penultima correpta conf. not. ad f. 19. v. 6. Epimythium tamen suspicioni obnoxium est, ob ὀρθῶς v. 5. quod merum metri supplementum esse videtur, et anapæstum in secunda sede in v. 6. qui non multo melius procedit, si cum Boiss. legamus, διὰ καιρὸν ἰσχύων τι μηδεὶς γαυρούσθω. Uncinis includit Lachmannus, monente Dübnero.

FAB. XCVII.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.
ἐλθὼν δὲ καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους, 5
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χάλκια πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδὲν ἀλλὰ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
ἐμέμφεθ' ὁ λέων ὕστερον συναντήσας. 10
ὁ δ', "ἦλθον," εἶπε, "καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
"οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ."

Extant quattuor hujus fabulæ recensiones pedestres, Cor. f. 227. p. 149. 377. Schneider. f. 141. p. 72.

2. τῇ θεῶν Lachmann.

3. Sine poetæ nomine citat Suidas in ἐρωτῶ σε, ubi ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα. Conf. Knoch. p. 164.

6. χαλκεῖα A. Corr. Dübnerus.

8. θύρῃ Baiterus.

ib. ἀλλ' ἢ δεσμώτην A. ἀλλὰ δεσμώτην Schneidewin. Conf. Aristoph. Ach. 681. οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους.

12. τὸ θῦμα τῷ μαγείρῳ A. θῦμα τῷ μαγειρείῳ Boiss. κατασκευὴ habet fab. ped.

FAB. XCVIII.

ΛΕΩΝ ΜΝΗΣΤΗΡ.

Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίας
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. τῷ δ' ὁ πρεσβύτης,
οὐδέν τι δύσνουν οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας,
“ δίδωμι γῆμαι,” φησὶ, “ καὶ διδοὺς χαίρω.
“ τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει ; 5
“ φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
“ σὺ δ' ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ' ἡμῖν
“ φέρεις ὀδόντας ; τίς κόρη σε τολμήσει
“ ἀφόβως περιβαλεῖν ; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ ;
“ πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρῄζεις, 10
“ μηδ' ἄγριος θὴρ, ἀλλὰ νυμφίος γίγνου.”
ὁ δὲ πτερωθεὶς τῇ δόσει τε πιστεύσας
ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη, τῷ τε πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ' ἀπῄτει. τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία, 15

Extant quinque hujus fabulæ recensiones pedestres, (cum una Aphthonii f. 7.) sed nulla Babrianam proxime sequitur, Cor. f. 221. p. 143—6. 375. Schneider. f. 138. p. 71. Hac fabula usum fuisse Eumenem perhibet Diodorus XIX. 25. qui eam λόγον τῶν παραδεδομένων καὶ παλαιῶν vocat. Vide Thirlwall. Hist. Gr. tom. VII. p. 273.

1. ὡραίης Boiss.

9. περιλαβεῖν A. περιβαλεῖν Menas.

ib. κλαύσει Boiss.

15. Conf. f. 125. v. 16. ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλοίησε τὰ σκεύη.

ῥοπάλῳ τις ἢ λίθῳ τις ἐκ χερὸς παίων.
ἔκειτο δ' ἀργὸς, ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην
σοφίῃ διδαχθεὶς, ὡς ἄνικτον ἀνθρώπους
ἐρᾶν λεόντων ἢ λέοντας ἀνθρώπων. 20
αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

16. χειρὸς A. χερὸς Lachm.
19. ἄμικτον ἀνθρώποις A. ἄνικτον ἀνθρώπους reposuit Boiss. vox ἄνικτος non alibi invenitur, quamquam ἀνέφικτος in usu erat. Si ἀνθρώποις in hoc versu retinetur, legendum λέουσιν in proximo versu, ut monuit Boiss.
21—2. Uncinis inclusit Lachmann.

FAB. XCIX.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
"ἄνθρωπος," εἶπε, "δαψιλής με σιτεύει."
"ὁ δέ σοι τράχηλος," εἶπε, "πῶς ἐλευκώθη;" 5

Brevis recensio pedestris hujus fabulæ, ex cod. Flor. ap. Cor. f. 411. p. 268. Tetrastichon Ignatianum, a Bandinio evulgatum, vide ap. Knoch. p. 21. Fabulam habent Phædrus III. 7. Avianus n. 37.

1. πημελὴς et λίαν A. Corr. Boiss.
2. ποὐτραφὴς A. Corr. Menas.
5. πῶς εἶπεν A. Corr. Boiss.

"κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
"ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας."
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, "ἐγὼ τοίνυν
"χαίρειν κελεύω," φησὶ, "τῇ τροφῇ ταύτῃ,
"δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει." 10

FAB. C.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Λέοντι προσπτὰς ἀετῶν τις ἐζήτει
κοινωνὸς εἶναι· χὠ λέων, "τί κωλύει;"
πρὸς αὐτὸν εἶπεν. "ἀλλ' ἐνέχυρον οὖν δώσεις
"ὠκύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν·
"πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;" 5

Fabula Babriana extat pæne integra, metris quidem solutis, in cod. Vat. fab. 358. Furia, ubi idem epimythium pedestre quod in cod. A. (Cor. p. 266.) Vide Mus. Phil. vol. I. p. 294. Knoch. p. 89.

1. αἰετῶν A. Conf. ad f. 33. v. 22.

3. ἐνέχυρον δώσεις A. cum cod. Vat. ἐνέχυρον οὖν δώσεις Buttmannus. ἐνέχυρόν μοι δώσεις Blomfield. ἐνέχυρά μοι δώσεις Berger. ἐνέχυρά γ' οὖν δώσεις Burges, ἐνέχυρον καὶ δώσεις Knoch. ἐνέχυρον πρὶν δώσεις Bois. ἐνέχυρον οὖν δώσεις (cum Buttmanno) aut ἐνδώσεις Fixius, ἀλλ' ἓν ἐνέχυρον δώσεις Baiterus. ἐνέχυρον ἦ δώσεις Hermannus. ἐνέχυρον οὐ δώσεις Dübnerus, ἐνέχυρον εἰ δώσεις Weisius.

4. τὰ ὠκύπτερά σου μὴ A. Correxi ex Vat.

ib. μὴ μεθῇς σὺ Hermannus.

FAB. CI.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν. ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα, "μὴ φρενωθείην," 5
ἔφη, "τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης.
"σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
"ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ."

Hæc etiam fabula extat pæne integra in eodem cod. Vaticano, f. 360. Furia, qui idem quoque servavit epimythium quod in A. extat (Cor. p. 267.) Conf. Mus. Phil. I. p. 294. Knoch. p. 92.

1. ἀδρὸς A. ἁδρὸς Vat.

5. φρενωθείη A. φρενωθείην Vat. φρενοῦν per διδάσκειν, νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν explicant grammatici; (vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 343.) quem sensum apud poetas tragicos semper habet. In Babrii loco εἰς φρόνημα, non εἰς φρόνησιν, ἄγειν exprimere videtur. μὴ 'κφρενωθείην conjicit Coraes, probante Boiss. At licet ἔκφρων et ἐκφρονεῖν reperiantur, ἐκφρενοῦν ignotum est.

7—8. F. 54. v. 3—4. confert Boiss.

8. εἰς δ' αὖ λεόντων σύγκρισιν λύκος φαίνῃ Vat.

FAB. CII.

ΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμώδης,
οὐδ' ὠμὸς οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾷος δὲ καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δὴ, δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων, 5
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων.
τὰ ζῷα πάντα δ' ὡς ὑπέσχον εὐθύνας,
λύκος μὲν ἀρνὶ, πάρδαλις δέ γ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν· "ἀλλ' ἐγὼ ταύτην 10
"τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
"καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει."

Fabula pedestris a Babriana decurtata extat in cod. Bodl. ap. Tyrwhitt. Diss. p. 14. Conf. Cor. f. 363. p. 237. Knoch. p. 194. fr. 48.

3. πρὸς δ' ἄρα καὶ A. Correxit Dübnerus ex fab. Bodl. ubi ἀλλὰ πρᾷος καὶ δίκαιος ὥσπερ ἄνθρωπος.

4. δυναστείης Baiterus.

7. ὡς δ' ὕπεσχον A. χὠς ὕπεσχον Fixius. δ' ὡς ὕπεσχον Hermannus et Lachmannus.

8. δ' ἐπ' A. δέ γ' Sauppius et Lachmannus.

9. ἐλάφῳ τίγρις A. Inseruit δὲ Boiss. ex fab. Bodl.

ib. ἦγεν pro εἶχεν Meinekius, sed εἰρήνην ἔχειν habet Xen. Anab. II. 6. §. 6.

11. ἡμέρην Baiterus.

12. τὰ σθένη A. Corr. Boiss. ex fab. Bodl. ubi τὰ εὐτελῆ.

FAB. CIII.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.

Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,
(πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,)
κοίλης ἔσω σπήλυγγος, ὡς νόσῳ κάμνων,
ἔκειτο, δόλιον οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων. 5
θηρῶν δ' ἐπ' αὐλὰς ἦλθεν ἄγγελος φήμη,
καὶ πάντες ἤλγουν, ὡς λέοντος ἀρρώστου·
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων ἀμοχθήτως
κατήσθιεν, γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει. 10
σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω
σταθεῖσα, " βασιλεῦ, πῶς ἔχεις ;" ἐπηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπε· " χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
" τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ ;

Extant quinque fabulæ pedestres, ex Babriana decurtatæ, Cor. f. 137. p. 78—9. 336. Schneider. f. 140. p. 72. Fabula antiqua est ; a Platone Æsopea vocatur, Alcib. I. §. 39. Inter poetas Latinos Lucilius ante Horatium Ep. I. 1. 73. hoc apologo usus est. Habet quoque Dositheus n. 6. Conf. Knoch. p. 138. fr. 5.

3—4. Citat Suidas in *ἆσθμα* et *σπήλυγξ* ubi *οἷά τις νούσῳ Κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.* In v. *σπήλυγξ* initium versus prioris scribitur *κοιάσω* vel *κοιώσω*, quod in *κοίλης ἔσω* Toupius mutavit.

4. *δόλιον* A. *δολίως* Hauptius. *ἀληθῶς* A. *ἀληθὲς* Suidas.

6. *ἐπαύλας* A. *ἐπ' αὐλὰς* Düb.

ib. *ἀγγέλου* A. Corr. Boiss.

13. Conf. f. 12. v. 7.

" δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις 15
" παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης."
" σώοιο!" φησὶν, " εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
" πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
" ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις."
μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας, 20
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.

17. ζώοιο A. σῴζοιο Dübner. σώοιο Lachmann. ζώοις συ Fix. ἦν δ' ἄπειμι A. Corr. Boiss.

20—1. Uncinis includit Lachmann. Conf. f. 111. v. 21.

FAB. CIV.

ΚΥΩΝ ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΩΝ.

Λάθρα κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίη 5
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· " ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
" οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον ἢ 'πιεικείης,
" σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις."

Fabula pedestris, ap. Cor. f. 210. p. 136. Babrium proxime sequens, sed γραῦς pro κύων γραίη ponitur. Conf. Avian. fab. 7.

1. λάθρῃ Baiterus.

7. οὐδ' ἐπιεικίης A. ἢ 'πιεικείης Dübnerus aliique.

8. πονηρίης Baiterus.

FAB. CV.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτοῦ. καὶ λύκος, σταθεὶς πόρρω,
"ἀδίκως ἀφείλου τῶν ἐμῶν," ἐκεκράγει.
λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε, τὸν λύκον σκώπτων· 5
"σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη;"

Ap. Cor. f. 234. p. 153. 379. extant tres fabulæ pedestres, quarum duæ plurima Babrii vestigia conservant.

4. ἀφεῖλω A. ἀφείλου fab. ped.

5. Confert Boiss. f. 106. v. 29. ὁ λέων δὲ τερφθείς.

FAB. CVI.

ΛΕΩΝ ΠΡΑΙΟΣ.

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.

Hujus fabulæ nulla paraphrasis in Æsopeis extat.

4. Pro ἐπειρᾶτο fortasse ἐπειράθη legendum, ne versus in brevem vocalem, contra poetæ morem, desinat. Confer f. 57. v. 12. ὡς ἐπειράθην, et Theogn. v. 125. οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικὸς, Πρὶν πειρηθείης, ὥσπερ ὑποζυγίου. Participio πειραθεὶς activo sensu utitur Thucydides, cum Apollon. Rhod. III. 405.

πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων 5
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
ἅδην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήκει. 10
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων,
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
ὃς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ· 15
κερδὼ δ' ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δή ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα.
"κερδοῖ σοφὴ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις· 20
"φαιδρῷ προσώπῳ δαιτὸς, ὦ φίλη, ψαῦσον."
ἡ δ' εἶπεν· "ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
"πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
"οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει·

---

6. θηρίων A. θηρῶν Boiss. ζῴων Fixius.

8. ἀλίην ut videtur A. ἅδην Boiss. λίην Hermannus. Fortasse ἅδην legendum.

10. συνεζήτει A. συνεζήκει Fix.

12. δὲ A. τε Dübnerus et Fixius, aut διένεμεν Fixius.

13. ὀσεί τις A. Corr. Boiss.

16. μοίρην Boiss.

17. F. 103. v. 5. confert Boiss.

18—9. Hos versus inverso ordine habet A. Transponendos esse monuit Baiterus. Codicis ordinem retinet et ἀποσχοῦσα corrigit Hermannus.

"τὰ δ' ἔπειτα," φησὶ, "προσκοπουμένη κλαίω. 25
"καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἶτ' ἄλλος
"ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
"τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη."
ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ὡς λέων τε μειδήσας·
"εἶπον πιθήκῳ ταῦτα, μηδ' ἐμοὶ μέμφου." 30

26. ἡμέρην Baiterus.
27. βαῖνον A. βαίνοι Dübnerus aliique.
30. εἶπεν A. εἰπὸν Menas, εἶπον Boiss.
ib. φησὶ pro ταῦτα conjicit Fixius.

FAB. CVII.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ' οἰκότριψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
"ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους
"θηρῶντα νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν· 5

Extant tres recensiones fabulæ pedestris, a Babriana, ut videtur, derivatæ. Cor. f. 217. p. 140. 373. Schneider. f. 148. p. 76. Conf. Dosith. n. 2.

2. οἰκοτρὶψ A. Corr. Fixius et Lachmannus.
3. Videtur legendum, τὸν θῆρα μύθοις ἱκέτευε τοιούτοις. cf. f. 77. v. 3. μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ. conf. v. 9.
5. θηρῶν δὲ A. θηρῶντι Baiterus, θηρῶντα cum Lachmanno Fixius, conferens f. 95. v. 22.

"μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
"χειλῶν θέμις σῶν. ἀλλά, λίσσομαι, φείδου.
"ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν θήσω."
γελάσας δ' ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα.
κἄπειτ' ἀγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις 10
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλοῖς ἐδεσμεύθη.
ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας,
στερρόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα τοῦτο φῶς βλέψαι,
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας. 15

---

6. ἄκρον A. Corr. Boiss.

7. ἀμέσσων A. θέμις σῶν Schneidewin. ἄχρις σῶν Fixius. ἄμεινον Lachmann.

8. τῆσδε] τῶνδε aut τοῦδε Fixius. Sed syntaxis est, θήσω σοι χάριν τῆσδε χάριτος, monente Boiss.

9. Pro ζῶντα Fixius conjecit ζώειν, ob brevem vocalem in fine versus. conf. v. 3.

10. καὶ φιλαγρευταῖς A. κἄπειτ' ἀγρευταῖς Schneidewinus, quæ conjectura a pedestri fabula aliquam confirmationem habet, ubi hic locus ita redditur, συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μυὸς χάριτι περισωθῆναι. φιλαγρέταισι δ' Fixius, quæ lectio si admittitur, aliquid excidisse inter versus 9 et 10. statuendum est. φιλαγρέτης et φιλάγρετις occurrunt; vox φιλαγρευτὴς non alibi invenitur. Si φιλαγρευτὴς vox aliunde nota esset, legere possemus, ὁ δὲ φιλαγρευταῖς. Sed præstat quam recepi emendatio. φηλαγρευταῖς Lachmann.

ib. νεηνίσκοις Fixius.

11. καὶ σφαλεὶς A. κἀσφαλῶς aut καὶ σφαλοῖς Meinekius.

Post 11. κἀντεῦθεν ἀπεγνώκει ὁ θὴρ τὴν σωτηρίαν addit A. quæ verba non metrica esse recte statuerunt Fixius et Lachmannus.

14. τοῦτο] τοῦ τὸ Sauppius, Lachmannus, et Hauptius, τοῦδε (nempe βρόχου) Fixius. Non video quare τοῦτο φῶς 'hanc superam lucem' non bene significet.

15. ἀντιζωγρήσας A. Hunc

[σαφὴς ὁ μῦθος εὖ νοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδὲ τῶν ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ' ἀγρευθέντα.]

versum ita interpretatur Boiss.: 'Et sic vitam acceptæ vitæ retribuebat dignam mercedem.' Verbum ἀντιζωγρεῖν non alibi invenitur, neque usus ejus in tali contextu satis expeditus est. Mus enim, qui leonem non ceperat, sed astu tantum liberavit, eum ζωγρεῖν non bene dici poterat. (cf. f. 50. v. 15. f. 53. v. 2. 4.) Hinc cum Weisio ἀντὶ ζωγρείας scribere malui, vocali ante ζ correpta.

16. εὐνοοῦσιν A. εὖ νοοῦσιν Sauppius.

17. μηδέ πως Fixius, μηδὲ σῶν Sauppius, μηδενῶν δ' Baiterus, μηδ' ἐτῶν Lachmannus. Textum non mutavi; epimythium enim cum Fixio spurium esse censeo; et fortasse a Christiano adjectum.

FAB. CVIII.

ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.

Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης· 5
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,

Extant duo fabulæ pedestres; quarum una, a Tyrwhitto e cod. Bodl. evulgata, Babrii vestigia sequitur. Cor. f. 301. p. 196—7. 402. Fabulam habent quoque Dositheus n. 18. et Aphthonius, n. 26. Conf. Knoch. p. 167.

" μύρμηκος," εἶπε, " ζῇς βίον ταλαιπώρου,
" ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
" ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει· 10
" τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
" εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ,
" παρεὶς ὀρύσσειν ἀσπάλαξι τὴν χώρην."
ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου. 15
ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πήρη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων,
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη,
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων, 20
ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ' ἐπισχὼν, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,

---

11. Ἀμαλθείης Baiterus.

13. ἀσφάλαξι A. ἀσπάλαξι Sauppius.

16. πλήρη A. πήρη Schneidewinus, πλήθη Baiterus. cf. f. 86. v. 2.

18—9. E Babrio citat Suidas in σωράκους, ubi πίθος pro πίθοι.

21. θύρην Baiterus.

23. τρύζων Boiss. comparans f. 112. v. 8. μῦς ἐπιτρύξας. τρίζω de voce vespertilionum, qui muribus proximi, in Od. XXIV. 7. usurpatur.

24—5. E Babrio citat Suidas in καμειραία ἰσχὰς, ubi μικρὸν δ' ἐπισχὼν εὖτ' ἔσωθεν ἐκκύψας, ubi εἶτα recte Toupius. μικρόν τ' ἐπισχών A.

ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης· 25
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ' ἀρουρίτης,
" τοιαῦτα δειπνῶν," εἶπε, " χαῖρε καὶ πλούτει,
" καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
" ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων. 30
" ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
" ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω."

---

27. ἀρουρείτης A. Corr. Lachmannus.
30. μετὰ A. μεστὰ Dübnerus.
31—2. E Babrio citat Suidas in κρίμνον.

FAB. CIX.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

" Μὴ λοξὰ βαίνειν," ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
" ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν."
ὁ δ' εἶπε· " μῆτερ, ἡ διδάσκαλος, πρώτη
" ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ βλέπων σε ποιήσω."

Extat fabula Aphthonii ejusdem argumenti, n. 11. cum tetrasticho Ignatiano ap. Cor. f. 295. p. 192. Conf. Scolion de cancro ap. Athen. XV. p. 695 A. et Avian. fab. 3.

FAB. CX.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν· "τί χάσκεις; πάντ' ἕτοιμά σοι ποίει·
"μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις." ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· "πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις."

---

3. οὐραίην Baiterus et Meinekius. | 4. σὺ δ' ἀβρύνῃ Lachmannus.

FAB. CXI.

ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ.

Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι· φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης,
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης, 5
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἠλαφρύνθη.

Extant hujus fabulæ quattuor paraphrases, (quarum una e cod. Flor. Babrium proxime sequitur), et tetrastichon Ignatianum; Cor. f. 254. p. 166—7. 388. Schneider. f. 176. p. 91.

1. μικρὸς ἔμπορος A. Corr. Boiss. e Flor.
3. φορτήσας A. Corr. Boiss.
6. ἐλαφρύνθη A. ἠλαφρύνθη Lachmann.

ῥᾴων δ' ἀνέστη, καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγεων. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ' ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας 10
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν δ' ὅλους τήξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος, ὥς τι κερδήσας.
ὁ δ' ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους 15
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ' ἅλας μεμισήκει.
ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις. 20
πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.

---

8. μεσόγειον A. μεσογέων Dübnerus.

10. ἐπετίθει A. ἐπενετίθει Boiss. ἔτ' ἐπετίθει K. F. Hermannus cum aliis.

12. καὶ πάλιν ὅλους τήξας A. καὶ πάλιν δόλους τεύξας conj. Meinekius. Ego simpliciorem emendandi viam prætuli: conf. f. 24. v. 3. καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον.

13. γαῦρος A. Corr. Boiss.

14. τέχνην τιν' ἐπινοῶν πλείους G. Hermannus et Lachmannus.

16. ἐμεμισήκει A. μεμειώκει Lachmannus.

17. προῆλθε A. προσῆλθε Fixius, K. F. Hermannus et alii.

21. Uncis inclusit Lachmannus. Totam fabulam spuriam esse judicat Fixius.

FAB. CXII.

ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας 5
ὁ μῦς ἐφέρπει καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας,
"οὐχ ὁ μέγας ἀεὶ δυνατὸς ἔσθ', ὅπου μᾶλλον
"τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει." 10

---

5. ἔνθεν δ' ἐκκύψας A. Particulam expunxit Dübnerus, ἔνθα δ' ἐκκύψας Fixius.
9. αἰεὶ A. Conf. Avian. f. 31.

FAB. CXIII.

ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης,
κνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· "πῶς σπεύδεις
"τὰ πρόβατα σῷσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;"

Babrianæ fabulæ paraphrasis ap. Cor. f. 271. p. 179.

2. κνακὸν A. E f. 122. v. 12. corr. Boiss.

FAB. CXIV.

ΛΥΧΝΟΣ.

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἑωσφόρου κρείσσων,
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων 5
εἶπέν τις αὐτῷ· "βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
"τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει."

Fabula pedestris, quæ Babrium proxime sequitur, ap. Cor. f. 239. p. 157. Conf. Knoch. p. 193.

1. Prov. μεθύων cf. f. 89. v. 9.
4. συρρεύσαντος fab. ped.
5. πνοιῇ Fixius.
6—7. φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει. fab. ped. quæ meliorem recensionem exhibet.

FAB. CXV.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις·
"κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι!"

Extant duo fabulæ pedestres ejusdem argumenti, ap. Cor. f. 61. p. 37. 312; quæ Babrianam non sequuntur, aquila

1. λιμνᾶσιν A.
3. Conf. f. 53. v. 5 et 6.

τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν ἀετὸς ταῦτα·
" πόσον, χέλυμνα, μισθὸν ἀετῷ δώσεις, 5
" ὅστις σ' ἐλαφρὸν καὶ μετάρσιον θήσω ;"
" τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω."
" τοιγὰρ διδάξω," φησίν. ὑπτίην δ' ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων. 10
ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα· " σὺν δίκῃ θνήσκω·
" τίς γὰρ νεφῶν μοι καὶ τίς ἦν πτερῶν χρεία,
" τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ ;"

---

enim invita est, et nullum præmium a testudine accipit. Ignatius in tetrasticho ib. p. 37. Babrium imitatus esse videtur. Fragmentum fabulæ hexametricæ servavit Suid. in στυφελισμούς. Knoch. p. 203. fr. 6.

4. 'Pronomen ταῦτα per interpolatorem successit in locum participii a Babrio scripti, ad quod verba ἐκ τύχης referantur, aut παραπετόμενος aut ἀκούσας significantis.' Dübner. προσχὼν conj. Fixius. Etiam προσπτὰς legi potest.

5. χελύνη Sauppius, χέλυννα Meinekius. vid. Sapph. fr. 63. Schneidewin.

7. Similiter testudo ap. Avian. fab. 2. pollicetur

> Protinus e *rubris* conchas proferret *arenis*,
> Quis pretium nitido cortice bacca daret.

12. τί γὰρ et ἡ A. τίς γὰρ et ἦν Baiterus et Meinekius.

ib. χρείη Baiterus.

13. Post hunc versum lacuna est in A. cum notula λείπει.

FAB. CXVI.

ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΜΟΙΧΟΣ.

Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως.
γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι, 5
κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ' ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης,
ζητῶν ὅπου 'στὶ, κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω
ἀμηχανῶν τε καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον, 10
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί· "μηδὲν ἐκπλήσσου,
"τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὕδειν."
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, τῇδ' ἐρᾳθύμει.
τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου, 15
κακὸν ἐπιχαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

Hanc fabulam (quam cum Apul. Met. IX. p. 195. comparat Boiss.) pro Babriana non habet Fixius.

4. λαμπρῆς Baiterus.
7. τῆι προθυμίηι A. Corr. Boiss.
8. ὠνὴρ A. ὡνὴρ Orell. et Bait. ἀνὴρ Lachmannus.
10. μηδὲν χανὼν A. ἀμηχανῶν Meinekius.
12. πεῖσεν A. Corr. Boiss. coll. f. 106. v. 30.
ib. ἐλθεῖν pro εὕδειν reponunt Lachmannus et Meinekius.
14. χῆδ' Lachmannus.
16. κακόν ἐστι δαίρειν Lachm.

FAB. CXVII.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει, 5
πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων,
"εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ," φησὶ, "τοὺς θεοὺς ὑμῶν 10
"εἶναι δικαστὰς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;"

Hanc fabulam pæne integram servaverat cod. Vat. 363. p. 410. Cor. et conf. fab. e cod. Bodl. ib. p. 237. Epimythium pedestre, a Christiano scriptum, quod est in cod. A. habet etiam cod. Vat. Conf. Mus. Phil. vol. I p. 294. Knoch. p. 79.

5. *λέγοντες* A. *λέγοντος* Vat. et Bodl.

7. *σπεύδων τὰς ἄχνας* Vat. unde *ἄχνας τὰς* Schneider. Cum *ἑσμὸς*—*σπεύδοντες* confer *στόλος*—*ἑλόντες* ap. Æsch. Ag. 577.

8. *πάντας* Vat. et Bodl. quod fortasse melius.

9. *Ἑρμῆς τ' ἐπιστὰς* A. Ex Vat. et Bodl. corr. Boiss.

10—11. *εἶναι ὑμῶν* A. E Vat. corr. Lachmannus.

FAB. CXVIII.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΣΥΝΟΙΚΟΥΣΑ.

Ξουθὴ χελιδὼν, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων. 5
ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἐπεθρήνει,
" οἴμοι," λέγουσα, " τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης!
" ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων, 10
" ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγει."

Extant hujus fabulæ tres paraphrases, cum tetrasticho Ignatiano; quarum una Babrium multis in locis sequitur. Cor. f. 286. p. 187. 398. Schneider. f. 225. p. 113.

ἀρχὴ τοῦ ξ̄ A.
8. ἐπεθρήνει A. ἀπεθρήνει Meinekius. conf. f. 12. v. 3.

10. θέμις τε A. θέμιστες Boiss.
11. φεύγω Lachmann.

FAB. CXIX.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΡΜΟΥ.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης·
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη·
χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης, 5
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· "Ἑρμεία,
" σκαιός τίς ἐσσι καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
" ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
" ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
" τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν." 10

καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους.
πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

Tres paraphrases ap. Cor. f. 128. p. 70—1. 330.

1. *τεχνητὸς* pro *τεχνίτης* conjicit Lachmannus, ad statuam referens. Sed otiosum epithetum esset post *ξύλινον*. Subjicit autem poeta hominem fuisse opificem, ut significet eum paupertate laborare, conf. v. 3.

2. *ἡμέρην* legendum, et v. 6. *Ἑρμείη*.

6. *ἅνθρωπος* A. *ἄνθρωπος* Saupius et Lachmannus.

7. *εἶ* A. *ἐσσι* Meinekius, *εἶ συ* Hauptius, *καὶ τοῖς* Dübnerus. conf. f. 77. v. 7.

8. *ὠφελεῖς* A. Corr. Boiss.

10. *κενὴν* A. *καινὴν* Boiss. Vide var. lect. ad Aristot. Eth. Nic. III. 8. §. 6. Porson. Advers. p. 285.

FAB. CXX.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις,
" ἰατρὸς εἰμὶ φαρμάκων ἐπιστήμων,
" οἵων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων 5
" ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει."
" καὶ πῶς," ἀλώπηξ εἶπεν, " ἄλλον ἰήσῃ,
" ὃς σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σῴζεις ;"

Tres paraphrases ap. Cor. f. 135. p. 77. f. 300. p. 401. Ex his tres Babrii versum servant, ἰατρὸς εἰμὶ φαρμάκων ἐπιστήμων. Extat præterea Aphthonii fabula ejusdem argumenti, n. 24. (f. 300. p. 197. Cor.) et Aviani f. 6.

ἀρχὴ τοῦ ō A.
2. εὐρίπποις A. Corr. Boiss.
4. εἶναι A. εἰμὶ ex fabulis pedestribus recepit Lachmannus.
6. Vide ad f. 94. v. 7.

8. ὁ et σώζων conj. Dübnerus, quam conjecturam confirmare videtur paraphrasis. Quod ad sententiam attinet, cf. Eurip. fr. 149. ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

FAB. CXXI.

ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.

Ὄρνις ποτ' ἠσθένησε. τῇ δὲ προσκύψας
αἴλουρος εἶπε· " πῶς ἔχεις ; τίνων χρῄζεις ;

Extant quattuor paraphrases (quarum una Babrii vestigia legit), et tetrastichon Ignatianum; Cor. f. 152. p. 92. 347. Schneid.

1. προκύψας A. προσκύψας Boiss. παρκύψας Meinek. et Lachm.

“ ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου.”
ἡ δ', “ ἢν ἀπέλθῃς,” εἶπεν, “ οὐκ ἀποθνήσκω.”

f. 7. p. 5. Habet quoque hanc fabulam Plutarchus de fraterno amore, c. 19. καθάπερ οὖν ἡ Αἰσώπειος ἀλεκτορὶς πρὸς τὴν αἴλουρον, ὡς δὴ κατ' εὔνοιαν αὐτῆς νοσούσης, ὅπως ἔχει πυνθανομένην· καλῶς, εἶπεν, ἂν σὺ ἀποστῇς· οὕτω πρὸς τοιοῦτον ἄνθρωπον κ. τ. λ.

3. σοι πάντα A. πάντα σοι post Dübnerum cæteri editores, σὺ δὲ μόνον σώζου conjicit G. Hermannus. ἐγώ σοι δώσω, μόνον ὑγίαινε paraphrastes p. 92.
4. ἐὰν A.

FAB. CXXII.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον οὕτως εἶπεν· “ ὦ λύκε, θνήσκω,
“ μέλλω τ' ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
“ σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ ἢ κόραξ με δειπνήσεις. 5
“ χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
“ ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,

Hujus fabulæ extant quattuor paraphrases, cum tetrasticho Ignatiano et fabula Aphthonii, Cor. f. 259. p. 171—1. 390. Schneider f. 183. p. 94. f. 227. p. 113. Harum una primum Babrii versum integrum servavit, Cor. p. 170. Cf. Knoch. p. 171.

4. δ' A. τ' Bekkerus.
5. δειπνήσει A. δειπνήσεις Boiss.
7. ἄκανθα A. Corr. Boiss.
ib. εἰρύσας A. εἰρύσσας Schneidewinus et alii.

ῥᾴων δ᾽ ἀνέστη, καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγεων. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ᾽ ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας 10
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν δ᾽ ὅλους τήξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος, ὥς τι κερδήσας.
ὁ δ᾽ ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους 15
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ᾽ ἅλας μεμισήκει.
ὁ δ᾽ ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις. 20
πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.

---

8. *μεσόγειον* A. *μεσογέων* Dübnerus.

10. *ἐπετίθει* A. *ἐπενετίθει* Boiss. *ἔτ᾽ ἐπετίθει* K. F. Hermannus cum aliis.

12. *καὶ πάλιν ὅλους τήξας* A. *καὶ πάλιν δόλους τεύξας* conj. Meinekius. Ego simpliciorem emendandi viam prætuli: conf. f. 24. v. 3. *καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον.*

13. *γαῦρος* A. Corr. Boiss.

14. *τέχνην τιν᾽ ἐπινοῶν πλείους* G. Hermannus et Lachmannus.

16. *ἐμεμισήκει* A. *μεμειώκει* Lachmannus.

17. *προῆλθε* A. *προσῆλθε* Fixius, K. F. Hermannus et alii.

21. Uncis inclusit Lachmannus. Totam fabulam spuriam esse judicat Fixius.

FAB. CXII.

ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ᾽ ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ᾽ εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας 5
ὁ μῦς ἐφέρπει καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ᾽ ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει
διηπορεῖτο· τῷ δ᾽ ὁ μῦς ἐπιτρύξας,
" οὐχ ὁ μέγας ἀεὶ δυνατὸς ἔσθ᾽, ὅπου μᾶλλον
" τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει." 10

5. ἔνθεν δ᾽ ἐκκύψας A. Particulam expunxit Dübnerus, ἔνθα δ᾽ ἐκκύψας Fixius. 9. αἰεὶ A. Conf. Avian. f. 31.

FAB. CXIII.

ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης,
κνηκὸν μετ᾽ αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ᾽ ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· " πῶς σπεύδεις
" τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;"

Babrianæ fabulæ paraphrasis ap. Cor. f. 271. p. 179.

2. κνακὸν A. E f. 122. v. 12. corr. Boiss.

FAB. CXXV.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΔΙΟΝ.

Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ὡραῖον.
ὁ μὲν οὖν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
ἔτρωγε κριθὰς, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει.
τὸ κυνίδιον δ' ἔχαιρεν εὐρύθμως παῖζον,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον· 5
κἀκεῖνος αὖ κατεῖχεν αὐτὸ τοῖς κόλποις.
ὁ δ' ὄνος μὲν ἀεὶ νύκτα πᾶσαν ἤληθεν

Ex cod. Vat. edidit Furia fab. 367. unde repetit Cor. f. 212. p. 371. Duo paraphrases valde decurtatæ extant ib. p. 137. Conf. Mus. Phil. vol. I. p. 296. Knoch. p. 110.

1. πάνυ ὡραῖον Vat. πάνυ expunxit C. Schneiderus. ὄνον εἶχέ τις καὶ κυνίδιον Μελιταῖον Lachmannus, qui epitheton Μελιταῖον a paraphrasibus (Cor. p. 137.) assumpsit. Verum Melite insula penultimam corripit: vid. Apoll. Rhod. IV. 1150. et Ovid. Fast. III. 567. Semel quidem producit ap. Lycoph. 1027. quod exemplum (etiamsi ἄλλοι δὲ Μελίτην ex uno cod. non legendum est) contra analogiam et usum receptum vix sufficit. Proverbium ὄνος τὰ Μελιταῖα, (Prov. Coisl. 369. p. 151. ed. Gaisford. p. 439. ed. Schneidewin.) hanc fabulam respicit; proverbium fortasse secutus est paraphrastes.

2. καὶ ἦν ἐν αὐλῇ et φάτναις Vat. ὁ μὲν ὢν C. Schneiderus, ὁ δ' οὖν Buttmannus, καὶ νῦν Lachmannus.

3. κριθῆς Lachmannus. Idem vv. 2. 3. post v. 9. ponit.

4. κυνίδιον δὲ χαρίεν ὂν Vat. ἔχαιρεν emendavit Knochius.—Legi etiam potest ἦν δὲ χαρίεν κυνίδιον.

6. ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις Vat. κἀκεῖνος ἀντέχαιρεν αὔτ' ἔχων κόλποις Lachmann. ἐκεῖνος αὖ κατεῖχεν αὐτὸ τοῖς κόλποις C. Schneiderus.

7. ὁ δέ γ' ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων Vat. conf. f. 29.

πῦρον φίλης Δημητρὸς, ἡμέρης δ' ὕλην
κατῆγ' ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ θ' ὅσον χρεία.
δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας, 10
σκυμνὸν θεωρῶν ἐν ἁβρότητι παντοίῃ,
φάτνης ὀνείης δεσμὰ καὶ κάλους ῥήξας,
ἐς μέσσον αὐλῆς ἦλθεν, ἄμετρα λακτίζων.
σαίνων δ' ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν,
τὴν μὲν τράπεζαν ἔθλασ' ἐς μέσον βάλλων, 15
ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλοίησε τὰ σκεύη.
δειπνοῦντα δ' ἐγγὺς ἦλθε δεσπότην κρούσων,
νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοις ἔσωσαν, ὡς εἶδον.
κρανέαις δὲ κορύναις ἄλλος ἀλλόθεν κρούων 20

---

8. ἡμέρας Vat.

9. ἦγεν Vat. κατῆγ' C. Schneiderus. conf. f. 76. v. 7. Possis etiam voces ὕλην ἦγεν transponere.

ib. δ' Vat.

ib. ὅσων C. Schneider. aliique.

10. δαχθεὶς Vat.

11. ἐν ἁβρότητι πάσῃ Vat. τῇ πάσῃ Lachmann. πάσῃ θεωρῶν ἐν ἁβρότητι τὸν σκύμνον post Burgesium Knochius.

12. δεσμοὺς Vat. Corr. C. Schneiderus.

13. μέσον Vat.

15. ἐς μέσον βαλὼν θλάσεν Vat. θλάσσεν J. G. Schneiderus, ἔθλα Lachmann. conf. f. 126. v. 2.

17. εὐθὺς Vat. αὐτὸν Berger. ἐγγὺς Lachmann.

ib. κύσσων Lachm. cf. v. 20.

19. ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον ἐσάωσαν Vat. ἐν μέσοις ἔσωσαν ὡς εἶδον C. Schneider. Post μέσοισι inserit τοῦτον Lachmann. et ἐσάωσαν in initio proximi versus ponit, lacuna notata.

20. κρανείας Vat. κορύναις κρανείαις δ' Knoch. κρανέης δὲ κορύναις Lachmann. κράνεος adjectivum a Galeno usurpatum (Comment. in l. de fract. p. 771.) in lexicis citatur. Invenitur quoque κράνιος a κράνος formatum; vid. Hesych. in ἀκτεροί.

ib. παίων conj. Bergerus. cf. f. 126. v. 3.

ἔκτεινον. ὡς δὲ καὐτὸς ὕστατ' ἐξέπνει,
" ἔτλην," ἔλεξεν, " οἷα χρή με, δυσδαίμων.
" τί γὰρ παρ' οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλούμην,
" βαιῷ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;"

---

21. ἔκπνεεν Vat. ἐξέπνει J. G. Schneiderus. δὴ et ἐκπνείων Lachmannus.

24. οὔρεσιν et ἐπολευόμην Vat. οὐρήεσσιν et ἐπωλούμην C. Schneiderus. conf. fr. 1. v. 11. Homœoteleuta in fine versuum non reformidat Babrius; cf. ἰατρεύειν—μαγειρεύειν f. 122. v. 15—6. Vide etiam f. 46. v. 4—6.

FAB. CXXVI.

ΟΝΟΣ ΠΑΙΖΩΝ.

Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων
τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων.
ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχεν,
" καὶ μὴν πίθηκος ἐχθὲς," εἶπε, " καὶ πρώην 5
" ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας."

Ex cod. Vat. edidit Furia fab. 368. Conf. Cor. p. 268. Mus. Phil. tom. I. p. 297. Knoch. p. 119.

1. δῶμα pro *tecto* habet noster supra f. 5. v. 5.

2. Conf. ad f. 33. v. 22.

4. τὸ νῶτον Vat. Corr. Burgesius.

5. καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθές Vat. Corr. Buttmann. De articulo omisso, conf. f. 120. v. 7.

FAB. CXXVII.

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ, ΠΕΡΔΙΞ, ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΣ.

Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶπεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν. 5
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι.
"τὸ λοιπὸν," εἶπε, "δικτύῳ τί ποιήσεις,
"ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
"εὔωπον ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
"τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;" 10
ἄφηκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην

Ex cod. Vat. edidit Furia f. 369. unde Cor. p. 269. Vide Mus. Phil. tom. I. p. 297. Knoch. p. 121.

1. *αἴφνης* Vat. Corr. Schneider.

2. *κλωβὸς* est (Knochio observante) 'cavea viminea, avibus *captandis* apta.' Melius dixisset *retinendis*; auceps enim aves quas retibus aut laqueis captarat, vivas domi servabat. *Κλωβοὺς ἀμφιρρῶγας*, hoc est, caveas utrinque aperturis distinctas, memorat Antipater ap. Anth. Pal. VI. 109.

4. *δὲ* Vat. *δὴ* C. Schneiderus. conf. f. 33. v. 9. *εὗρε δὴ τέχνην*, quod codicis Vaticani paraphrastes in *εὗρε δὲ τέχνην* mutavit.

7. *εἶπε* quod in Vat. deest supplevit C. Schneider. In f. 33. v. 13 *εἶπεν* similiter omisit paraphrastes.

9. *εὐωπῶν* Vat. Corr. Schneid. Vid. Porson. ad Eur. Med. 1363.

10. *τὸν* addidit Coraes.

11. *γεννητὴν* Vat. *γενειήτην* Coraes.

ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν, εἶπε, φωνήσας,
"πόθεν μαθήσει πόσσον εἰς ἕω λείπει,
"τὸν ὡρόμαντιν ἀπολεσας με; πῶς γνώσῃ 15
"πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
"ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
"ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;"
κἀκεῖνος εἶπεν, "οἶσθα χρησίμους ὥρας·
"ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τί δειπνήσει." 20

12. ἠβουλήθη Vat. Vide ad f. 7. v. 15.

13—5. Citat Suidas in πέταυρα.

13. τοῦ τέγους et κλαγγὴν Vat. πεταύρου et κλαγγὸν Suid. κλαγκτὸν Passovius. Sensus postulat adverbium quod eandem cum κλαγγηδὸν significationem haberet.

ib. βοήσας Suid.

14. μαθήσεις et πόσον Vat. μαθήσῃ et πόσσον Suid.

15. τὸν ὡρονόμον θύσας με Suid. τὸν ὡρομαθῆν ἀπολέσας Vat. ὡρόμαντιν J. G. Schneider. Vox ὡρόμαντις non alibi invenitur.

19. οἶδας Vat. οἶσθα C. Schneiderus. οἶδας εἶπε Knoch. οἶδα Coraes, quod recepit Lachmann. Sed ob ὅμως in v. proximo sensus secundam personam flagitat.

20. τὸν φίλον supplevit Coraes p. 440. δειπνῆσαι Lachmann.

FAB. CXXVIII.

ΖΕΥΣ ΚΡΙΤΗΣ.

Ζεὺς ὀστράκοις γράφονθ' ἁμαρτίας Ἑρμῆν
ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν,

Fabulam pæne integram servavit paraphrastes Vaticanus ap. Fur. f. 365. (Cor. p. 412.) Deterior paraphrasis extat in cod. Bodl. (ib. p. 238.) Conf. Knoch. p. 84.

1—2. ὀστράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κίβωτον ταύτας σωρεύειν Vat. ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας

ὅπως ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.
τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις,
τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει 5
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι.
τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν,
ἢν θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις κακῶς πράσσῃ.

ἐν ὀστράκοις τὸν Ἑρμῆν ὥρισε γράφειν, καὶ εἰς κίβωτον ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ Bodl. Hinc duos primos versus effecit C. Schneiderus, nisi quod ὀστράκῳ cum Vat. scripsit. Sed cf. v. 4. In v. 1. ὁ Ζεὺς γράφοντ' ἐν ὀστράκοισιν Ἑρμείην scribit Lachmannus, et hiatum ante v. 2. ponit. Verum articulus haud requiritur ante Ζεὺς; confer initium fab. 58 et 59; et librarius qui Babrianarum fabularum collectionem in codice Athoo confecit, hanc fabulam in serie literæ Z prætermittere potuit.

3. Hic versus ita in Bodl. scribitur. ἵν' ἐρανίσας pro ὅπως Vat.

4. ἐπ' additum ex Bodl. non habet Vat.

8. ἂν, τις οψὲ, et πράσσει Vat.

FAB. CXXIX.

ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ.

Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώσσων

Extat ap. Dositheum n. 17. p. 37. ed. Boecking. sine poetæ nomine. Paraphrases pedestres extant ap. Cor. f. 134. p. 75—6. 334. Habet quoque Avianus, f. 34. Conf. Knoch. p. 97.

1. σιρον Voss. 2. θεροις Voss. 3. λιμωττων Voss.

δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
"τί οὖν ἐποίεις," φησὶ, "τῷ θέρει τούτῳ; 5
"οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων."
γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
"χειμῶνος ὀρχοῦ," φησὶν, "εἰ θέρους ηὖλας."
κρεῖσσον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν,
ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις. 10

---

7. τελασας et ενκλιων Voss. ib. τὸν δὲ Tyrwhitt.

9—10. Apud Dositheum non comparent; servavit Georgides ap. Boiss. Anecd. tom. I. p. 48. et ad hanc fabulam rettulit Knochius, comparans epimythium fabulæ pedestris ap. Cor. p. 334. In v. 10. νοῦν et τε supplevit Boiss. κρεῖσσον pro κρεῖττον rescripsi. Versus adjecit, sed uncinis inclusit Lachmannus.

FRAGMENTA.

I.

OVIS ET PASTOR.

Οἶς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε·
κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
τὸ γάλα δ' ἀμέλγοντ' ἐστί σοι φίλον πῆξαι,
ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει.

Hanc fabulam forma pedestri ex cod. Vat. edidit Furia f. 366. (Cor. f. 315. p. 405.); sed paraphrastes ab auctore suo in quibusdam locis tantum discessit, ut integra fabula restitui nequeat. Criticorum tentamina vide ap. Knoch. p. 104. Lachmann. p. 79. A Xen. Mem. II. 7. §. 13—4. fabulæ argumentum sumsit Babrius.

1. Fortasse legendum, *νομέα ποτ' οἶς λόγῳ προσεῖπε τοιούτῳ.* cf. f. 77. v. 3. *οἰῶν τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα* Lachmannus, sed accusativum in *ῆα* non usurpat Babrius.

3. *τὸ* addidit Buttmann.

ib. *ἀμέλγων* Vat. *ἀμέλγοντ'* Coraes.

4. *περισσεύσει* Vat. *περισσεύει* Coraes. Sensus est, 'Nostri fetus fiunt tuæ oves.'

πλέον δέ γ' ἡμῖν οὐδέν. ἀλλὰ καὶ γαίη 5
ἅπασ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι σοὶ γεννᾷ,
βοτάνην τέρειναν καὶ δρόσου γεμισθεῖσαν.
φέρβεις δ' ἄρ' ἡμῖν τὴν κύν' ἐν μέσοις ταύτην,
τρέφων, ὁποῖα σαυτὸν, εὐθαλεῖ σίτῳ.
ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα. 10
εἰ μὴ παρήμην, κἂν μέσοις ἐπωλούμην,
οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην.

---

5. Locus qui sequitur ita in Vat. scribitur: *πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πᾶσα ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι, ὡραῖα βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.* Sensus videtur esse: 'Nihil ex lana aut lacte aut fetibus nostris lucramur; neque victus noster dispendio tibi est, cum tellus gramen in usum nostrum sponte progignat.' Confer Xenophontis locum, ubi ovis pastori ait, *θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἔριά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως ὅτι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν.* Voc. *τροφὴ* inutile videtur, ideoque omisi; *γαίη* habet poeta f. 71. v. 10. Pro *ὡραία*, quod neque metro neque sensui convenit, scripsi *τέρειναν*, ut in Virg. Georg. III. 326. Et ros in *tenera* pecori gratissimus *herba*. Posset etiam *χλοήρη* legi. *ὀρείη* aut *ὀρεινὴ*, quod præfert Lachmannus, post *ὄρεσι* in v. præcedente minus elegans est. Restitutio vv. 5—7. valde incerta est.

8. *φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην* Vat. *φέρβεις δὲ ταύτην αὖ κύν' ἐν μέσοις ἡμῖν* Knochius. Lachmanni emendationem secutus sum. *μέσαις* Bergerus; sed conf. v. 11.

9. *εὐθαλής*, quod arborum graminisque viriditatem significat, bene supra v. 6. usurpatur; ita Æschylus fr. 290. Ægyptum Nilo rigatam *εὐθαλῆ* vocat. Verum *σίτῳ* quo pastor et canis ejus utebantur, epitheton haud convenit; et a librario male repetitum fuisse videtur. Quod ad sensum attinet, *δαψιλεῖ* bene conjecit Bergerus; fortasse *εὐπόρῳ* aut *εὐμαρεῖ* legendum.

11. *ἐπολευόμην* Vat. *ἐπωλούμην* C. Schneider. cf. f. 125. v. 23.

12. *πόην* Vat. *ποίη* recurrit infra fr. 5. Cum vv. 11. et 12. confer inf. fr. 6.

περιτρέχουσα πανταχόθεν δὲ κωλύω
δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.

13. περιτρέχουσα δ' ἐγὼ παντόθεν κωλύω Vat. ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα κωλύω C. Schneider et Lachmann. ἐγὼ δὲ πάντῃ περιτρέχ. κωλύω, alia conjectura ap. Knochium. Ego Matthæi emendationem amplexus sum.

14. Vocalis brevis in fine versus vitari potest si λύκους διωκτῆρας rescribis. Verum post ληστὴν numerus singularis longe præstat. cf. f. 65. 71. 84. et 107. vers. ult. Virgil. Georg. III. 407. comparavit Knochius.

II.

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέρῃ πτωχοῖσι καὶ πανούργοισιν
πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ κακὴν τέχνην.
οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην 5
περίοντες ἔλεγον πολλά· "τίς γὰρ ἀγροίκων

1—2. et 5—9. e Babrio citavit Tzetzes Chil. XIII. 263. aliquid inter 2 et 5 omissum significans. Versus 3 et 4 supplevit Natalis Comes Myth. IX. 5. qui locum allegavit, sed ubi eos invenerit, non constat.

1. et 2. transposuit Lachmannus p. 77.; quia fabula a littera Γ incipit, et in codice Montis Atho non invenitur. (Præf. p. xvi.) Verum confer f. 128.

4. σάκος Nat.

ib. κακῆς τέχνης Nat. κακὴν τέχνην Tyrwhitt. τὰ τῆς τέχνης Lachmannus.

6. περιιόντες ἔλεγον τις Tzetz. περίοντες scripsi, Dobræo ad Porson. Aristophanica, p. (135.) obsecutus, et πολλὰ inserui. ἐλέγοντ' ὄψα Lachmann. Totius fabulæ argumentum extat ap. Cor. f. 241. p. 158. cf. Phædr. IV. 1.

" οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη ;
" τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
" ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης ;"

III.

Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων.

Hos versus servavit Suidas in βουκολήσας. Hinc locus insertus est in Schol. Aristoph. Pac. 153. ed. Ald. Vide Schol. Aristoph. tom. IV. Part. III. p. 29. ed. Oxon. τοῖς ante τοίχοις Suid. cum Schol. Vid. Knoch. p. 152. Lachmann. p. 81. Conf. fragmentum proximum.

IV.

Ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρέων γὰρ οὐ φεύξῃ.

Etymol. M. in πεπρωμένον e Babrio citat, ubi τῶν χρεῶν, quod correxit Sylburgius. Monet hos versus esse Coraes epimythium ejusdem fabulæ ex qua fragm. 3. depromptum est; Cor. f. 264. p. 174. et 393. cf. 441. (υἱὸς καὶ λέων γεγραμμένος.)

V.

Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ 'βόσκοντο λείμακος ποίην.

Hos versus, qui initium fabulæ efficiebant, ex Babrio citat Suidas in γέρανος. Primum versum respicit in glossa ταὼς εὐπήληξ.

1. ἠδὲ et ἡ δὲ codd. ταὼς primam producit in f. 65. v. 1. Apud Atticos ταὼς primam corripit (vide Aristoph. Ach. 63.); verum teste Tryphone ap. Ath. IX. p. 397 E. ultimam syllabam cum aspero spiritu proferebant; hoc est, ταϝὼς pronunciabant; confer Latinum *pavo*. Hinc primæ syllabæ productio haud dubie originem traxit.

ib. Pro χείματος, quod Suidas habet, scripsi λείμακος, i. q. λειμῶνος. λείμαξ ter ab Euripide usurpatur, et in epigrammate Anth. Pal. IX. 778. occurrit; est etiam vox antiqua Ionica, et idcirco dialecto Babrianæ congrua; vide Erotian. Gloss. Hippocrat. in λιμακέστεροι cum not.

2. βόσκοντο, βόσκοντος, et βόσκοιτο codd.—ἡ ταὼς ἴν' εὐπήληξ et βόσκοιτο Lachmannus, qui hoc fragmentum ad fabulam χῆνες καὶ γέρανοι ap. Cor. p. 60. parum probabiliter refert.

VI.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ παντὰ τίκτοιτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

Ex Babrio Suidas in στελεόν. Fabulæ paraphrases habet Cor. f. 356. p. 230. 407. (Δρύες καὶ Ζεύς). τίκτητε Suid. τίκτοιτε Coraes. Cf. fr. 1. v. 11. et 12. Ex fabulis pedestribus conjici potest, versum Babrianum a paraphraste lectum fuisse εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελε' ἐτίκτετ' — — —.

VII.

Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου.

E Babrio Suidas in κωλώτης. Fabulæ primi versus. Κωλώτης est idem animal qui ἀσκαλαβώτης, interprete Suida; et ἀσκαλαβώτην araneæ inimicum esse testatur Aristoteles a Knochio p. 172. allegatus. πόλεμος δὲ καὶ ἀσκαλαβώτῃ καὶ ἀράχνῃ· κατεσθίει γὰρ τοὺς ἀράχνας ὁ ἀσκαλαβώτης, Hist. An. IX. 1.

VIII.

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον εἶχε κωμήτης.

E Babrio Suidas in κωμῆται. ἦγε pro εἶχε Hemsterhusius, quod confirmat paraphrasis ap. Cor. fab. 257. p. 168. ex qua alii duo versus fabulæ Babrianæ probabiliter restitui possunt; nempe

σκιρτῶν ἔμελλε τὸν θεὸν καταρρῖψαι (ubi ῥῖψαι paraphrastes), et

ὄνος εἶ θεὸν φέρων σύ, κοὐ θεοῖς ἴσος.

Ita Lachmannus; ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος paraphrasis. Conf. Knoch. p. 173.

IX.

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβίζουσης.

Suid. in τιττυβίζετε, ubi Babrium de luscinia hac voce uti ait. Conf. Knoch. p. 185.

X.

Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν' ὦνον εὑρήσεις;

Sine poetæ nomine citat Suid. in ὦνον. Vide sup. ad fab. 6. v. 6. Conf. Knoch. p. 178.

XI.

Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἤϊ' ἀλλύειν.

Ex Babrio citat Suidas in ἠίων, ubi ἤια λύειν. ἤϊ' ἀλλύειν correxit Toupius Em. in Suid. tom. I. p. 242. qui ἀλλύει, ἀναλύει apud Hesychium comparat.

XII.

Tres versus Babrianos ex fabula elegantissima paraphrastes videtur servasse, Cor. f. 240. p. 157. cf. p. 381.

Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ.
καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν.
ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστι πετομένης κέντρον.

Primum et alterum indicavit Tyrwhittus, ultimum restituit Lachmannus; ζωὴ δὲ αὐτῆς ἐστι πετομένης τὸ κέντρον paraphr.

XIII.

In f. 283. p. 184. ed. Cor. tres versus satis probabiliter restitui possunt.

Γελὼς πλατὺς δ' ἄρ' εἶχε τοὺς παρεστῶτας.
κακεῖνος αὐτοῖς εἶπε, τοῦ δρόμου παύσας,
τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί με ξένον φεύγειν.

Conf. Avian. f. 10.

XIV.

Δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.

Extat in fabula de Rustico et Serpente ap. Cor. f. 170. p. 105. Schneider. fab. 62. p. 33.

XV.

Ex paraphrasi Fabulæ de Vipera ap. Cor. f. 183. p. 114. binos choliambos lucramur. Vipera fluvium in spinarum fascia deferebatur, *καί τις κατιδὼν ἔφη γελάσας μέγα, ἡ μὲν ναῦς κακὴ, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου. ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.* Hinc legendum,

> Ἡ ναῦς κακὴ μὲν, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου.
> κακοὶ δικαίως σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.

Ultimum versum indicavit Berger. p. 73.

XVI.

Suidas *εὐλαὶ, σκώληκες. καὶ εὐλέων, τῶν σκωλήκων. "ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε δίκας ἔτισε· ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων," ὅ ἐστι σκωλήκων, ὥς φησι Βάβριος ἐν μυθικοῖς.* Hoc est, ut videtur, voce *εὐλὴ* eodem sensu quo *σκώληξ* usus est Babrius, nisi ultima clausula in alienum locum irrepsit. Historiam de morte Pheretimæ ab Herod. IV. 205. sumpsit Suidas, ubi voces *ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξέζεσε* extant.

XVII.

Si loci Babriani reliquiæ extant ap. Suid. in νῦν σωθείην (p. 2621 B. ed. Gaisford.), legendum ope Diogenian. Prov. VI. 90.

νῦν γένοιτο σωθῆναι,
ἵν' ᾖ χρόνου δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ.

Verba sunt testudinis ab aquila in sublime raptæ, quæ dejici nolens se sapientiorem fore hac experientia affirmat. Conf. Knoch. f. 176. Alia est forma apologi quam supra f. 115. habuimus, et conspirat cum fabula Aviani n. 2. ubi testudo aquilæ unguibus volans laniatur (vide Cannegieteri not. p. 25.)

Et male mercatis dum quærit sidera pennis,
Occidit infelix alitis ungue fero.
Tum quoque sublimis, quum jam moreretur, in aura,
Ingemuit votis hæc licuisse suis. v. 9—12.

Ad fabulam iambicam locum pertinere censet Lachmannus, et conjicit,

νῦν δὲ σωθείην, ἵνα
ᾖ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου.
(Præf. p. x.)

Sed verisimilius mihi videtur locum e pedestri aliqua fabula Æsopia esse petitum.

INDEX.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Præf. p. xvi. l. 2. *adde* Procem. I. 3. 4. 15.
—— p. xviii. l. 19. *adde* f. 76. v. 12.
PROŒM. I. 17—9. Hic locus ita constituendus videtur :

ὧν νῦν ἕκαστον, ἣν θέλῃς, ἐνὶ μνήμῃ
*　　　　*　　　　*
μελισταγές σοι τοῦτο κηρίον θήσω (aut *δώσω*),
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλύνας.

PROŒM. II. 6. not. cf. tamen *οὐρήεσσι* f. 125. v. 24.
F. 21. v. 5. not. *lege* γῆν.
F. 23. v. 5. not. *lege* symmetricam *et* indicavit.
F. 46. v. 9. not. *pro* corvorum *lege* cornicis.
F. 75. v. 2. *lege* δέδιθι.
F. 120. v. 8. not. *lege* Eurip. fr. 149.
F. 125. v. 24. not. Conf. *ἐπηδούμην—ἐγαυρούμην* f. 43. v. 14—5.
F. 116. v. 15. conf. f. 36. v. 13.
F. 127. v. 4. not. *lege* f. 33. v. 9.
fr. 4. *lege* Monet Coraes hos versus esse
Fr. 8. De εἶχε et ἦγε confusis conf. not. ad f. 102. v. 9.